Предисловие

НОЩНА СМЯНА е книга-игра… но по-различна!

Тук няма да избираш характеристиките на героя си. Ще бъдеш обикновен човек с обикновена работа, който се озовава на странно и опасно място.

Споменах ли „опасно“? Ще те преследват като плячка и ако те хванат… ами, нека кажем, че има много начини, по които може да се умре.

Няма зарове за хвърляне и да си го кажем правичката - ако имаше, само щеше да мамиш. О не, няма да се измъкнеш с печелене на битки и изкарване на късмет, а още по-малко пък с магии, отвари и мечове.

Вече разполагаш с това, което ти е нужно, за да се справиш с нощната смяна – знания, умения, памет и молив. Препоръчително е да си водиш записки за всички улики, на които попаднеш. Място за това ще намериш в края на книгата.

Ако навържеш следите и решиш загадките, може пък и да успееш да се измъкнеш жива.

Правила

Важните правила са малко. Записвай кодовите думи (в „**получер шрифт и кавички**“) и отговаряй честно, когато се пита дали имаш някоя от тях. Записвай и предметите, които вземаш. Ако стигнеш до място, където имаш избор кой предмет да използваш, можеш да избереш само сред тези, които имаш отбелязани в дневника – ако нямаш нито един от изброените, приеми това за провал и край на приключението. Силно препоръчително е да си водиш бележки за важната информация и подсказките, които получаваш, дори и първоначално да изглеждат неясни.

В случай че не можеш да се справиш с някой от скритите преходи, обаче не искаш да започнеш приключението отначало, можеш да погледнеш в помагалото, качено в секцията на книгата на www.LegacyOfKreya.com. Прави това само в краен случай, защото по този начин можеш да пропуснеш част от историята и със сигурност ще намалиш предизвикателството.

Вече можеш да започваш. Премини на епизод 1.

1

Събуждаш се стреснато и заради мрака първоначално не можеш да се ориентираш. Къде се намираш? С разтуптяно сърце опипваш напосоки около себе си. Лежиш изпъната на здрави и леко лепкави кожени кресла. А, вярно. Очите ти привикват с тъмнината в малката стая за отдих и въздъхваш облекчено. Дали си спала дълго?

До момента нощната смяна в хирургичното отделение е напрегната. Влетя направо на спешна операция на пациент с аневризъм на аортата и въпреки усилията на всички, той почина на масата. Точно когато приключи с почистването, телефонът звънна и ти казаха, че има спешен неврохирургичен случай. Този поне мина по-добре – съсирекът беше премахнат, но трудно може да се определи какво е увреждането на мозъка. Всичко това се случи само до 3:30.

Ти и Нанси се довлякохте до стаите за отдих и тя се зазяпа в нещо по Netflix, а ти реши да наваксаш малко от недоспиването си. Винаги си страдала от безсъние по време на нощните смени.

Постепенно забелязваш тишината. Може би и Нанси е заспала. Но има и нещо друго… и в този ред на мисли – какво те събуди? Ставаш от креслата, протягаш се и гръбнакът ти изпуква. Отиваш до вратата, отваряш я и разбираш, че нещо определено не е наред. Коридорът е тъмен. Кой е изгасил осветлението? То никога не се изгася. Тогава го чуваш: монотонно и тежко прокапване. Мислиш да извикаш на Нанси, но гърлото ти е свито и не успяваш да издадеш и звук. Сантиметър по сантиметър се приближаваш до входа на голямата стая, с долепени до стената ръце. Все по-наблизо си и вече можеш да видиш мъждукаща светлина в мрака. Звукът на телевизора е спрян, но светлината от екрана осветява гледката.

Неволно си поемаш рязко въздух и закриваш уста с ръка. Гледаш втрещено – не можеш да откъснеш поглед – и знаеш, че е твърде късно да се помогне на Нанси. Тя се е свлякла на една страна, а гърлото ѝ е прерязано от ухо до ухо. По цялото ѝ тяло има прободни рани – навсякъде! Бавно съсирващата се кръв капе от врата ѝ в разширяваща се локва на пода.

Тогава забелязваш и тях. Стъпките. Кървавите стъпки, които се отдалечават от трупа в посока към коридора. Това прекъсва вцепенението ти и простенваш. Той още е тук. Убиецът е още тук. За миг изпитваш непреодолима нужда да се проснеш на пода и просто да изчакаш да те намери. Но отхвърляш мисълта. Не, не искаш да умираш. Трябва да се измъкнеш.

Бързо премисляш ситуацията. Спешното отделение. Много хора. Много помощ. Това е най-доброто място. Събуваш чехлите си и се промъкваш почти безшумно по малкия коридор. Спираш се на вратата, сетне решително я отваряш и се шмугваш в коридора към главното операционно отделение. Замръзваш на място с притаен дъх. Вслушваш се. Вратата тихо се затваря зад теб с леко издайническо изсвистяване. Ако я е чул, знае точно къде си. Стоиш неподвижно като паметник сякаш цяла вечност, макар вероятно са минали само секунди. И пак тръгваш. Завиваш надясно и прибягваш към заключената врата в далечния край на коридора. Тази, която води до спешното отделение. Само още няколко стъпки, само още няколко. Плъзваш се под свода и опитваш да дишаш безшумно. Гади ти се. Но почти стигна. Сега само трябва да въведеш кода за отключване на вратата.

Тогава го чуваш. Ясно изкашляне и отваряне на врата. Стъпки на тежък човек. Уверени стъпки. Стъпки, които се приближават към теб.

Мозъкът ти избухва в паника и всички неврони стрелят едновременно. Излизай! Поглеждаш клавиатурата – сещаш се единствено, че кодът е първите четири прости числа. Той се приближава. Можеш да чуеш дъха му. Можеш да го помиришеш. Имаш само един шанс.

Какво число ще въведеш с потните си хлъзгави пръсти?

2357	Премини на 230
1235	Премини на 40
1357	Премини на 351

2

Пристъпваш тихо по коридора, потънала в размисли, когато пронизителен писък раздира тишината. Завърташ се, но в коридора няма нищо. Сякаш дойде от някъде отляво. Нямаш идея какво би могло да издаде такъв писък и защо, освен ако някакво животно не се е вмъкнало в стаята там. Табелката гласи, че това е Неврохирургичното отделение. Ако искаш да влезеш, премини на 268.

Точно срещу него е стаята за молитви. Никога не си влизала в нея, но ако искаш да го направиш сега, премини на 11. А можеш и да игнорираш тези стаи и да си продължиш по коридора (премини на 113).

3

Трябва да завършиш заклинанието си, преди демонът да е измислил нещо ново. Вземаш отварата от тезгяха и се приготвяш да добавиш последната съставка - предсмъртното издихание. Ако знаеш как да го сториш, трябва да си получила закодиран термин. Обърни буквите в числа, използвайки принципа: А=1, Б=2, В=3… Я=30. След това ги събери и ги добави към номера на ***този*** епизод. Премини на епизода, отговарящ на номера, който си получила.

Ако не знаеш термина, не можеш да довършиш заклинанието и можеш да си сигурна, че Йезебет има предостатъчно оръжия в арсенала си, с които да те надвие. Приключението ти свършва тук.

4

Изричаш думите на глас: *Атриум или ешафод, достигни през четвърти епизод.* Тихо изщракване прекъсва тишината и щом пробваш дръжката, вратата се отваря. Влизаш в златиста стая. Цветът ѝ е пищен, дори натруфен. Осветена е само от многобройни свещи. На насрещната стена има картина с маслени бои – портрет на жена в престилка. Вляво от теб е разположена маса с тава за дисекция и не е празна! Приближаваш се и разпознаваш органа в нея – матка.

Вратата се затваря зад теб и, когато се обръщаш да провериш дали е заключена, виждаш сърце, заковано на нея. Номерът „6“ е надраскан с кръв под него. Докато се чудиш колко ли още органи има из тайната стая на Йезебет, те призовава глас. Поглеждаш в посоката, от която дойде и виждаш жената в портрета да намества очилата си и да се взира съсгледо в теб.

- Да, точно ти. Ела насам. Нямаме цял ден, нали знаеш.

Приближаваш се до картината без грам идея какво да я попиташ. За щастие, жената няма време да чака твоето колебание и продължава своя скоростен монолог. Има акцент на човек от Нова Англия.

- Номер 6 беше Елизабет. Страховита вещица с впечатляващи умения да прави магии. Йезебет желаеше тази опасна способност, но и се боеше от нея. Затова я държеше затворена в тази стая, така че ако възнамеряваш да забъркаш своя собствена смес, за да унищожиш демона, трябва да го сториш тук. Трябва да си подготвена, преди да се сблъскаш с нея. Не мога да ти помогна с кой знае какво друго, но първо трябва да избереш съда, в който да разбъркаш съставките.

С това портретът замлъква и спира да се движи, а ти отново си сама. Оглеждаш какво си насъбрала в торбата си дотук.

В какво искаш да създадеш своята магия?

Дървена купа	Премини на 150
Златен бокал	Премини на 379
Сребърен бокал	Премини на 229

5

Тя те поглежда с учудване и леко раздразнение.

- Това пък откъде да го знам? Нали току-що ти казах, че не съм вещица. Над четиристотин години изминаха и хората *все още* мислят, че съм вещица!

Тя тропва с крак и излиза през вратата. Ти пък смяташ, че достатъчно си седяла сред влагата и смрадта в тази стая и също изкуцукваш навън. Премини на 368.

6

Отваряш вратата, обзета от страх какво може да те очаква зад нея. По време на обучението си изкарала само един ден с патоанатоми и това ти стига за цял живот. Въпреки това положението се оказва не толкова лошо. Има тяло на масата за аутопсии, но е покрито с бял чаршаф. Отделно от това помещението изглежда чисто и стерилно като в операционна.

Вляво от теб от пода до тавана са наредени единични фризери за трупове, номерирани от 1 до 24, а вдясно е зоната за хигиенизация и складиране. Мислиш, че може би тук можеш да откриеш изхода, но ако знаеш само толкова, никога няма да се измъкнеш. Ако някой ти е подсказал нещо повече, може и да навържеш нещата. Кой фризер ще отвориш?

Фризер 1?	Премини на 141
Фризер 12?	Премини на 63
Фризер 23?	Премини на 225
Фризер 24?	Премини на 327

7

В края на бръшлянения тунел има врата с нарисувано над нея петлистно синьо цвете. Отместваш встрани няколко от лианите, за да прочетеш табелата „Добре дошли в Зелениковото[1] отделение – Педиатрия“.

Опитваш да отвориш вратата, но не поддава. Заключена ли е? Готова си да се върнеш обратно, когато шумата се отдръпва и разкрива голям железен ключ в ключалката. Може би това е просто за по-голяма сигурност на децата вътре, мислиш си.

Завърташ ключа и преминаваш през топъл, боядисан в розово коридор, който в далечината свършва с врата. Има врати и от двете страни на коридора, а по средата му има разклонение вдясно. Отделението е тихо, с изключение на постоянното свистене от течението. Тогава, обаче, чуваш стъпки в далечината. Сякаш някой приближава от отсрещната страна. Ако искаш да останеш на място и да видиш кой е, премини на 346. Ако мислиш, че е по-добре да се скриеш, премини на 161.

8

С бърза крачка се запътваш към изхода и свиваш вляво по коридора към вратите на операционното отделение. Завърташ райбера, за да отключиш, и излизаш в преддверието. Сърцето ти се свива, тъй като надеждите ти мястото да изглежда нормално и най-сетне да се пробудиш от този кошмар се оказват напразни.

Истината е, че изглежда дори по-зле. Панелите на окачения таван са виснали от огънатата металната арматура, а в остатъците от мазилката по стените има дълги дълбоки резки. Би предположила, че това са следи от животински нокти, но няма как да е истина, нали? Поемаш дълбоко въздух и опитваш да планираш следващите си стъпки. Накъде ще тръгнеш?

Наляво	Премини на 106
Надясно	Премини на 166

9

Обратно при разклонението, можеш или да тръгнеш наляво по другия коридор (премини на 94) или да провериш стаята, от която се чуваха детски гласове, ако още не си го направила (премини на 182).

1 Зеленика – зимзелен или самодивско цвете – петлистно синьо цвете, предвестник на пролетта.

10

Успя! Стъпваш обратно на персийския килим във фоайето и с треперещи крака се сриваш върху него. Кожата около гръбнака ти още ти пари. Когато се поуспокояваш, поставяш кутията на пода пред себе си и отваряш капака. Сред лилаво кадифе е закрепен двуостър нож с черна дръжка. Според надписа от вътрешната страна на капака, това е ножът атаме. Прибираш го внимателно в торбата си и се изправяш.

Сега какво? Ще разгледаш статуята (премини на 244) или ще се насочиш към двукрилата врата (премини на 97)?

11

Внимателно пристъпваш вътре и оставяш вратата да се затвори зад теб. Ослушваш се и оглеждаш помещението – представлява малка кафява стая без прозорци. Все едно се намираш в цистерна с горещ шоколад… или в гроб – секва ти приятните помисли вътрешният ти глас. В стаята има няколко износени евтини дървени столове с кафява велурена тапицерия, а далечната ѝ стена представлява витраж. На него е изобразена горска сцена с буйни зелени листа по дърветата, ел, язовец и гарван, дебнещ в шубрака. Има подсветка, която е и единственият източник на светлина в помещението.

От една страна е смислено сцената да е свързана с природата, предвид че не могат да се сложат предмети, свързани с определена религия, но пък така е малко мрачно и потискащо. Макар да не си сигурна с какво, сцената е зловеща. Ако искаш да последващ инстинктите си, можеш да строшиш витража с някой от столовете (премини на 48) или пък да отидеш от другата страна на коридора в неврохирургията, ако още не си го сторила (премини на 268).

Ако никоя от тези възможности не ти харесва, може просто да тръгнеш по коридора надясно (премини на 113) или наляво към операционните зали (премини на 338).

12

Басейнът е като античен Викториански спа-център, но е спокоен и тих. Изкушена си да влезеш във водата. Приближаваш се до ръба и внезапно чуваш смях зад себе си. Завърташ се и виждаш зеленокожа жена само на няколко крачки от теб. Усмихва се – неприятно озъбване,

което разкрива остри малки зъби като на акула.

- Коя си ти? – питаш, но тя не ти отговаря.

Усмихва се и прави рязко лъжливо движение напред. Ти се отдръпваш инстинктивно назад и губиш равновесие. Залиташ за секунда, след което гравитацията надделява и цопваш във водата. Зеленокожата жена отново се усмихва. След няколко секунди хаотично пляскане с ръце осъзнаваш, че си в плиткия край и се изправяш.

- Ха-ха. Много смешно – натъртваш и започваш да газиш към стената на басейна

Точно когато се хващаш за ръба и се готвиш да се набереш, жената слага ръка на главата ти и те натисва надолу. По-силна е, отколкото си считала за възможно. Краката ти се хлъзват и потъваш под повърхността. Изправяш се, но вместо да се покажеш над повърхността, главата ти се удря в преграда. Все едно повърхността на водата е замръзнала.

Моментално се паникьосваш и удряш бариерата, опитвайки се да я счупиш, но тя е солидна. Дробовете ти вече горят. Не можеш да дишаш. Виждаш как жената клечи до басейна и само те наблюдава. Гледа как се бориш със студено любопитство. Умоляваш я с поглед, но тя само се усмихва. Най-накрая поемаш голяма глътка вода и изпитваш неподправена агония, докато дробовете ти изгарят. Но това не трае дълго. Тъмнината бързо настъпва.

Зеленокожата жена гледа известно време как тялото ти се поклаща във водата, сетне ѝ омръзва и бавно се отдалечава.

13

Очакваш при махането на капачката да те лъхне силна миризма на формалдехид, но такава няма. Свиваш рамене и бръкваш с ръка. Напипваш езика с пръсти, но е хлъзгав и не успяваш да го хванеш добре. Толкова си се фокусирала над задачата, че не забелязваш как бурканът започва да се смалява, преди най-сетне да опиташ да измъкнеш ръката си и да откриеш, че е здраво заклещена. Опитваш се да не изпадаш в паника, дръпваш стъклото и едва не си луксираш палеца, но не успяваш да се освободиш. Не ти остава друго, освен да пръснеш буркана в ръба на масата. Премини на 33.

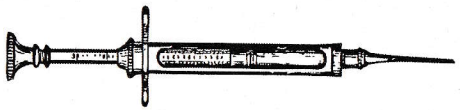

14

Следва дълга пауза и накрая демонът се свлича на опашката си и клати глава към теб.

- Знаеш ли какво стори току-що?

Поглеждаш към натрошения на парченца амулет от лапис лазули, разпилян по пода, и поклащаш глава.

- Може и да си спечелила битката. В крайна сметка сега не мога да те убия, нито овладея. Но не си спечелила войната. Сега сме хванати в капан тук, заедно, за вечността.

Отваряш уста да възразиш, но един поглед на лицето на Йезебет ти стига да разбереш, че тя не се шегува и, поне този път, не лъже. Вече никога няма да си тръгнеш от тук.

15

Размърдваш ключовете нетърпеливо, но или са стари и ръждиви, или си объркала поредността. Ерихто се изхрачва с отвращение отгоре ти и пръски кървава слюнка посипват лицето ти. Допускаш, че това означава, че си объркала реда. Започваш да я молиш да се пробваш пак, но вещицата вече е скокнала на крака и е отнесла ковчежето. Тя прикляка обратно над трупа и продължава с вечерята си. Прецака се. Сега ти остава единствено да напуснеш стаята. Премини на 227.

16

Надигаш се на пръсти, за да бръкнеш дълбоко в търбуха на машината. Пот се стича по челото ти и щипе очите ти. Сърцето ти пулсира бясно, но не мислиш да се отказваш, след като вече си започнала.

Най-сетне успяваш да го докоснеш с върха на пръста си, с което то само се люшва по-надалеч. Правиш едно последно отчаяно протягане и… Хвана го! С накъсано дишане и пъшкане, издърпваш предмета и виждаш, че е елегантен нож с бяла дръжка. Когато го оглеждаш по-внимателно, забелязваш, че острието е нацапано със зелена субстанция, която изглежда е…

С оглушително скрибуцане, машината заработва, перките засвистяват, а куклата натиска ръцете ти обратно към нея. Все по-навътре и по-навътре. Съпротивляваш се и крещиш, но тя просто е прекалено силна. Залива те невъобразима болка, когато машината смила на пюре пръстите ти, китките, ръцете… Вече чуваш само тежко циклично боботене. Умираш ли?

Премини на 271.

17

Наближавайки разклонението в рентгеновото отделение, отново виждаш фигурата в синя туника. Тя изскача от врата вдясно от теб и прибягва бързо по коридора към детското отделение. Подвикваш и се втурваш след нея, но докато стигнеш до там, тя е изчезнала.

Стоиш ядосана с ръце на кръста, когато виждаш отражението си в прозореца на вратата отсреща – стоиш там с ръце на кръста и синя туника! Ахваш. Невъзможно! Опитваш се да си спомниш как изглеждаше лицето на фигурата, но то беше скрито. Ако искаш да я последваш, тръгваш по коридора наляво към детското отделение (премини на 115).

Ако предпочиташ да продължиш напред по коридора, връщайки се там, откъдето поначало дойде, премини на 354.

18

То изглежда остава доволно от това, което вижда в теб и казва решително:

- Гарвана знае за изхода; трябва да питаш Гарвана.

- Къде да открия Гарвана? – питаш, макар част от теб отказва да повярва, че водиш този разговор.

Както подозираше, то просто се усмихва и поклаща глава. Проклятие! Позволен е само един въпрос. Тогава, обаче, то вдига своята сбръчкана мазолеста ръка над тезгяха и по мръсотията на него все едно с пръст се изписват думите: МОЛИ Я ЗА СТАТИВ. Повдигаш вежди.

- Това ти е подсказката как да намериш Гарвана – въздъхва то.

- Подсказка? Като игра на думи? Или анаграма?

При последното предположение то навежда глава, но не казва нищо. Поглеждаш буквите МОЛИЯЗАСТАТИВ и в главата ти се заражда идея. Когато вдигаш поглед, човекът е изчезнал и отново си сама. Ако още не си го сторила, можеш да разгледаш кафетерията – премини на 180. Ако предпочиташ да се запътиш към заблатения коридор, премини на 70.

19

Щом задаваш въпроса си, гарванът те изглежда остро. Той бавно поклаща глава от край до край.

- Имах големи надежди за теб, но ти избра да пропилееш шансовете си, защото просто не можеш да се съсредоточиш. Е, ще си получиш

заслуженото.

С това той се отдалечава с поклащане. Опитваш се да го последваш, но ръцете и краката ти не помръдват. Твърде тежки са. Не можеш да мръднеш и очите си и ти остава само да се взираш във витража.

Преди да ти причернее завинаги, виждаш своя версия да се появява като стъклопис във витража. Надничаш иззад короната на един дъб, хваната завинаги в този капан.

20

Оглеждаш колебливо шишенцата – лауданум, еликсир от опиум, тинктура от морфин. Обмисляш дали да не смръкнеш малко. Чудиш се дали тайната стая на Йезебет е наблизо? Ако знаеш как да я потърсиш, сега можеш да го сториш. В противен случай, стигаш до извода, че все пак не е добра идея да смъркаш силни опиати, и решаваш да огледаш или халюциногените (премини на 118) или отварите за сън (премини на 263).

21

За секунда се паникьосваш, че си загубила ключа, но той просто се е мушнал в гънките на торбата. Малкият ключ щраква в ключалката и я отключва със звънлив звук. Отваряш капака и поглеждаш. За да бъде заключена така, книгата вътре би трябвало да е или много ценна, или много важна. На кожената корица в цвят тъмно бордо със засукан шрифт е гравиран надписът *„Книга на Сенките“*. Усещаш странна вибрация в ръцете си; тътнеж, който идва от самата книга. Дали се опитва да ти се противопостави? Ами, да видим, казваш си и разгръщаш корицата, за да провериш съдържанието ѝ. Премини на 196.

22

Въпреки тъмносиния оттенък на стените, светлината в операционната зала показва всичко до най-малкия детайл. Най-вече трупа, който лежи на операционната маса. Той е на млада жена с тъмна дълга коса, отметната на една страна и мътен стъклен поглед, взиращ се сякаш през теб. Коремът ѝ е срязан и разтворен. Дали нещо се е случило по време на операцията и се е наложило да я оставят?

Пристъпваш по-наблизо и с опитно око оглеждаш стомаха и

червата. Чакай малко! Къде е черният ѝ дроб? Това прилича по-скоро на вадене на органи, отколкото на операциите, които познаваш.

Изведнъж операционното осветление започва да се мести от мъртвата жена към другата част на стаята. Спира точно върху регистъра на операциите и започваш да се чудиш дали там няма детайли за тази „операция“.

Ако искаш да разгледаш регистъра, премини на 37.

Ако считаш, че ще е по-полезно да потърсиш някакво оръжие тук, премини на 246.

23

Докато се приближаваш до вратата, забелязваш, че от помещението се излъчва зловеща зелена светлина. Надникваш в малкия офис и виждаш монитор със светеща зелена лампичка за режим на готовност. Ахваш. Електричество? Интернет? Втурваш се към бюрото но бързо разбираш, че всъщност няма компютър и когато поглеждаш под бюрото виждаш, че мониторът дори не е включен в контакта. Даже не искаш да мислиш как тогава свети лампичката.

Изправяш се и точно преди да тръгнеш, забелязваш, че курсорът мига на екрана и внезапно започват да се изписват букви.

„Когато съм тънък съм най-дълъг, а когато съм дебел съм най-къс. Коя част на тялото съм?“

Гатанка? Сериозно ли?! Поклащаш глава в недоумение.

Ако попаднеш в локация, в която отговорът на гатанката може да ти е от полза, премини 50 епизода напред от епизода, на който си.

В стаята няма нищо друго, така че понечваш да излезеш, но тогава забелязваш нещо – табло с бележки на стената вляво от теб. Не знаеш защо, но две от закачените неща те привличат – графикът за дежурствата и картичка. Ако искаш да прегледаш графика, премини на 292. Ако предпочиташ да разгледаш картичката, премини на 179. Ако предпочиташ да игнорираш това странно влечение и да напуснеш отделението, премини на 311.

24

Гребваш вода в шепи и ги вдигаш, но преди да измиеш лицето си, нещо те кара да отвориш очи. Изпищяваш и разплискваш водата. Басейнът гъмжи от милиони дребни гъсеници. Бършеш трескаво ръце

в краката си и отстъпваш назад. За малко да натриеш тези гъсеници в лицето си. С разтреперени крака напускаш помещението и се насочваш към изхода (премини на 171).

25

Да се намираш в този коридор е облекчение – широк и проветрив е, с капандури, през които навлиза слънчева светлина. Тя сгрява костите ти след сумрака на психиатричното отделение. С наближаването на гериатрично отделение, виждаш друг коридор, който се отклонява вдясно. Не знаеш накъде води – няма табела. Искаш ли да продължиш направо към гериатрично отделение (премини на 369) или да тръгнеш надясно по този нов коридор (премини на 333).

26

Шарпетие се насочва направо без колебание. Наблюдаваш как се отдалечава и извикваш:

- Ами за надясно какво ще кажеш?

Козината на котарака настръхва и той поклаща рязко глава.

- Не, не, не. Това е много лоша идея. Вещицата Джини живее там. Няма да се измъкнеш жива. Ако тръгнеш натам, мен не ме брой.

27

Видът му е толкова озадачаващ, че няколко секунди само се взираш в средновековната фигура, докато не проговаря:

- Какво искаш? Зает съм – излайва, а гласът му боботи през клюна.

- Искам да се измъкна от тук – изпелтечваш най-сетне.

То изпъшква нетърпеливо:

- Ами добре тогава! – Протяга лявата си ръка, в очакване да сложиш нещо в нея. – Нямам цял ден за губене.

Трябва бързо да вземеш решение. Кой предмет ще му дадеш?

Обсидианов амулет	Премини на 57
Сушен див зюмбюл	Премини на 282
Натрошени нокти от морски орел	Премини на 169

28

Пристъпваш сантиметър по сантиметър към гласа и вече виждаш хладилниците по-ясно. Сега разбираш, че са натъпкани с банки кръв за трансфузия. Намираш се в кръвна банка! Докато асимилираш факта, усещаш движение и я виждаш – седи на обикновен дървен стол, с единствен крак. Тя, не столът!

- Наричам се Емпуза – заявява тя и деликатно облизва кърваво петънце на устните си.

Не можеш да прикриеш погнусеното си изражение – тя *пие от* кръвта – така че тя казва:

- Е, ако я гълтах направо от нечий врат, щеше да ме сметнеш за чудовище, нали?

Нямаш какво да ѝ отвърнеш, затова след няколко секунди мълчание, еднокраката жена пита:

- Знам много за това място и случващото се. Какво искаш да знаеш?

Какво ще ѝ отговориш?

Как Йезебет се е добрала до Кармайкъл? Премини на 393
Имам ли наистина вещерски сили? Премини на 129

29

Сядаш на тревата и оставяш жената да хване ръката ти. Тя ти се усмихва нежно, докато разглежда дланта ти. Паникьосваш се, защото ти хрумва, че иска да ти отсече ръцете, като Кармайкъл, но преди да скокнеш, тя те пуска, обляга се назад и те поглежда. С мек глас ти проговаря:

- Радвам се да видя, че си непокътната. Постижение е, че си оцеляла. Вярвам в теб, макар битката ти да не е приключила. Уплашиха ли те кучетата ми? Те винаги се вълнуват, когато пристигам.

- Коя си ти?

Крадешком я оглеждаш, но не забелязваш липсващи части от тялото ѝ.

- Аз съм Хеката. Носиш пръстена ми. Аз се грижа за чедата си.

Странната смяна на темата те обърква, но после разбираш, че говори за гробовете. Сега ти става ясно. Тук са погребани новородени и мъртвородени бебета. Хеката оглежда с умиление малкото гробище и продължава:

- Засаждали са тисови дървета в гробищата, защото са вярвали, че корените им израстват през скелетите и ги задържат да не бродят по

Земята.

Излишно ти беше да си представяш точно тази картина! Само това ли може да ти предложи тя? Видения и кошмари! Хеката обаче не забелязва твоя дискомфорт и продължава да говори:

- Йезебет няма да те пусне лесно. Тя ще опита отново да те заблуди, но аз ще ти дам това.

Тя ти подава малко сгънато листче, но щом започваш да го разгъваш, изпъшква и стисва ръката ти.

- В ръцете си държиш прах. **Самакитка**[2]. Известна е още като Омаяка на Кармайкъл.

Тя се усмихва неловко и усещаш, че колкото и нежна да изглежда, не би искала да застанеш на пътя ѝ.

- Отрова ли е? – питаш и внимателно прибираш книжното пликче в джоба си. Тя кимва.

- Да, но само за марионетките, които тя праща. Това няма ефект върху демона. Пази се от фалшиви приятели.

Тя затваря очи, отпуска се назад и се слива с дървото. Протегнатите ѝ крака се превръщат в избуяли корени; лицето ѝ – в неравност в кората.

Връщаш се вътре и продължаваш по коридора (премини на 301).

30

Стоиш в коридора и размишляваш над видяното току-що и какво да правиш оттук насетне. В този момент осъзнаваш с нарастващ страх , че черният мъхест пашкул е изчезнал. Оглеждаш се наляво и надясно, но няма и следа от него. Тогава ти хрумва да погледнеш нагоре и от мисълта изпитваш първичен ужас.

Отдъхваш си и тихичко проклинаш. Не е и над теб, макар да има тъмна следа по тавана – кой знае накъде отива. Така или иначе, трябва да решиш накъде да продължиш *ти* – не можеш да седиш и да чакаш тук. Можеш да тръгнеш по коридора, завивайки надясно (премини на 159) или наляво (премини на 299). Можеш да изследваш и отделението насреща, ако още не си го сторила (премини на 45).

31

Протягаш се на сляпо към дръжката на вратата – в този момент вече не знаеш къде се намираш, нито дори коя си! Чуваш шум зад себе

2 Самакитка - едно от най-отровните растения в Европа, използва се рядко във фитотерапията. Има болковъзпиращо и антиревматично действие.

си, но си концентрирана единствено върху измъкването си. Някак си знаеш, че мъглата ще се вдигне, ако успееш да излезеш!

Най-сетне успяваш да отвориш вратата, но още преди да пристъпиш отвън, усещаш някакво движение пред себе си, последвано от остра болка в китката. Изреваваш и притискаш кървящата ръка към гърдите си. Виждаш малка кафява змия да пълзи под носилката. Детето е изчезнало.

Със залитане излизаш от стаята и се подпираш на стената. Когато събираш смелост да огледаш раната, виждаш само две малки корички на мястото на ухапването – няма зачервяване или оток. Почти е зараснала. Това не ти се струва добре, но няма какво да направиш по въпроса.

*Запиши си кодовата дума: „**захапка**“.*

Можеш или да тръгнеш надясно и да се върнеш до разклонението (премини на 9) или да тръгнеш наляво и да напуснеш отделението през вратата (премини на 62).

32

Изсипваш чаршафите от торбата на намотана и оцапана с кръв камара. Гърченето става неистово и отстъпваш назад. Плъх ли е? Изпод ленения плат се подава малко краче. Бебе? Чакай… Нещо не е както трябва… Не прилича на кожа или плът; прилича на дърво. Вече виждаш и гладките сгъвки и конците. Когато то напълно се открива, разбираш със свито сърце, че е марионетка. Кукла. Гравираното ѝ лице е ядосано, с дълъг издаден нос и нарисувани в розово устни. Покрита е в кръв, все едно че току що е родена и после е била захвърлена…

Трясваш вратата на родилната зала и възможно най-бързо тръгваш по коридора, далеч от това извращение (премини на 119).

33

Бурканът се пръска, посипва пода с хиляди парченца и разкъсва мъглата. Консервиращата течност оцапва чехлите ти и отскачаш назад. Преди мъглата да се сгъсти и да го закрие, мярваш езика да лежи безжизнено като парче месо.

Нищо не се случва. Чакаш, но все така няма нищо. Най-накрая решаваш, че си губиш времето и се обръщаш към вратата, с намерението да си тръгнеш от тук.

Точно зад теб стои жена. Изпищяваш и се отдръпваш, но се хлъзваш на течността. Падаш и усещаш как малките парченца стъкло се забиват

в кожата ти. Жената те поглежда с изненада и се усмихва.

- Нямам много време, но ти благодаря от цялото си сърце. Комуникираме си чрез езиците, а моят има силата да говори с животни. Ти ме освободи и сега тази сила е твоя. Когато и да ти се наложи да използваш тази сила, изречи думата: ЕЗИЧЕН.

- Почакай! – извикваш. – Какво иска от мен този убиец? Аз нямам специални сили.

- Всички жени имат силата да създадат и отхранят живот. Мъжете я нямат. Робърт Кармайкъл завиждаше на това и мразеше жените заради майка си. Опасна комбинация – мнозина паднаха под ножа му, докато се опитваше да разбере тази сила. Първоначално му забраниха да практикува, а впоследствие го подгониха за престъпленията му. Изчезна безследно през 1898 година. Естествено, не съвсем. Някак си бе научил за истинските сили на вещиците и създаде този свят. Оттогава насам продължава смъртоносното си търсене и става все по-силен с всяка открадната способност. Ти може и да имаш такава, може и да нямаш. Няма значение. Ще те разпори, за да се увери сам.

След като изрича това, образът ѝ избледнява пред очите ти, кожата ѝ става прозрачна и бялата ѝ коса пада и се слива с мъглата. Е, поне получи някакви отговори, макар и не такива, на каквито се надяваше. Нямаш желание да се задържаш повече тук, затова се насочваш към изхода. Премини на 233.

34

Тесният коридор на лабораторията няма прозорци, така че разчиташ на джобното си фенерче. Надяваш се батериите му да издържат… Но и без помощта на фенерче веднага ти прави впечатление, че блатото не се е разпространило и тук. Няма я миризмата и не се чува разплискване като ходиш, макар краката ти още да са подгизнали и зеленясали от водорасли. Нямаш намерение да губиш време в чудене как и тук не е наводнено.

Минаваш покрай офиси и малки лаборатории, но вратите им са заключени. Така или иначе те привлича единствено голямата стая в края. *Там* искаш да идеш. Но и нейната врата е заключена. Притискаш лице към матираното стъкло и опитваш да надникнеш, обаче не виждаш нищо, освен розово сияние.

След като премисляш и отхвърляш идеята да разбиеш вратата, се насочваш обратно към основния коридор и продължаваш към входа на болницата. Премини на 256.

35

Продължаваш през хладния празен коридор и завиваш надясно, където той свършва с открехната врата. Ако искаш да видиш какво има отвъд нея, премини на 257, а ако си размислила и искаш да се върнеш към кръстопътя, премини на 197.

36

Отваряш вратата и влизаш в аптеката. По три от четирите стени има дъбови лавици, по които са наредени кафяви шишенца с тинктури, а под тях са разположени стотици малки чекмеджета, пълни с всякакви прахчета. В средата на стаята има тезгях с прецизна везна и хаванчета. От емблемата със змията, увита около бокал, разбра, че това е аптека, но друга като тази не си виждала.

Трябва да разучиш мястото, но кои медикаменти искаш да разгледаш първо?

Отвари и етери за сън	Премини на 263
Опиум и обезболяващи	Премини на 20
Халюциногени	Премини на 118

37

Вместо името на пациентката пише просто „8“. Описанието на операцията е напълно празно, а името на хирурга е Листър. Много полезно, няма що. Но кой знае, може и да е.

Така или иначе ти писва от тази кланица, така че минаваш през санитарната част към изхода. Премини на 306.

38

Трябва да се наведеш, за да стигнеш до края на пещта, и изведнъж те осенява видение на Вещицата в Хензел и Гретел, която се опитва да те натъпче във фурната. Концентрираш се върху ровенето във финия прах, за да потиснеш надигащата се истерия. Настойчивостта ти е възнаградена – пръстите ти напипват нещо твърдо; нещо метално. Първата ти мисъл е: Чудесно! Изкуствена тазобедрена става. Но бързо осъзнаваш, че е нещо по-изпипано. Особено когато подрънква деликатно. Вдигаш го и се измъкваш от пещта, после оглеждаш наградата си. Ръчен **калаен звънец**. Примижаваш доволна и го пъхаш в единия от джобовете си. Обмисляш да погледнеш и в другата пещ, когато те стряска шум зад теб. Премини на 121.

39

Макар да си противник на насилието, се изпълваш с гняв и увереност, че трябва да сложиш край на това. Не си виновна за нищо от случващото се и нямаш намерение да завършиш с някоя отсечена част на тялото! Без да мислиш, ръцете ти сграбчват жилестото ѝ гърло и яростта стисва пръстите ти. Тя се взира в теб с изпъкнали, но спокойни очи, а беззъбата ѝ миризлива уста зяпва. Не се съпротивлява, не се бори, но ти не се спираш. *Не можеш* да спреш да стискаш. Накрая осъзнаваш, че не можеш повече да я държиш вдигната; тя се е отпуснала безжизнено в ръцете ти.

Пускаш я, шокирана от това, което извърши. Кокалестото ѝ тяло се свлича на пода. Промълвяваш „Трябваше да го сторя“ и си го повтаряш отново и отново, но не успяваш да се убедиш в това. Не знаеш в какво си се превърнала. Отстъпваш назад с омекнали крака, докато не достигаш коридора. Едва тогава можеш да отместиш поглед от бабичката, която току що уби, и затваряш вратата. Сядаш на пода и мислите ти прескачат между обвинения към това Адско място, че те е поставила в такава нетърпима ситуация, и угризения за това, в което си се превърнала.

След известно време избърсваш очите си и се изправяш. Стореното сторено. Трябва да продължиш.

Премини на 227.

40

Натискаш дръжката на вратата и дръпваш, но е здраво заключена. Сянката му надвисва над теб и ти се обръщаш с писък. Вдигаш ръце

пред себе си, обаче той е твърде силен, а ножът му – твърде остър. Милостивият мрак те поглъща и всичко приключва бързо.

41

Не си сигурна как действа, но издърпваш Аленото огнивче от ухото си и прочувствено питаш:

- Кой казва истината?

Червените венчелистчета започват да окапват, което не изглежда много обещаващо. Но когато падат на пода, започват да се завихрят, докато накрая между теб и децата не се образува алена вихрушка. Със силен повей тя обгръща едното от двете и изчезва, а листенцата го обливат като дъжд. Децата се закискват и това под листенцата казва:

- Точно така! Аз винаги казвам истината – цветът на *прогонването* е!

Другото дете кимва с усмивка. Двете насочват вниманието си към строенето на моста. Ако притежаваш Книгата на Сенките, можеш да отгърнеш на главата „Силите на Цветовете“ и да си припомниш кой цвят е свързан с прогонването.

Решаваш, че няма какво повече да постигнеш с престоя си тук, така че ставаш и тръгваш (премини на 398).

42

Почти се чувстваш облекчена, когато навлизаш обратно в зелената тиня. В това място имаше нещо необичайно и нередно.

Нещо на стената отдясно привлича погледа ти и се приближаваш с любопитство. Традиционна картина с маслени бои на група много сериозно изглеждащи мъже от викторианската епоха. Вероятно доктори. Разглеждаш бележката към нея и едно име ти се набива на очи: д-р Робърт Кармайкъл. Вглеждаш се в третият мъж от ляво на дясно. Има набита фигура, с тъмни бакенбарди и мустаци, намръщено изражение.

Оглеждаш картината още малко и после продължаваш по коридора. Минаваш покрай магазина, в който сега не виждаш признаци на живот. Стигаш до мястото, където коридорът завива рязко надясно и продължава към Спешното отделение. Ако искаш да се отправиш натам, премини на 146. Ако още не си го сторила, можеш да завиеш надясно към фоайето до входа – на 343.

43

Обръщаш се на 180°, доколкото можеш да преценяш, и започваш да се клатушкаш напред с протегнати ръце, но пръстите ти не усещат нищо, освен студения въздух. Истерията нараства у теб до преломно ниво, но тогава най-накрая докосваш нещо твърдо. Нещо плоско и вертикално. Моля те, бъди вратата!

Никога не си чувствала по-голямо облекчение от това, което получаваш щом напипваш дръжката и влизаш обратно в осветеното рентгеново отделение. Премини на 189.

44

Завиваш зад ъгъла и стъпваш на тревата. Миризмата на жасмин и свежият въздух са изкушаващи, но бурята приближава – тъмни навъсени облаци изпълват небето. Кучетата са замлъкнали. Дали това е добър знак…?

Въпреки опасенията ти, мястото се оказва красиво. Тогава обаче забелязваш надгробните камъни. Групичка от тях се намира под стар чепат тис. Осмеляваш се да приближиш и виждаш изтърканите и покрити с лишеи имена и дати. Забелязваш един камък встрани, зачистваш мъха и прочиташ:

Никой не знае кой тук почива. Никой не го оплаква, освен Гарваните. Пази се от лъжи в розата.

Побиват те тръпки и се изправяш. Нямаш желание повече да се задържаш тук, така че напускаш градината и се връщаш в коридора (премини на 301).

45

Вратата се отваря с едва доловимо скръцване, но се затваря с трясък. Моментално настъпва истински екзодус – гъмжило от остри нокти зашумява по пода и в главата ти изплува мисълта за стотици плъхове, които преминават пред теб. Поне не драпат *към* теб. Сега обаче трябва да разбереш защо въобще са били тук. В крайна сметка гризачите обикновено ходят само на места, на които има леснодостъпна храна, а тук това може да означава само едно.

Докато обикаляш пустото отделение, оглеждаш всяко легло, но няма и следа от трупове. Въпреки това надушваш нещо наистина неприятно. Какво ли е? И къде е? Тогава осъзнаваш, че гледаш прекалено надолу.

Аранжирани като декорация, навити като коледни гирлянди по релсите за завеси на едно от леглата са намотани черва, пълен комплект. Лилавите тръби се надуват и присвиват с хипнотично темпо и от единия разкъсан край прикапва гъста течност. За кратко се вторачваш зашеметена – Това *значи* ли нещо? – сетне се опомняш. Забелязваш, че леглото, около което са увити, е с номер 5.

Не виждаш нищо друго интересно тук, напускаш отделението и се връщаш в преддверието. Премини на 362.

46

Първоначално не можеш да повярваш на очите си. Това е Отделението по Урология и то изглежда нормално! Отдръпваш се, готова да изкрещиш през дупката, но в последния момент съзираш нещо, което те кара да изчакаш и пак да присвиеш очи.

Изглежда ли нормално? Напред-назад се разхождат сестри, по леглата има пациенти, чисто е, няма убийства – точно каквото би очаквала, но ето, че пак се случва. Почти незабележимо проблясване във въздуха. Сякаш това, което виждаш не е истинско; сякаш има два образа, насложени един върху друг. В това няма логика, нали?

Тогава започва – силен жужащ звук; бръмчането на милиони насекоми. Изпълва ума ти и се отдръпваш от таблото. Като изключено от копче, жуженето изчезва и отново чуваш само гъргорещите звуци от втория отсек. Иска ти се да знаеше какво се случва, но нещо ти подсказва, че няма да намериш отговорите тук. Отправяш се към изхода. Премини на 162.

47

Шарпетие повдига клепачи уморено, просва се по гръб и се протяга надълго. След това скача с лекота на лапи и тръгва лениво към теб.

- Тръгни наляво към рентгеновото отделение, а после се върни и тръгни насам.

Макар да няма пръсти, той накланя ухо и посочва коридора надясно.

- Защо? – питаш. – Какво има там? – Котката обаче те игнорира и започва да се разхожда из остъкления коридор. – Къде отиваш?

Ала Шарпетие просто скача на перваза и се шмугва през невъобразимо тясна пролука. Даже не беше забелязала, че прозорецът е отворен, но миг по-късно котката вече е изчезнала. Няма какво да се направи – върни се на 147 и реши накъде да се насочиш.

48

Столът полита във въздуха към здравото цветно стъкло. Очакваш да отскочи или да се разпадне на трески, но вместо това целият витраж от пода до тавана се разпада с оглушителен трясък на хиляди малки стъклца.

След като стъклцата изпопадат, стоиш известно време в ступор, обърната към вратата, в очакване мъжът да влети при теб. Но не се случва нищо. Сега като мрачната горска сцена вече я няма чувстваш някакво облекчение.

*Запиши си кодовата дума „**стъклца**“.*

Напускаш стаята. Можеш да отидеш от другата страна на коридора в неврохирургията, ако още не си го сторила (премини на 268). Можеш и да тръгнеш по коридора надясно (премини на 113) или наляво към операционните зали (премини на 338).

49

Изправяш се на крака и се взираш при всяко помръдване. Всичко те боли. Изпитваш агония с всяка стъпка. Но въпреки всичко, не се предаваш. Продължаваш напред с надеждата да стигнеш до края на пещерата. Чувстваш, че вървиш цяла вечност, макар в действителност да са минали само пет минути. Тогава протегнатите ти напред пръсти докосват повърхността на дървена врата. Стигна до изхода. Премини на 203.

50

- Отговорът е ВЪРБА.

Първоначално решаваш, че си сбъркала, защото не се случва нищо, но наблюдавайки огледалото осъзнаваш, че отражението не е точно такова, каквото би трябвало да е. Виждаш малка кутия в краката си и приклякаш, като я търсиш пипнешком, без да отделяш очи от изображението. Макар да можеш да *видиш* как докосваш кутията с ръка, не можеш да го *усетиш.* Няма друго обяснение, освен това, че кутията съществува само от другата страна на огледалото.

Ако искаш, можеш да минеш през огледалото, за да вземеш кутията (премини на 331). Ако не желаеш, можеш или да разгледаш статуята в дясната половина на фоайето (премини на 244), или да минеш през двойната врата (премини на 97).

51

В опит да потушиш нарастващата паника, отчаяно се опитваш да измислиш как да призовеш Йезебет. Назоваваш името ѝ, но няма ефект. Започваш да дърпаш чекмеджета. Нищо не се случва. Обръщаш наопаки торбата си, изсипваш съдържанието на пода ѝ и докато тършуваш из него, търсейки нещо полезно, вратата на аптеката се отваря. Поглеждаш нагоре с учестено дишане и много, много уплашена. Това е убиецът. Все още е облечен в черно. Все още носи ножа и по всичко личи, че все още възнамерява да те убие. Пристъпва към теб.

Ако без да искаш си се надишала с прах в крематориума и имаш кодовата дума „***пепел***“, премини на 390. Ако си се разминала с това, премини на 266.

52

Пристъпваш бавно в Интензивното отделение. В него няма прозорци и очите ти постепенно привикват с мрака. Виждаш ясно, че първият отсек е празен. Рамките на леглата са ръждиви – някои с изтърбушени матраци, други с кафяви петна по чаршафите. Ала няма пациенти. Няма сестри. По пода са съборени стойките за вливане, а релсите на пердетата са омотани в паяжини.

В началото чуваш само бумтенето на сърцето си, но после се появява и друг шум. Идва от втория отсек. Гъргорещ, хъхрещ звук. Пациент? Надничаш зад ъгъла, но не успяваш да видиш нищо, освен отворена врата в далечния край. Не си сигурна каква е тази стая, обаче ако искаш да отидеш към нея, премини на 23. От друга страна, ако решиш да изпълниш дълга си и да потърсиш пациента, който издава тези звуци, премини на 186.

53

Отваряш широко вратата и хващаш мопа, който тръгва да се плъзга по пода. Стаята е малка и тъмна. Виждаш единствено някакви ленени чанти в ъгъла. Натъпкани са с мръсни чаршафи. Оглеждаш стаята от сигурната си позиция до вратата и забелязваш нещо да помръдва. Един от чувалите с прането. Сякаш нещо се гърчи в него. Ако искаш да провериш какво е, премини на 316. В противен случай, можеш да напуснеш стаята и да продължиш по коридора на отделението (премини на 119) или ако още не си го сторила, да дръпнеш завесите в другата част на стаята (премини на 252).

54

Катранено черен дим се издига към тавана и двете с Йезебет го наблюдавате вцепенени и мълчаливи. Тогава отново чуваш присмехулния ѝ смях. Демонът те поглежда злобно, намотава гъвкавия си език около единия си зъб и го облизва. Осъзнаваш, че макар черното да е правилният цвят, трябва да си взела погрешно решение в по-ранна фаза на заклинанието. Странно усещане плъзва по тялото ти – Йезебет започва да поема контрол. Краят наближава, но преди да се предадеш, се замисляш какви предмети си събрала. Може би някой от тях може да ти е от полза. Кой амулет избираш?

Амулет от лапис лазули	Премини на 384
Обсидианов амулет	Премини на 168

55

Изглежда, че тук няма нищо друго интересно и се замисляш над следващите си стъпки. С крайчеца на окото си забелязваш движение; проблясват цветове и когато поглеждаш наобратно, някой седи на бюро Информация. Ахваш шокирано, но човекът само ти се усмихва доброжелателно и накланя глава. Не си сигурна дали е мъж или жена – от дебелата му набръчкана кожа изникват дълги, бели, животински мустаци. Не си сигурна дали въобще е човек.

- Как мога да бъда полезен? – пита те то, сочейки към табелата „Информация“, все едно тя обяснява ситуацията.

Изведнъж те обзема притеснение, че може да имаш възможност само за един въпрос и веднага се запитваш кой е най-добрият въпрос, който можеш да зададеш?

- Как да се измъкна от тук? – питаш, в крайна сметка.

То те оглежда замислено и отговаря почти на себе си:

- Ъм, това го помня. През подземния етаж или покрива беше? Сигурен съм, че е едното от двете.

Вглежда се замислено върху местоположението на изхода и връща поглед върху теб, мижейки.

Имаш ли записана кодовата дума „**стъкълца**“?

Да	Премини на 145
Не	Премини на 18

56

Пристигаш обратно в рентгеновото отделение и си на разклонението. Можеш да тръгнеш наляво, обратно към остъкления коридор, или надясно към останалата част от отделението, ако още не си била там. Накъде искаш да поемеш?

Наляво	Премини на 391
Надясно	Премини на 204

57

Фигурата разочаровано поклаща глава, а клюнът на маската се удря рамката на вратата. Грабва амулета и го хвърля далече по коридора. Поглеждаш къде ще падне и когато се извръщаш обратно, вратата вече се затваря.

- Не! Чакай! – изкрещяваш, но вече е твърде късно.

Загуби последният си шанс да се измъкнеш и сега е само въпрос на време *той* да те открие.

58

Бутваш вратата и си почти заслепена. За момент решаваш, че е просто от слънчева светлина, но когато очите ти привикват, виждаш, че стените са боядисани в ярко жълто. Просто за настроение ли е това, или има друга причина? Не си и сама в стаята, макар че не би я нарекла „оживена". Млада сестра седи на един от столовете, а срещу нея са трима възрастни мъже. Приближаваш я, но преди да успееш да попиташ каквото и да е, тя ти махва нервно с пръст.

- Можеш да говориш само с единия от тези почтени господа. Избери си. Това са Самаил, Натанаил и Данаил.

Никой не те привлича с кой знае какво. Самаил съсредоточено върти малко топче екскремент между пръстите си; Натанаил носи пропита от урина пижама, а от устата на Данаил се стича впечатляващо дълга лига по гърдите му. Преценяваш опциите си.

Говориш със Самаил	Премини на 158
Говориш с Натанаил	Премини на 240
Говориш с Данаил	Премини на 356
Напускаш дневната	Премини на 315

59

Най-близкия предмет е празен буркан. Вдигаш го в ръка.

- Какво за Бога мислиш че правиш? – пита те високомерен глас.

Замръзваш с вдигната ръка.

- Аз какво правя, ли? Ами ти какво правиш? Това е отвратително!

- Отвратително? Нагласянето на електрод е отвратително, така ли? Защо? Защото ползвам устата си, ли? Аз съм котка! Как очакваш, да го наместя иначе, идиотка такава!

Бавно сваляш ръка и гледаш гневно котката, която, макар и котка, ти отвръща със същото. Настава неловка тишина. Оставяш буркана обратно до шкафчето.

- Кой си ти? И кой е *това*? – питаш.

- Казвам се Шарпетие и „това", както грубо го определи, е мой пациент. По професия съм химик, но на това място можеш напълно да откачиш от скука, затова реших да почовъркам неврологията. Изумителна работа се оказа!

Продължаваш да наблюдаваш котката. Може ли да ти стане съюзник, или е поредният капан?

- Знаеш ли нещо за Кармайкъл или Йезебет?

Шарпетие завърта очи и махва рязко с опашка.

- Знам, че Йезебет има тайна стая, в която държи на съхранение определени предмети. Такива, които могат да навредят, ако попаднат в неподходящите ръце. Не знам къде е, обаче – макар да знам доста за това място. Котките могат да се промъкнат навсякъде, така да знаеш. Имаме си някои предимства, които компенсират липсата на противоположни на останалите пръсти палци. Възнамеряваш ли да навредиш на Кармайкъл и Йезебет?

Шарпетие небрежно облизва лапата си, докато чака отговора ти. Какво ще отвърнеш?

Да, ще ги убия	Премини на 309
Не, искам само да си отида вкъщи	Премини на 96

60

Излизаш от оранжерията и се запътваш към стълбището. Пред теб е вратата с начертана пентаграма. Петолъчната звезда. Номер 5.

Червата. За секунда се чудиш дали няма още да е заключена, но пчелата е спазила обещанието си и вратата се отваря тихо и леко.

Слизаш надолу по стълбите. Още надолу. И още. Най-сетне стигаш края им, в който те чака друга врата. Излизаш от стълбището и осъзнаваш, че си в мазето. Мазе, за чието съществуване никога не си знаела. Намираш се в малко фоайе, слабо осветено от архаичен модел крушка, която се люлее от ниския таван. Право пред теб има две врати – едната с надпис „склад"; а другата – „тоалетна". Врата вляво от теб води до „пещта", а друга вдясно към „моргата". Нито една от четирите не звучи особено примамливо, но няма и какво да стоиш и чакаш. Коя си избираш?

Склада	Премини на 164
Тоалетната	Премини на 195
Пещта	Премини на 219
Моргата	Премини на 6

61

Малко по-нататък виждаш нещо в средата на стената, което определено не ти изглежда нормално! Приближаваш се и установяваш, че това е черна влакнеста маса с размерите на диня, която подозрително много прилича на пашкул. Виждаш как се гърчи. Представяш си визуално как избухва в рояк от хиляди паяци, така че умната, като си избираш следващото действие.

Вляво е вратата към главното хирургично отделение. Чуваш тихо, но френетично цвърчене отвътре, но ако все пак искаш да влезеш, премини на 45. Вдясно е разположено ортопедичното отделение (премини на 65), а можеш и да продължиш по коридора (премини на 159).

62

Вратата се отваря и поемаш по тъмния коридор. Имаш ли **натрошени нокти от морски орел** сред предметите си?

Да	Премини на 375
Не	Премини на 98

63

И наричаш себе си професионалист? Какви ги вършиш? Може да има 12 *чифта* ребра, но това не е бройката ребра, нали?

Затваряш вратата на фризера и се насочваш към стаята за подготовка, без въобще да контролираш тялото си. Сега си просто марионетка и си способна само да наблюдаваш как вкарваш канюла в своя вена и започваш инфузия на формалдехид. С ококорени очи гледаш как балсамиращата течност навлиза в тялото ти и чувстваш невероятна болка във вътрешностите си. Умиращ с ужасено гротескно изражение на лицето.

64

Насочваш се към бледото зелено сияние и осъзнаваш, че си минала през арка в пещерната стена. Бръмчането става по-шумно, а очите ти постепенно привикват със приглушената светлина. Заобиколена си от хладилници. Всичките имат зелени светодиодни индикатори за температурата, с изключение на един, чийто индикатор мига в червено. Преди дори да се замислиш какъв би могъл да е проблемът, мислите ти са прекъснати.

- Майка ми ли те изпрати? – долита нежен глас отстрани.

- Кой е там? – подскачаш стресната и се обръщаш натам.

- Приближи се, за да можем да си поговорим – подканя те гласът.

Ако мислиш, че това може да се окаже грешка, можеш да си тръгнеш и да се върнеш в прохода (премини на 270), а можеш и да изпълниш инструкцията и да се приближиш (премини на 28).

65

Очакваш зловещо изскърцване, но за твоя изненада, вратата се отваря тихо. Ярката лунна светлина почти те заслепява. Отделението изглежда сякаш е изоставено от десетилетие и се сещаш за призрачния град, резултат от аварията в Чернобил. Това ли се е случило? Втурваш се към прозореца и поглеждаш навън, но бързо съжаляваш, че си го сторила. Виждаш само гъста гора, заобикаляща и настъпваща към болницата, сякаш е съжалила, че ѝ е отстъпила това място и сега си го иска обратно. Къде е паркингът? Високият като кула блок? Двупосочният павиран път?

- Винаги е така. Където и да отидем.

Изпищяваш и се завърташ, притискайки ръце към гърдите си. Гласът дойде от далечния край на помещението, но не виждаш никого.

- Ще трябва да се приближиш. Аз не мога да се помръдна.

Влизаш по-навътре измежду ръждясващите легла. Около последното е спусната завеса.

- Зад завесата ли си?

- Да, изолират ме от любопитни очи. Гледката не е приятна.

Заради последните думи ръката ти увисва във въздуха, точно преди да дръпнеш черния плат. Изчакваш секунда да си поемеш дъх и да събереш кураж, сетне пристъпваш отвъд завесата. Първата ти мисъл е, че не е чак толкова зле. Обикновена наглед жена лежи по лице върху намачкан и нацапан с кръв чаршаф, макар и с големи белези на всеки крайник. Тя ти се усмихва окуражително и, докато ти също ѝ се усмихваш в отговор, започваш да забелязваш колко сплескана изглежда. Усмивката ти се превръща в гримаса, когато погледът ти стига до долната част на леглото и осъзнаваш какво се е случило на жената.

- Всичките са мои – казва тя, кимвайки към купчината кокали на пода. – Той ги взе всичките, даже и черепа, но се оказа, че не са правилните.

Стоиш с юмрук, притиснат към устата ти и се опитваш да не повърнеш или изпищиш, макар да ти е трудно да възпреш и двете.

След известно време се усещаш, че не можеш да стоиш така цял ден, така че най-добре да помогнеш с вкарването на кокалите обратно в тялото ѝ (премини на 105) или да ѝ донесеш чаша вода (премини на 358).

66

Навеждаш се и се промушваш през тясната вратичка. По това, което виждаш – бели плочки и орнаментирана махагонова релса за закачане на кърпи – помещението би трябвало да е баня. Откога сестрите имат цели апартаменти? Поглеждаш голямото огледало над мивката и виждаш отражението на кошмарна сцена. Разпищяваш се и запушваш уста с ръката си. Това Нанси ли е? Жена с прерязано гърло стои зад теб. Раната на врата ѝ зее ужасяващо и разкрива разпорената трахея. Предната част на нощницата ѝ е тъмночервена. Сега обаче виждаш, че не е Нанси, а друга жертва. Колко са?

- Дошла си да сложиш край на това? – пита тя и движението на

челюстта и разтваря невъобразимо раната.

Добър въпрос. Истината е, че искаш просто да се измъкнеш, но все повече ти се струва, че ще първо ще трябва да сложиш край на случващото се. Кимваш.

- Добре. Предполагам не е много благородно от мен да искам нечия смърт, но бях само на деветнадесет години! На деветнадесет и се обучавах да стана сестра. Исках само баща ми да се гордее с мен, но виж ме сега. Доктор Кармайкъл ми отне девствеността, а после и живота.

- Можеш ли да ми помогнеш?

- Всичко, което знам е, че трябва да го срещнеш там, където е обичайно да срещнеш хирург.

Обмисляш думите ѝ, но се смръщваш. Няма логика! Всичко започна в операционните зали, но нима това беше правилното място?

- Трябва да се върна там ли? – питаш, обзета от отчаяние. След като положи толкова усилия да се махнеш, сега трябва да се върнеш?

- Спри да мислиш за това къде си и помисли *кога* си. Сега вземи *това* и тръгвай. Ако се застоиш на едно място, той ще те открие.

Тя те избутва към вратата и после обратно в коридора. Стоиш там зашеметена и чак след няколко секунди поглеждаш предмета, който убитата сестра пъхна в ръката ти. Това е малък месингов ключ с номер 21, гравиран на него. Сигурно е важен, така че го прибираш в торбата си и продължаваш по коридора. Премини на 81.

67

Изричаш думата „Езичен“ и очакваш да чуеш гръмотевица или нещо друго с подобен драматичен заряд.

- *Какво* правиш? – пита те Гарвана с наклонена на една страна глава.

Чувстваш се леко глупаво. Сядаш срещу него и кръстосваш крака.

- Казаха ми, че знаеш как да се измъкна от тук.

- Знам, наистина. Поне от тази част, де. Когато излезеш от тази част, ще си в друга част и онази част е съвсем друга бира, бъди сигурна.

- Знаеш ли как да се измъкна от онази част? – питаш колебливо.

- О, не. Онази част е *неговата* част. Или нейната? Нямам общо с онази част. Само съм чувал, че Йезебет е важна в онази част.

Млъкваш за момент и обмисляш какъв да е следващият ти

въпрос. Гарвана изглежда бая раздразнителен и предусещаш, че ако го подразниш, всичко ще приключи! Решаваш да попиташ:

Йезебет може ли да ми помогне?	Премини на 19
Къде е изходът?	Премини на 250

68

При последните ти думи вещицата се ухилва ентусиазирана като малко дете. Бог знае откъде изважда малко богато украсено дървено ковчеже и го хвърля на пода пред теб. Кляка срещу теб, така че кутията да е между двете ви. Изважда и три ключа от джобовете си и ги хвърля до ковчежето. Най-накрая казва:

- Аз очевидно съм Номер 1, но винаги ще бъда Ерихто. Никой не може да ми отнеме името. Това ковчеже пази тайни, от които се нуждаеш, но трите ключа трябва да бъдат пъхнати в правилната последователност. Кои две мои сестри си срещнала? Какви номера са получили, когато са им отнели силите? Ако знаеш, с това ще докажеш, че си достойна.

Кимва ти с глава към ключовете. Оглеждаш ги и забелязваш, че имат гравирани номера – единият е с номер 3; другият с 1, а последният – 2. Вещицата изчаква да ги разгледаш и казва:

- Правилният ред отляво надясно е номерът на епифизата, после на езика и накрая на зъбите.

Тя се обляга назад и затваря очи. Сега всичко зависи от теб. В какъв ред ще поставиш ключовете?

123	231
132	312
213	321

Когато вземеш решение, обърни на епизода със съответния номер.

69

Стоиш в средата на стаята, откъдето се виждат две врати – едната пред теб и една в стената вдясно. Трите фигури са в обграждащите ги ъгли и, както може да се очаква, са обгърнати в сиви наметала. Сега виждаш, че това са възрастни жени – косите им са дълги и сиви, а очите им – плътно затворени. Отваряш уста, но преди да си продумала,

чуваш:

- Ела по-наблизо, странниче. Зле съм със зрението, макар да е по-добро от това на сестрите ми.

Тя се изкикотва шумно и виждаш жената в левия ъгъл да те привиква с ръка. Приближаваш се и забелязваш, че има само едно кръвясало око, което се взира усилено в теб. Сега осъзнаваш, че другите две жени не спят, а клепачите им са потънали в празните кухини отдолу. Дали това са още от жертвите?

- Попаднала си на опасно място, скъпа, но приятелят ми казва, че трябва да ти дам шанс да избягаш.

Тя посочва към четвъртия ъгъл. Обръщаш се и виждаш голяма жаба да стои кротко там. Също така забелязваш, че вратата, през която дойде, е изчезнала. Няма връщане назад. Жабата издава странно гърлено избълбукване, а ти отново се обръщаш към едноката жена. Какво ще сториш?

Нападаш жабата	Премини на 148
Изслушваш каква възможност ти се предлага	Премини на 361
Съдираш гоблена, за да откриеш изхода	Премини на 279

70

Нагазваш обратно в зелената тинеста вода и се чудиш накъде да продължиш. Можеш да се върнеш към Спешното отделение (премини на 146) или да последваш коридора наляво към останалата част от болницата (премини на 135).

71

Продължаваш надолу, стъпка по стъпка… Чакай, не трябваше ли вече да си стигнала до долната площадка? Продължаваш, броейки всяко стъпало. На стотното нямаш избор, освен да приемеш, че това не е нормално. В непрогледния мрак се завърташ и тръгваш отчаяно да се изкачваш наобратно. Къде е изходът от това място?

На двестното стъпало започват да те наболяват бедрата, а стъпалата нямат край. Може би не трябваше да се отказваш, когато слизаше надолу? Може би изходът на приземния етаж е бил само на няколко

стъпала разстояние? Обръщаш се и тръгваш пак надолу. Поне така краката ти не се уморяват толкова.

На петстотното стъпало се свличаш на стълбището и се разридаваш. Няма изход, сега вече го осъзнаваш. Може би следващият, въвлечен в този хаос, ще намери скелета ти, превит във фетална поза и ще се зачуди какво ли ти се е случило.

72

Чувстваш се истински спокойна, въпреки това, което възнамеряваш да сториш. Прибирането ти вкъщи наближава. Кармайкъл продължава да пъшка и да се дави и усещаш, че краят му е близо, но искаш да се подсигуриш. Сграбчваш го за косата с лявата си ръка и чевръсто прерязваш гърлото му. Продължаваш да кълцаш, докато главата му не се отделя от тялото, сетне я вдигаш и се взираш в угасналите му очи. Поставяш я на гърдите му, с което му отдаваш повече почит, от тази, която той е отдал на коя да е от своите жертви. След това се изкачваш по тесните стълби между редовете пейки. Премини на 394.

73

Натъртила си се леко тук и там, но нямаш нищо счупено. Това не те утешава особено, предвид това, че дупката е прекалено дълбока, за да можеш да се измъкнеш от нея. Стените са гладък бетон – няма за къде да се хванеш или стъпиш, да не говорим за стълба. Точно след ръба се вижда вратата към детското отделение. През малко прозорче се процежда бледорозова светлина. Клякаш и опитваш да сдържиш сълзите си, но се чувстваш толкова безсилна. Насред това отчаяние те осенява натрапчива мисъл. Постепенно проумяваш – розовото сияние! Срещала ли си нещо друго, което също да има розово сияние? Може пък и да има връзка. В крайна сметка, алтернативата е да си стоиш в ямата, така че опитът си струва, нали? Какво ще извадиш от торбата си?

Нож с бяла дръжка	Премини на 104
Натрошени нокти от морски орел	Премини на 325

74

Смяташ, че Гарвана те упъти в тази посока, но не си особено сигурна, защото говореше бързо. След още няколко стъпки виждаш купчина листа на пода и изпитваш непреодолима нужда да ги вдигнеш. Като странична наблюдателка, виждаш как вдигаш ръка и ги натъпкваш в гърлото си. Започваш да кашляш, но в това време вече си взела още и ги тъпчеш с две ръце. Пръстите ти опипват надълбоко в устата ти, за да се подсигурят, че отворите са плътно запушени. Не можеш да дишаш, дробовете ти горят, причернява ти, но не можеш да се спреш. Все едно някой друг управлява тялото ти. За щастие, смъртта ще настъпи скоро, оставяйки те с мъничко време да си помислиш какво се обърка.

75

Колебливо отваряш вратата в пълна готовност да чуеш пищящи аларми. Вместо това те посрещат тишина и зашеметяващият аромат на цветя. За момент дихателните ти пътища се присвиват от притока на полени, но се отпускаш и оглеждаш ситуацията.

Има няколко машини, както и защитни оловни престилки, окачени по стената, но се затрудняваш да им обърнеш внимание от гъстия люляков килим, покриващ пода, мебелите, а също някак си и стената. Въздухът е натежал от аромата, но атмосферата е хармонична, като в сън. Изведнъж нещо се размърдва. Бледо-лилавите листенца се раздвижват и от тях се надига жена. Цветчетата изпадат от нея и тя се оглежда, макар да виждаш, че няма очи. Клепачите са потънали навътре и там, където би следвало да са орбитите, има само мрак. Предполагаш, че това е още една от жертвите на Кармайкъл.

- Тук съм – казваш услужливо. Тя се усмихва нежно и искрено.

- Аз знам. Аз виждам неща. Аз съм божествена. Аз знам къде си била и аз знам къде можеш да отидеш. Може вече да нямам очи, но благодарение на люляка все още имам силите си. Благодаря ти смирено. Аз бях номер 11, но ти надви тиранина и името ми се възвърна. Аз съм Магда и с посестримите ми ще сме ти вечно благодарни.

Първите няколко секунди не знаеш какво да кажеш. Това е най-дългата нощна смяна в живота ти и има опасност да се поддадеш на умората, но някак си намираш свежи сили.

- Знаеш къде *мога* да отида в бъдещето? – питаш.

- Има толкова много избори, които можеш да направиш – усмихва

се тя. Не мога да предскажа къде ще те отведе свободната ти воля, макар взорът ми да преодолява времето и пространството.

Сега разбираш защо светеше червената лампа! Докато се чудиш какво друго можеш да научиш от нея, очите ти попадат на картотека в ъгъла на помещението, а отгоре ѝ има алено цвете. Само едно единствено алено цвете сред море от люляк.

- Значи забеляза Огнивчето? Вземи го – заръчва ти тя.

Това означава да прокараш бразда през цветята. Ако си склонна да го сториш, премини на 142. Ако предпочиташ да не го правиш, можеш да опиташ да отклониш темата (премини на 83).

76

Изричаш името му, но лабораторният техник само потрива синьо-зелената си брадичка с ръка и поклаща глава. Дълго се взира съсредоточено надолу, сетне се обръща и тръгва наобратно нагоре по стълбите.

- Спри. Моля те! – изкрещяваш, но той не ти обръща внимание.

- Нямаш си представа за нищо – казва ти, без дори да се обръща. – Никой не може да ти помогне тук.

Изглежда е безсмислено да го следваш, затова решаваш вместо това да продължиш надолу по стълбището. Премини на 222.

77

Изваждаш пергамента от чорапа си и го препрочиташ. Мислеше си, че Пендъл е мъж и търсиш жена му, но явно не е така! Ставало е въпрос за хълмовете Пендъл, значи това трябва да една от Вещиците от Ланкашир.

- Нека се представя – казва тя учтиво. – Казвам се Алис и мога да ти кажа, че ножът атаме е скрит в огледало. За да го достигнеш ще ти трябва мъдрост, но Натанаил може да те напътства. Попитай го за съвет и ще се сдобиеш с ножа.

Тя ти кимва едва забележимо и излиза от стаята. Чудиш се дали да не тръгнеш след нея, но от тишината разбираш, че е изчезнала. На теб също ти е писнало от тази вмирисана на влага стая, затова и ти изкуцукваш навън. Премини на 368.

78

Притеснено отваряш вратата и надникваш. Това е просто коридор с дъбова облицовка, избледнял килим в цвят бордо и няколко маслени лампи, осветяващи пътя. Дотук добре. Стигаш до края му и за момент се паникьосваш, като осъзнаваш, че няма изход. Изведнъж се чува тракане на зъбни колела и панелът пред теб се повдига като порта на крепостна стена. Поглеждаш назад и виждаш, че сега другата врата е изчезнала. Ммм. Ами тогава няма какво да му мислиш. Навеждаш се и влизаш в следващата стая. Премини на 308.

79

Докато вървиш към отсрещния край на пералното помещение, се присещаш, че държиш снимка в ръка. Тя е малка, старомодна и пожълтяла, но след като я обръщаш си шокирана от това, което виждаш. Това си ти! Моля? Как? Кога? Разглеждаш я и осъзнаваш, че вероятно е едва от миналата вечер – наистина ли това все още е миналата вечер? – докато си спяла в стаята за отдих. Взираш се неразбиращо и се чудиш дали перачката може пак да ти помогне, но изглежда, че е изчезнала. Е, ами, нищо няма да спечелиш и цял ден да стоиш тук. Опитваш се да пъхнеш снимката в джобовете си, но те вече са доста претъпкани и не искаш да я намачкаш.

Стоиш насред купчините от скоро изпрани чаршафи и забелязваш празна памучна торба. Перфектно. Грабваш я и я премяташ през рамо, след което прехвърляш в нея всичко, което си насъбрала до момента. Така е по-добре.

Продължаваш към далечния край на пералното помещение и излизаш. Озоваваш се в дълъг коридор, украсен от двете си страни с картини с маслени бои. Пейзажи, портрети на високопоставени Викториански личности, абстракции и сред всички тези в готически стил – тъмен демон, приклекнал на гърдите на спящо дете. Ако ти напомня за някое име, премини на 160; ако не, продължаваш, докато не стигаш до кръстопът (премини на 216).

80

Още преди да си приключила, знаеш, че нещо си объркала. Просто усещаш как въздухът се размърдва. Никога няма да узнаеш обаче, че трябваше да използваш сребърен бокал и кръвта да е от кукловода, което значи, че трябваше да я изцедиш от матката. Няма да го узнаеш, защото тънка опъната нишка изсвистява през стаята и прерязва врата ти. За няколко секунди, главата ти остава неподвижна с изумено изражение, а сетне се търкулва на пода. Беше толкова близо до края, а същевременно и толкова далеч.

81

В края си коридорът завива остро наляво и решаваш да продължиш в съответната посока. След известно време той отново завива наляво, но преди да тръгнеш в тази посока, чуваш гласове и отчетливите звуци на хора, изкачващи се по стълбище. Ако решиш да завиеш и да ги изненадаш, които и да са, премини на 344. Ако предпочиташ да останеш скрита, премини на 154.

82

- Правилно! – казват тържествуващо и те привикват при тях.

Сядаш, кръстосваш крака и се усмихваш на децата. Споглеждат се и пак се обръщат към теб. След цяла вечност, едното казва:

- Спорихме какъв цвят е нужен за унищожаването на демон. Според мен е *цветът на прогонването*.

- Ама то пише, че трябва да е *цветът на пречистването* – прекъсва го другото.

Поглеждаш сериозните им физиономии и казваш:

- Не може и двете да са верни, така че едното от вас, деца, е в грешка.

- Не е грешка. А просто измама. Въпросът е знаеш ли кой лъже?

Ако знаеш как да провериш дали някой говори истината, сега е добър момент да се упражниш. Иначе можеш да отгатнеш – все пак 50 на 50 е приличен шанс. Децата се връщат към направата на моста, загубили интерес към теб. Ставаш и ги оставяш на заниманието им (премини на 398).

83

Знаеш, че Аленото огнивче е герой, прикриващ истинската си същност, така че кой знае какво може да крие тази вещица? Може да е капан, изграден от Йезебет! Решаваш, че трябва да опиташ да извлечеш полезна информация от нея и питаш:

- Накъде де тръгна от тук?

Вещицата свежда глава и отговаря:

- Отиди на мястото на болка и радост. На новите начала и понякога – краища.

Благодариш на вещицата за съвета ѝ, но тя вече потъва обратно в своя пухкав люляков юрган. Почти ти се прииска да останеш за по-дълго в това хармонично убежище, но знаеш, че не можеш, затова напускаш стаята. Премини на 248.

84

- Не, не съм дошла да ти взема кръв. Дошла съм да ти дам лекарство – успокояваш го.

Вземаш чаша от шкаф до бюрото, сипваш малко вода и разбърквaш в нея праха от самакитка. Разтваря се лесно. Усмихваш се и се обръщаш да я подадеш на детето. То се поколебава за момент, но после я изгълтва до дъно. Избърсва уста с ръката си и се сгърчва, обзето от остра болка в стомаха. После ти се ухилва.

- Йезебет казва, че оправдаваш очакванията ѝ. Браво.

Преди да отвърнеш, детето прави болезнена гримаса и започва да бълва гъста бяла пяна. Забелва очи и се свлича на носилката в гърчове. След по-малко от минута умира и гледаш как тялото се превръща в пластелинова маса. Няма крайници или коса, дори лунички – просто една смес, която очаква да бъде оформена. А в нея има нещо, наполовина заровено – тъмносиньо и бляскаво. Внимателно го измъкваш от кашата. Оказва се змия, направена от слепени парченца скъпоценен камък – амулет от лапис лазули[3]. Красива е, а може да се окаже и полезна, така че я забърсваш в туниката си и я прибираш в торбата. После излизаш от стаята. Сега накъде?

Надясно, обратно към разклонението	Премини на 9
Наляво, към изхода на отделението	Премини на 62

3 Скъпоценен камък, съвкупност от много минерали и химически съединения, смятан за най-стария вещерски камък.

85

Приклякаш до стола на Самаил, като внимаваш за ръката му – само да има късмета да те омаже с лайно!

- Здравейте, господине – заговаряш го с идеята, че малко учтивост тук може да е от полза. – Има ли нещо, което можете да ми кажете?

Очите на стареца дори не се помръдват или фокусират, но той прошепва с усмивка:

- Не пропускай да посетиш стаята за психотерапия. Там ще научиш нещо от Джини.

След положеното усилие, лицето му се отпуска безжизнено, така че се изправяш и напускаш всекидневната. Премини на 201.

86

С бързи крачки заобикаляш операционната маса, без да изпускаш от поглед човека-демон. Вдигаш ножа и се готвиш да заличиш името му. Кое име ще надраскаш.

Кармайкъл	Премини на 360
Йезебет	Премини на 290

87

На пода си в неизгодна позиция и той го знае. Усмихва се мазно и се втурва напред. Опитваш се да отскочиш, но се препъваш. Падаш на сантиметри от него, напълно наясно, че не можеш да му се измъкнеш. Той вдига острието и тогава се изкашляш. Получава се от нищото, без предупреждение, но кашляш и облак от сив прах излита от устата ти. Обгръща го изцяло и той мигновено започва да дере врата си. Прахът се просмуква в устата му и започва да го задушава – изгорените вещици най-сетне получават своето отмъщение. След няколко минути, той лежи мъртъв пред теб с лице, застинало в противна гримаса.

Преди да успееш да обмислиш случилото се, усещаш друго присъствие в стаята. Йезебет пристигна. Премини на 313.

88

Изваждаш свещта от торбата и се сещаш, че нямаш с какво да я запалиш. В крайна сметка, ако имаше кибрит, нямаше да се препъваш

из пещерата в пълен мрак. Може би все пак има начин да създадеш пламък – казвала ли ти е богиня да я призовеш, ако някога се окажеш в такава нужда? Сега е добър момент да последваш съвета ѝ, но коя ще призовеш?

Амфитрита	Премини на 111
Гея	Премини на 275
Хестия	Премини на 221

89

Изпитваш неподправен страх в момента, в който се люшваш на стълбата и отпускаш тежестта си, но тя те издържа и изглежда стабилна. Окуражена, започваш да се спускаш с равномерно темпо. Стълбата изглежда е правена от пръчки и клони, овързани към въжетата, но си почти сигурна, че от време на време стъпваш на човешки бедрени кости. Опитваш се да пропъдиш тази мисъл. Със сигурност скоро ще стигнеш до дъното.

След дванадесет минути съзираш приглушена светлина и осъзнаваш, че се спускаш в стая през тавана ѝ. Но коя е стаята. Чудесно, започваш да виждаш познати неща.

Моргата.

Премини на 253.

90

Шокирана си от това, което виждаш – младо момиче с червени преплетени коси и лунички седи на носилката и люлее краката си.

- Изглеждаш ми объркана. Дошла си да вземеш кръвта ми ли? – пита детето, но не отговаряш.

Виждаш ясно, че двойникът няма къде да се е скрил тук, което означава само едно. Каквото и да това, има способността да имитира форми и сега се прави на дете. А знаеш само за едно нещо, което се опитва да те измами. Това трябва да е дело на Йезебет. Отстъпваш крачка назад и обмисляш възможните си действия.

Можеш да опиташ да избягаш, преди нещо лошо да се е случило (премини на 285) или ако Хеката ти е дала прах, можеш да го използваш. Тя каза, че има две имена за него: едното беше Омаяка на Кармайкъл, а другото…? Ако знаеш как се нарича прахът, обърни буквите от името в числа, използвайки принципа за всяка буква: А=1, Б=2, В=3… Я=30. Събери числата на всички букви и отиди на съответния епизод.

91

Изваждаш вярната си химикалка от джоба на туниката и дописваш липсващите Ф и К. Обръщаш страницата и погледът ти е привлечен от реклама. Това е Викториански мъж по всички правила, заедно с шапката с цилиндър и екстравагантните мустаци, но тялото му е морков. Изглежда това би трябвало да те примами да си купиш семена. Повдигаш вежди – колко чудато е това. Всичко останало във вестника е само реклами, некролози и местни истории. Осъзнаваш, че просто протакаш неизбежното и с въздишка оставяш вестника, който на мига изгаря в златни пламъци. Изохкваш и скачаш на крака, отдалечавайки се от горящата маса. Скоро от вестника остават само черни хартиени късчета, които бавно се посипват по пода.

Сега можеш да се върнеш наобратно (премини на 17) или да продължиш направо и да напуснеш рентгеновото отделение (премини на 208).

92

Разклащаш малкия калаен звънец и деликатния му звук едва се чува в аптеката. Чувстваш се глупаво и го оставяш на тезгяха с тихо подрънкване. Чудиш се дали да не измучиш „Йезебет“ — може би ако просто изкрещиш името ѝ, това ще сработи – но тогава усещаш раздвижване на въздуха. Обръщаш се да посрещнеш присъствието.

Йезебет пристигна. Премини на 313.

93

На няколко крачки напред е входът към стълбище Б. но на огнеупорната врата има намацано нещо. Мрачно е, лунната светлина няма как да огрее тук вътре, така че разчиташ само на бледото сияние на аварийното осветление и на малкото си вярно фенерче.

Дори и така е пределно ясно какъв е символът. Проклинаш и очите ти се насълзяват. Не че вярваш в такива свръхестествени безсмислици, но петолъчна звезда, сериозно ли? Как се наричаше… Пентаграм! Да, това не вещае нищо добро. Пробваш вратата, но за твоя изненада не се отваря, заключена е.

Вървиш до края на коридора, който завива рязко надясно. Ако продължиш по него, премини на 2. Право пред теб се намира вратата

към отделението по урология и ако искаш да провериш дали там има нещо смислено за изследване, премини на 215.

94

Достигаш изхода на отделението и го напускаш, прекрачвайки сините цветчета, посипани тук. Пред теб има Т-образно разклонение, но когато стигаш до него виждаш, че десният коридор е тесен, студен, бетонен тунел, спускащ се надолу. Изглежда доста отблъскващ. Наляво пък коридорът отвежда до обикновена бяла врата, обозначена с бокала на Хигея. Решаваш да се насочиш към нея (премини на 36).

95

Докато зяпаш хипнотизирана червата, внезапно ти хрумва нещо и изкрещяваш: „Когато съм тънко съм най-дълго, а когато съм дебело съм най-късо. Какво съм аз? ТЪНКО И ДЕБЕЛО ЧЕРВО!“. Триумфалният ти момент, уви, не трае дълго. Наградата ти е вихрушка от драпане изпод леглото, заради което веднага съжаляваш, че си била толкова шумна. Оказва се, че не е лавина от гризачи. Самият под започва да се руши – първоначално само малка част от него, но впоследствие дупката расте и се разширява, а парчетата от пода се сипят надолу като зрънца в пясъчен часовник.

Отдръпваш се от ръба, но всичко спира толкова рязко, колкото и започна. Пристъпваш към ръба внимателно и поглеждаш в дупката. Дявол го взел… Образувало се е спираловидно стълбище. Ако искаш да слезеш по него, премини на 397. Ако искаш да напуснеш отделението и да се върнеш в преддверието, премини на 362.

96

Шарпетие ти кимва и започва да трие бузата си с лапа.

- В такъв случай, желая ти късмет. Казах ти всичко, което знам и нямам с какво повече да съм ти полезен. Ще съм ти много благодарен, ако затвориш вратата, излизайки.

Той продължава с миенето си, с което дава ясно да се разбере, че разговорът е приключил. Излизаш от стаята и затваряш вратата, както те помоли. Премини на 126.

97

Бутваш вратата и влизаш забързано, без никаква идея накъде отиваш. Минаваш през коридор с дъбова облицовка и достигаш широка камерна зала с редици от пейки – може би е аудитория за лекции? Не, момент. Вместо подиум за преподавател има операционна маса. Сега ти става ясно. Това е Викторианска операционна зала с галерия за наблюдатели. Нежно прокарваш пръсти по масата, а мислите ти са насочени към безбройните хора, които са изпитвали унижение, страх и болка, приковани и рязани на нея. И когато тази мисъл започва да се прояснява – за Викторианския хирург – чуваш пристъпване зад себе си.

Притежаваш ли ножа атаме?

Да	Премини на 101
Не	Премини на 254

98

В сумрака виждаш, че коридорът скоро завива наляво, но няма табели, които да окажат накъде води. Е, ами просто ще трябва да…

Подът изведнъж изчезва под краката ти. Политаш надолу и тупваш. След няколко секунди на шок проверяваш дали не си пострадала сериозно. Заключваш, че можеше да е и по-зле – някоя и друга синина, но за щастие – нищо счупено.

Оглеждаш ямата и стомахът ти се свива от ужас. Дълбока е, стените са от гладък бетон и няма за какво да се хванеш или стъпиш, да не говорим за стълба! Разтърсваш глава невярващо. Не може нещата да приключат така, в тази дупка. Но понякога става точно това – няма как да се измъкнеш героично, а те очаква просто бавна и мъчителна смърт от жажда.

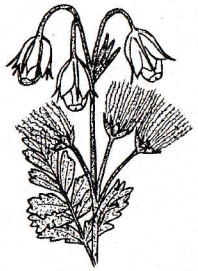

99

Отново си в малкото сумрачно фоайе. Оглеждаш се и преценяваш възможностите пред себе си. Накъде тръгваш сега?

Тоалетната	Премини на 195
Пещта	Премини на 219
Моргата	Премини на 6

100

- Мила си – отвръща тя, - но то отдавна си отиде. И не беше дете, както си мислиш.

Поглеждаш с недоумение, но и те е страх да разбереш какво има предвид с това изказване. Тя те потупва по ръката, усетила как си се напрегнала.

- Аз съм кукловод – заявява тя. – С моите марионетки мога да контролирам човек. Да му дърпам конците, така да се каже. Исках да впримча и Кармайкъл, но той изтръгна куклата, преди да е готова. А сетне ми отне силата, така че никога повече да не опитам. Ти го уби? – Кимваш. – Трябва да унищожиш и Йезебет. Знаеш това, нали? – Кимваш отново. – Трябва да проникнеш в тайната ѝ стая. Когато попаднеш в аптеката, разгледай лауданума.

Тя се изкашля болезнено, което явно раздразва съдържанието на корема ѝ. Черен облак от мухи се вдига и забръмчава в лицето ти. Когато най-после утихват и кацат обратно да продължат с пира си, Гретел вече се е отнесла.

Когато прецениш, че си попаднала на мястото, за което ти каза Гретел, умножи номера на епизода по 10 и премини на съответния епизод.

Сега можеш да напуснеш родилната зала и да продължиш по коридора навътре в отделението (премини на 119) или да погледнеш какво има отвъд открехнатата врата (премини на 53).

101

Завърташ се, готова да се изправиш срещу каквото трябва. Между операционната маса и черна дъска стои широкоплещест мъж на

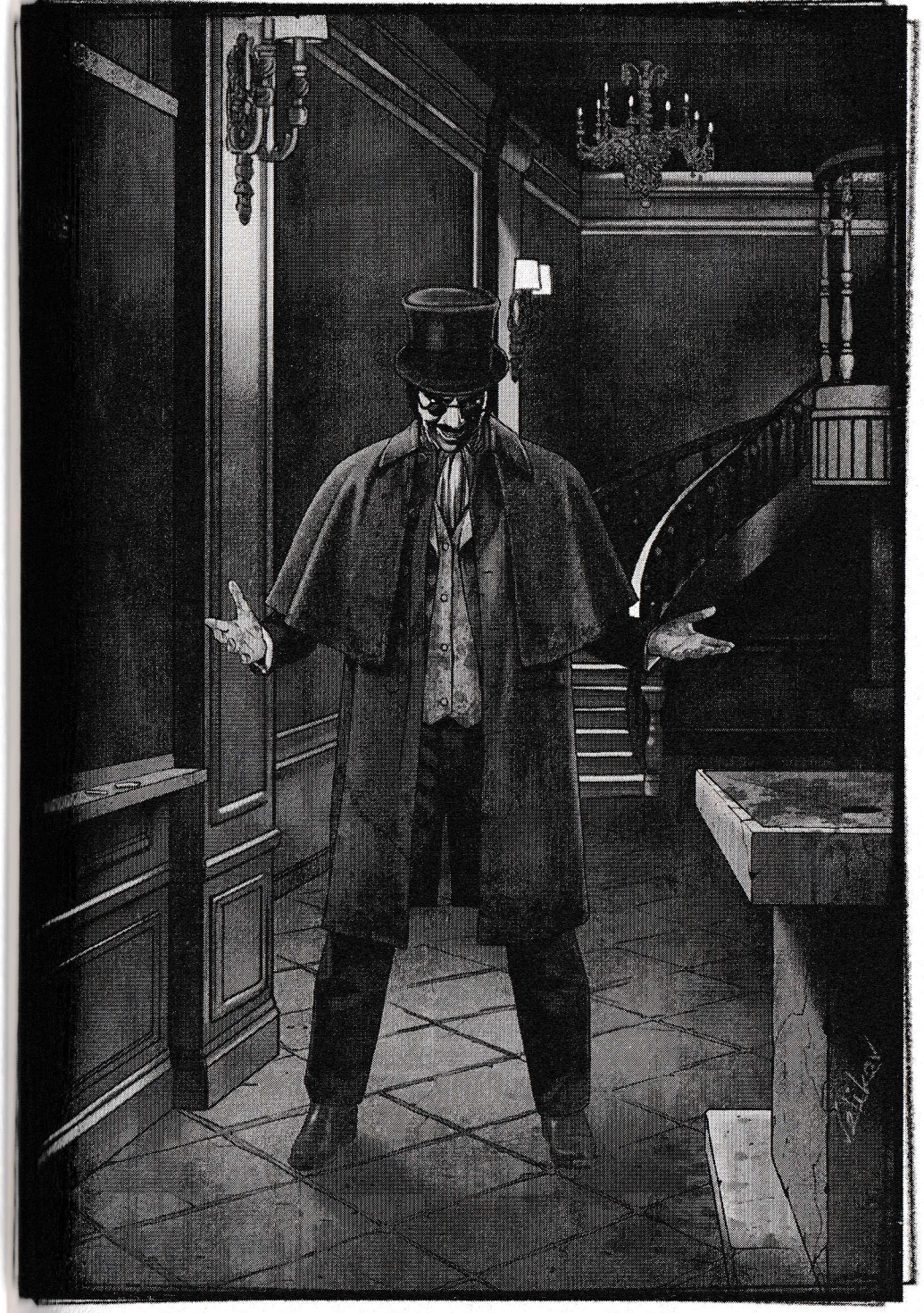

средна възраст с тъмни бакенбарди и мустак. Въпреки, че инстинктът ти подсказва кой е това, виждаш '*Кармайкъл Йезебет*' надраскано на дъската с тебешир. За няколко секунди оставате вторачени един в друг, след което той, изненадващо, се усмихва.

- Моята последна вещица – обръща се към теб с умиление. – Толкова дълго чаках теб и твоята сила.

- Не съм вещица – заекваш, – аз съм медицинска сестра. Нямам сила. Искам само да се прибера у дома.

Думите ти нямат ефект – той само поклаща глава със задоволство.

- Точно. Моята медицинска сестра и нейните лековити ръце. Скоро ще бъдат *моите* ръце.

Пребледняваш, когато осъзнаваш за какво говори, но благодарение на мощна доза адреналин в кръвта си се окопитваш. „Не се и надявай", помисляш си.

- Забрави, никога няма да отрежеш ръцете ми! – викваш и изваждаш ножа атаме от торбата си. Сега той на свой ред придобива уплашено изражение, но то трае само няколко секунди, след което се смръщва.

- Какво смяташ да правиш с това? – пита те.

Въпросът е добър. Какво ще сториш с ножа?

Прерязваш му гърлото от ухо до ухо — Премини на 378
Задраскваш името му от черната дъска — Премини на 86

102

Спомняш си бегло, че Джоузеф Листър е известна личност от историята на медицината, но с какво? Ако знаеше, можеше да получиш отговори на някои от въпросите си. Оглеждаш се отчаяно из Реанимацията, с надеждата да видиш някаква подсказка, но тук няма такава. В крайна сметка май се сещаш с какво е най-известен Листър, така че отиваш да разгледаш:

Бутилка антисептичен сапун – премини на 307
Кутия с маски за лице – премини на 264
ЕКГ монитор и проводници – премини на 175

103

Навеждаш се, за да стигнеш до края на пещта и изведнъж те осенява видение на Вещицата в Хензел и Гретел, която се опитва да те

натъпче във фурната. Концентрираш се върху ровенето във финия прах, за да потиснеш надигащата се истерия. Изведнъж има малка експлозия, все едно нещо *кихва* и, преди да успееш да реагираш, дробовете ти се изпълват с овъглената плът и кости. Моментално излизаш от пещта, но колкото и да кашляш и плюеш, не можеш да се отървеш от прахта.

*Запиши си кодовата дума „**пепел**".*

Съжаляваш, че въобще ти хрумна идеята да огледаш пещите. Тогава те стряска шум изотзад. Премини на 121.

104

Изваждаш ножа с бяла дръжка от дъното на торбата си и го размахваш драматично пред себе си. Нищо не се случва. Вдигаш го авторитетно във въздуха и ти се струва, че трябва да кажеш нещо, но какво да бъде то?

След известно време се отказваш и сядаш на пода да огледаш внимателно ножа. По острието има нещо зелено и лепкаво и за миг се замисляш дали отговорът не се крие в това. Надеждата умира последна, така че го подушваш и разбираш, че е стрит босилек. Това е просто кухненски нож и няма да те измъкне от тази яма. Все пак може да ти е от полза, ако ти омръзне да чакаш да умреш от жажда тук.

105

Преценяваш набързо ситуацията и решаваш, че ще е най-добре да започнеш с дългите кости на краката. Започваш да търсиш из купчината, като внимателно оставяш таза встрани и точно когато намираш лявата бедрена кост чуваш мъчителен вик, от който ти се свива стомахът. Поглеждаш нагоре и виждаш жената, изпаднала в агония.

- Какво има? Какво да направя?

- Не ги пипай – успява да извика тя. – Прокълнати са още в секундата, в която са извадени от тялото ми. *Аз* съм прокълната да остана така завинаги, или поне докато той най-сетне умре.

- Той? Кой е той?

Сепва те осъзнаването на факта, че всеки кокал сега се разпада на ситен бял прах. Жената ридае, сълзите се стичат по лицето ѝ и затваря очи. Изглежда не иска или не може да говори повече. Чудиш се, ако болката е била твърде силна, дали не си я убила? Без гръдната кост обаче няма какво да прикрие пулсирането на сърцето ѝ, така че разбираш, че

е жива.

Няма какво повече да направиш тук – честно казано, достатъчно вреда нанесе – така че напускаш отделението. Премини на 30.

106

Приглушената светлина постоянно трепти и кара сенките да подскачат и да се менят. Постоянно ти се привиждат фигури в периферното зрение, но когато поглеждаш към тях, вече са изчезнали. Вляво от теб се намира вратата към интензивното – струва ти се, че няма смисъл да се връщаш натам. Нещо друго обаче привлича вниманието ти.

Премини на 93.

107

Стаята е тъмна, мирише на влага, а капенето се чува от кранче в ъгъла ѝ. В далечния край има малко високо прозорче, но решетките и мръсотията по него не позволяват на слънчевата светлина да проникне в помещението и да разсее сенките. Срещу теб се намира масивен дървен стол и заради многобройни кожени ремъци предполагаш, че вероятно седенето в него не е било доброволно. За това говори и високата дървена преграда със стълба и две кофи зад стола.

Това, което са считали за терапия, на практика е било мъчение. Представяш си със съчувствие голия уплашен човек, борещ се да се освободи от каишите, докато кофа след кофа студена вода се изсипва отгоре му. Потръпваш.

Макар да е малко плашещо, си уморена и решаваш да поседнеш, докато възстановиш силите си. Не си сигурна дали си задрямала, но изведнъж се сепваш и си убедена, че си чула нещо зад себе си; зад дървената преграда. Можеш да станеш на стола и да погледнеш зад бариерата (премини на 193) или да се престориш, че още спиш (премини на 283)?

108

Фоайето е застлано с огромен персийски килим, а двойната врата отпред е дъбова и на нея са издълбани гравюри. Чудиш се накъде ли води – до някакво важно място, може би? Отляво на фоайето има огромно огледало с позлатена барокова рамка, а вдясно е поставена мраморна статуя в реален размер на човек, облечен като пуритан. Ако искаш:

Да минеш през вратата	Премини на 97
Да разгледаш огледалото	Премини на 386
Да огледаш статуята	Премини на 244

109

Сграбчваш лъскавия черен амулет и замахваш към Йезебет. За момент лицето ѝ застива, лишено от емоции като маска. Започваш да се надяваш, че може би това е бил ключът. Но тогава тя се усмихва и разбираш, че всичко е загубено. Това беше последният ти шанс и ти се провали.

Странният трепет се разнася по тялото ти – все едно се преобличаш в нова премяна и се намествaш спрямо нейните гънки. Най-накрая тя те овладява и поне вече спираш да мислиш за всички изтезания, на които Йезебет може да те подложи.

Просто изключваш.

110

Изричаш името му, но лабораторният техник само потрива синьо-зелената си брадичка с ръка и поклаща глава. Дълго се взира съсредоточено надолу, сетне се обръща и тръгва наобратно нагоре по стълбите.

- Спри. Моля те! – изкрещяваш, но той не ти обръща внимание.

- Нямаш си представа за нищо – казва ти, без дори да се обръща. – Никой не може да ти помогне тук.

Изглежда е безсмислено да го следваш, затова решаваш вместо това да продължиш надолу по стълбището. Премини на 222.

111

Държиш свещта високо във въздуха и, леко паникьосана от засилващия се шум над главата си, прошепваш името на Амфитрита. Нищо не се случва. Изричаш го отново, малко по-силно, но не прекалено силно, за всеки случай… Отново нищо.

Чакаш още малко и мяташ свещта обратно в торбата. Голяма файда имаше от цялото нещо, няма що. Продължаваш, с надеждата каквото и да е мърдащото нещо горе да си стои там. Премини на 317.

112

Бутваш вратата и си почти напълно заслепена. За момент решаваш, че е просто от слънчева светлина, но когато очите ти привикват, виждаш, че стените са боядисани в ярко жълто. Просто за настроение ли е това, или има друга причина? Не си и сама в стаята, макар че не би я нарекла „оживена“. Млада сестра седи на един от столовете, а срещу нея са трима възрастни мъже. Приближаваш я, но преди да успееш да попиташ каквото и да е, тя ти махва отрицателно с пръст.

- Можеш да говориш само с единия от тези почтени господа. Избери си. Това са Самаил, Натанаил и Данаил.

Никой не те привлича с кой знае какво. Самаил съсредоточено върти малко топче екскремент между пръстите си; Натанаил носи пропита от урина пижама, а от устата на Данаил се стича впечатляващо дълга лига по гърдите му. Преценяваш опциите си.

Говориш със Самаил	Премини на 85
Говориш с Натанаил	Премини на 294
Говориш с Данаил	Премини на 385
Напускаш дневната	Премини на 201

113

Малко по-напред коридорът се разклонява. Право напред по принцип се стига до стаите за пациенти, но сега пътят е преграден от странна преграда. Надясно се стига до друго стълбище, водещо до още хирургични помещения. Накъде искаш да се запътиш сега?

Право напред	Премини на 202
Надясно	Премини на 125

114

Вървиш по коридора и подминаваш малко стълбище вдясно. Води надолу. Видът му не ти допада – прекалено много напомня на тъмница. Затова решаваш да го подминеш и след малко достигаш до врата. Малка табела встрани от нея те информира, че си пристигнала при Лабораторията по Нарушения на Съня, а пищния пъстър надпис над вратата гласи „Добре дошли в отделението на Попи“. Попи? Сериозно ли? Отваряш вратата. Премини на 223.

115

Вървиш по тесния коридор, излизаш от рентгеновото отделение и отново виждаш дневната светлина. Сега обаче се насъбират тъмни облаци; може би се задава буря. Пред теб коридорът завива рязко надясно. Можеш да прибягаш, за да спечелиш елемента на изненадата, ако там има някой (премини на 214), а можеш и да приближиш бавно, в случай че някой ти е заложил капан (премини на 300).

116

Повдигаш се на пръсти и бъркаш в прашната дупка. Пръстите ти веднага напипват свитък хартия и го изваждаш. Искаш ли да провериш дали няма още нещо в дупката?

Да	Премини на 259
Не	Премини на 367

117

Сребристата луна огрява голямото помещение със студена светлина. Обикновено е пълно с пациенти, които се пробуждат след операциите си, но сега навсякъде по земята има съборено оборудване и всичко е покрито от дебел слой от прах и плесен.

Решаваш, че тук няма нищо интересно, но точно когато се запътваш към изхода, една от лампите на тавана вдясно от теб се включва за миг и изгасва. Спираш, притаила дъх, отчасти надявайки се, отчасти опасявайки се, че нещо се случва. Изведнъж започва. Лампите на срещуположната стена светват и се завъртат, образувайки местеща се дъга от светлина в стаята. Ако си виждала това явление преди, трябва да си спомняш име. Името на хирург или по-точно – касапин. Обърни името в числа, използвайки принципа за всяка буква: А=1, Б=2, В=3… Я=30. Събери числата и отиди на съответния епизод.

Ако не си попадала на името, странната светлина не те навежда на никакви мисли, освен че е време да се махаш от това отделение. Насочваш се към изхода. Премини на 8.

118

Оглеждаш колебливо шишенцата – мескалин, сушени гъби и абсент – и си леко изкушена да си сръбнеш от зелената течност. Чудиш се дали тайната стая на Йезебет е наблизо? Точно тогава лавиците се накланят и плъзват пред очите ти. Неуспешно се опитваш се да се хванеш за нещо, за да не паднеш – когато се удряш в пода, вече си в безсъзнание.

Не разбираш нито какво се случва в този момент, нито как се озоваваш пак в началото, но може би следващия път няма да направиш същите грешки. Премини на 1.

119

Продължаваш по коридора, който по-скоро напомня на тунел с налепените страници и думи навсякъде, където погледнеш. В края му има врата. Не си сигурна какво има отвъд нея, но сякаш чуваш далечен кучешки лай. Ако искаш да преминеш през вратата, отиди на 228, а ако искаш да продължиш по коридора, който завива наляво, премини на 301.

120

Не след дълго стигаш до изходната врата и опитваш да излезеш, но не успяваш да я поместиш. Буташ я отново и отново и дори я блъсваш с юмрук раздразнено, обаче фактите са си факти – заключена е. Не ти остава друго, освен да се върнеш до разклонението и да напуснеш отделението по другия път. Премини на 94.

121

Между теб и вратата стои младо момиче. От нея се стича вода, а по главата и рамената ѝ са полепнали водорасли. Кожата ѝ е мъртвешки сива, а очите ѝ са ярко червени от спуканите кръвоносни съдове. Предполагаш, че това е друга жертва на Кармайкъл.

- Какво ти отне? – питаш с треперещ глас.

Момичето затваря очи и въздъхва – изглежда споменът все още е прекалено болезнен.

- Аз съм номер 4, но преди това бях Агнес. Взе ми надбъбречните жлези. Дадоха му силата да създава огън и, за да ми се подиграе, ме държи тук, в огнената червена стая с пещите.

- Но защо си мокра?

- Вещиците ги давят, нали така? Потапят ги отново и отново, докато не си признаят, или не умрат. Държали ли са те под вода, докато не ти се пръснат дробовете? – Поклащаш глава. – Можеш ли да си представиш какъв ужас изпитах? – Кимваш. – Адреналинът изпълваше вените ми, изцеждащ се от жлезите като от сочни праскови. Най-подходящият момент да ги извадя, каза той. И, разбира се, всички огньове, които опитвах да запаля за самозащита, угасваха. Нямах с какво друго да им се опълча.

При тези думи тя се завърта леко и повдига подгизналата си туника, показвайки ти зеещите рани от двете си страни, под гръдния кош. Изглеждат болезнени и не можеш да изгониш от главата си мисълта какво е да чувстваш тази болка цяла вечност. В крайна сметка, мъртвците не оздравяват.

- Ще се опитам да сложа край на това – казваш. Агнес кимва с благодарна усмивка.

- Трябва, обаче, да внимаваш. Кармайкъл вече е много повече от човек. Когато получи зъбите, нещо се промени. *Той* се промени. Не знам точно, чувам демонски слова, но мисля, че сега има две имена.

- Второто Йезебет ли е?

- Не знам това, но може би мога да ти помогна с нещо друго. Ако някога имаш нужда от пламък да озари пътя ти, призови Хестия.

Накланяш глава озадачено, но Агнес само те поглежда уморено и виновно.

- Трябва да вървя; отнема ми твърде много енергия.

С това водата, която се стича от нея, се превръща в цял поток и момичето просто се изтича. След двадесет секунди, от нея е останала само локва на червения под. Насочваш се към вратата, опитвайки да запомниш съвета ѝ, и напускаш стаята. Премини на 347.

122

Запътваш се по коридора и подминаваш покрай още килии, докато не достигаш тежка стоманена врата. Пробваш я, но е заключена. Отегчена и потисната от сумрака се насочваш обратно към разклонението и този път тръгваш по коридора наляво. Премини на 236.

123

Слагаш и последния ключ в ключалката и притаяваш дъх. Премини на 15.

124

Безупречно бял облак се издига към тавана и двете с Йезебет го наблюдавате вцепенени и мълчаливи. И тогава отново чуваш пподигравателния ѝ смях. Демонът те поглежда злобно, намотава гъвкавия си език около единия си зъб и го облизва. Осъзнаваш, че си взела грешното решение. Странно усещане плъзва по тялото ти – Йезебет започва да поема контрол. Краят наближава, но преди да се предадеш, се замисляш какви предмети си събрала. Може би някой от тях може да ти е от полза. Кой амулет избираш?

Амулет от лапис лазули	Премини на 371
Обсидианов амулет	Премини на 109

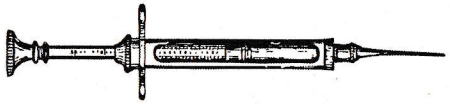

125

В преходния коридор няма врати и стаи, така че нищо не може да ти изскочи изненадващо. Ала изведнъж чуваш стържещ звук над себе си. И отново. Някой (или нещо) ходи над теб, но се опитва да не бъде чут. Само че… само че ти си на най-горния етаж, така че може би нещо се крие в подпокривното пространство?

Поемаш си дълбоко дъх и опитваш да не мисли за това. Ако започнеш да се паникьосваш, обречена си. Издишаш бавно и се оглеждаш. Накъде ще тръгнеш сега? Входът на стълбище А е точно до теб, така че можеш да слезеш надолу (премини на епизод 323). Иначе можеш да завиеш по коридора надясно и да изследваш повече отделения (премини на 392).

126*

Излизаш от стаята и обмисляш следващия си ход. Можеш да продължиш по коридора, който тръгва срещу вратата на спалнята (премини на 247) или да поемеш по този надясно (премини на 155).

127

Вървиш по коридора. Интензивното отделение попарва надеждите ти за безопасно място – наоколо е пълен погром. Надписът „ИНТЕНЗИВНО ОТДЕЛЕНИЕ – За да влезете, моля звъннете“ лежи изкривен на пода. Масивната врата, която по принцип пази от неразрешен достъп, сега виси на пантите си с огромни дупки, пробити в нея. Кой знае какво ли има отвъд? Внимателно прекрачваш през отломките, вече разколебана дали идеята е добра.

Ако искаш да се промъкнеш в Интензивното отделение, премини на 52. Ако искаш да позвъниш, премини на 218.

128

До момента във всички инкубатори има кукли. Те са старовремски, направени от груба пластмаса и с консервативни прически. Някои имат модерни канюли, залепени с тиксо към ръцете; други имат привързани към устите туби. Смущаващо е, меко казано.

Достигаш до последния инкубатор и спираш рязко. В него няма кукла или медицински принадлежности, но на тънкия матрак стои златен

бокал. Плъзваш встрани вратичката и го вземаш. Красива и майсторска изработка – решаваш да го прибереш на сигурно в торбата. Сега какво? Можеш да се върнеш в покрития от бръшлян коридор (премини на 7) или да влезеш през другата врата (премини на 211)?

129

Емпуза кимва сериозно, обляга се назад и ти се усмихва. Чудиш се дали това е просто забавление за нея.

- Няма отговор на този въпрос. Някои от нас откриват силите си, само когато имат нужда от тях. Хората биха искали да знаят за тази съдба – това ги кара да се чувстват в безопасност – но истинската сила се крие в това да вярваме в себе си, дори когато мислим, че не можем да разчитаме на нищо друго.

Емпуза скланя глава в загадъчен жест и ти изглежда обидена. Наистина ли може да ти каже само това? Псевдофилософия! Чудиш се дали да не поискаш отговори на още въпроси, но решаваш, че ти е писнало. Обръщаш се към арката и:

Заминаваш без да се бавиш	Премини на 255
Оглеждаш хладилниците	Премини на 303

130

След няколко стъпки в тази посока трябва отново да избереш накъде да продължиш?

Наляво	Премини на 74
Надясно	Премини на 291

131

Потъваш във водата с усмивка на задоволство от топлината, която те обгръща. Потапяш глава назад и косата ти подгизва – чувството е чудесно. Все едно си се върнала в майчината утроба – носиш се в безопасен течен пашкул. Ако искаш просто да се отпуснеш назад и да релаксираш още няколко минути, премини на 340. Ако се изкушаваш да се гмурнеш изцяло, премини на 272.

132

Слагаш и последния ключ в ключалката и притаяваш дъх. Премини на 15.

133

Кармайкъл продължава да пъшка и да се дави и усещаш, че краят му е близо. Приклякаш до него и се надвесваш така, че лицето ти да е само на сантиметри от неговото. Стоиш така няколко минути – само го наблюдаваш в очакване – докато той не изпуска дълго треперливо издихание. Усещаш как то попива надълбоко в тялото ти – чувстваш едновременно погнуса, но и че си сторила каквото трябва.

Кармайкъл вече е неподвижен. За него всичко приключи. Ти обаче запомни термина ЧЕЙН СТОКС, в случай, че някога имаш нужда от силата на неговото предсмъртно издихание.

След това се изправяш и се изкачваш по тесните стълби между редовете пейки. Премини на 394.

134

Стъпките ти по каменните плочи кънтят шумно в голите стени. Газовите лампи мъждукат и хвърлят постоянно променящи се сенки, които те стряскат и те карат да се обръщаш. Не след дълго, стигаш до нов кръстопът. Надясно коридорът скоро свършва с врата, напомняща затворническа, а наляво продължава и после отново завива надясно. Накъде ще продължиш?

Надясно	Премини на 322
Наляво	Премини на 35

135

Широкото преддверие се простира пред теб. Вървяла си през него безброй пъти, тъй като води и до служебния паркинг, но за повечето посетители то е пътят към стаите за пациенти и отделението по диагностика. Поглеждаш наляво, където се намира магазинът на болницата, и замръзваш шокирана. Вратата е широко отворена и в средата му стои жена. Усмихва ти се и те подканва да влезеш. Докато се

пулиш и се чудиш дали е безопасно, забелязваш и друг човек – смръщен мъж зад касата.

Ако решиш да провериш какво иска жената, премини на 363. Ако предпочиташ да говориш с ядосания мъж, премини на 287, а ако прецениш, че е най-мъдро просто да подминеш, премини на 260.

136

Пристигаш обратно на кръстопътя и сега можеш да продължиш право напред към затворената врата, ако още не си го сторила (премини на 374) или да завиеш наляво към стълбището (премини на 206).

137

Смяташ, че Гарвана те упъти в тази посока, но не си особено сигурна, защото говореше бързо. След още няколко стъпки виждаш парче стъкло на пода и изпитваш непреодолима нужда да го вдигнеш. Сграбчваш го здраво в ръка и потръпваш, защото разрязва кожата ти, но си напълно неспособна да го пуснеш. Като страничен наблюдател, виждаш как вдигаш ръка и забиваш стъклото в корема си. Правиш дълбок разрез, след това захвърляш стъклото и хищно започваш да ровиш в раната. Грабваш хлъзгавото си черво – болката е неописуема, но не можеш да се възпреш. Започваш да изтегляш вътрешностите си навън. Все едно някой друг управлява тялото ти. Дърпаш и дърпаш, докато не се изкормваш напълно и накрая се отпускаш до димящата купчина карантия. Смъртта ще дойде бавно, така че ще имаш време да си помислиш къде сгреши.

138

Приближаваш лицето си до съда, затваряш очи, отваряш уста и се надяваш „магията да се случи“. С басов провлачен вой, предсмъртното издихание на Кармайкъл излиза и се разстила като плътна мъгла над останалите съставки. Първоначално нищо не се случва, но след миг се появява искра и горещ плътен пламък. Концентрираш волята си с всички сили върху желанието си от огъня да се появи дим с нужния цвят. Какъв цвят искаш да бъде?

Бял	Премини на 143
Черен	Премини на 54

139

Нямаш с какво да спреш отровата, вече навлязла в тялото ти. Тя се разпространява и поема контрол над теб. Можеш само да гледаш с ужас как вдигаш собствената си ръка към устата си и започваш да гризеш плътта на китката си. Йезебет иска ръцете ти и ще ги получи на всяка цена. Зъбите ти не са създадени за тази цел – ще отнеме дълго време и агонията ти ще е пълна; време, през което ще ти се иска да беше направила нещата по друг начин.

140

Влизаш в широк коридор и се намръщваш, защото нагазваш в гъста зелена течност и чорапите ти стават вир-вода. За момент се запитваш как тук има вода, а в лабораториите няма, но после се сещаш, че от известно време всичко наоколо е алогично. Мястото е наводнено, поне докъдето ти стига погледът, а въздухът е пропит с тежка миризма на застояло.

Пред теб се намира врата, водеща до приземната част от операционните зали. На нея с още прясна боя е нарисуван символ – колело с осем спици. Символът те привлича и прекосяваш коридора до него с протегната ръка. Когато го докосваш, обаче, разбираш, че е изрисуван с кръв. Избърсваш пръсти в туниката си и проверяваш вратата. Заключена е отвътре, каквато е и стандартната практика по време на нощните смени. В такъв случай, сега накъде?

Можеш да тръгнеш наляво към спешното отделение или надясно към входа на болницата и коридора към останалата ѝ част.

Наляво	Премини на 146
Надясно	Премини на 256

141

Налага се да се повдигнеш на пръсти, за да достигнеш дръжката, но преди да успееш да отвориш вратата, чуваш тихо шумолене зад себе си. Завърташ се и се разкрещяваш неконтролируемо. Усещаш гореща течност да се стича по бедрата ти. Трупът стои изправен пред теб с намотан в краката му чаршаф. Гръдният му кош е разтворен и празен. Люшва се към теб с протегнати ръце. Имаш възможност за бягство, но

не можеш да помръднеш. Не можеш дори да дишаш, толкова огромен е страхът ти. Ръцете му стисват врата ти и те придърпва към себе си. Чуваш как грухти от усилието и не знаеш как успява да го стори без дробове. Тъжното е, че никога няма да разбереш.

142

С усилие прегазваш през цветята и внимателно откъсваш Аленото огнивче. Внимателно ѝ го занасяш и тя уверено го взема и го закача в косите ти, над ухото. Ако става дума за модни аксесоари, не ти е точно по вкуса, но си преживявала и по-странни неща, така че с радост приемаш дара.

- Аленото огнивче може винаги да разпознае истината, а ако искаш да имаш шанс да устоиш на Демона на Измамите, се нуждаеш от нея.

Когато искаш да решиш кой говори истината, раздели на две номера на епизода, на който се намираш и премини на съответния епизод.

Благодариш на вещицата за добрината ѝ и наблюдаваш как потъва обратно в своите пухкави люлякови завивки. Почти ти се прииска да останеш за по-дълго в това спокойно убежище, но знаеш, че не можеш, затова напускаш стаята. Премини на 248.

143

Безупречно бял облак се издига към тавана и двете с Йезебет го наблюдавате вцепенени и мълчаливи. И тогава отново чуваш подигравателния ѝ смях. Демонът те поглежда злобно, намотава гъвкавия си език около единия си зъб и го облизва. Осъзнаваш, че си взела погрешно решение. Странно усещане плъзва по тялото ти – Йезебет започва да поема контрол.

- Погрешно решение? О мила, взе не едно такова! – изграчва тя присмехулно и със замах на опашката си избива съда от ръцете ти.

Е, опита се, но се провали. Странният трепет се разнася по тялото ти – все едно се преобличаш в нова премяна и се наместваш спрямо нейните гънки. Най-накрая тя те овладява и поне вече спираш да мислиш за всички изтезания, на които Йезебет може да те подложи.

Просто изключваш.

144

Дървото леко се е надуло с времето и чекмеджето запъва малко. Когато успяваш да го издърпаш, няма много какво да видиш в него. Очукан джобен часовник, гребен, инкрустиран със седеф и сребърен пръстен със скъпоценен камък в преливащо се бяло и синьо. Изкушена си да го вземеш, но… Реши дали слагаш пръстена с лунен камък, или го оставяш там, където го намери. След това можеш да разглеждаш куфара (премини на 383) или да се насочиш към малката врата (премини на 66).

145

За момент може и да си се почувствала по-добре от това, но чупенето на витража е най-лошото, което можеше да сториш. Унищожила си обекта, който можеше да ти помогне да се измъкнеш оттук! Винаги има последствия от постъпките ни и за своята ще платиш висока цена.

Въпрос на време е той да те открие и когато се случи, гледката няма да е красива.

146

Стигаш до двойната врата, която води до спешното отделение. Отвътре струи странно оранжево сияние и започваш да се чудиш дали идването ти насам в крайна сметка не беше лоша идея. Добра или лоша, вече си тук, така че влизаш.

Причината за оранжевата светлина е проста – таванът и подът са боядисани в оранжево. Вървиш право напред до рецепцията и чакалнята, а стъпките ти кънтят, защото няма абсолютно никаква мебелировка – завеси, столове, носилки – нищо, което да абсорбира звука. През стъклената изходна врата виждаш тухлена стена. И тук няма изход. Опитвайки се да преглътнеш разочарованието си, тръгваш наобратно и излизаш от чакалнята.

Вдясно се намира обширна зона за пациенти, разделена на реанимация, стая за лечение на общи случаи и тиха стая за случаи с откачалки. Къде искаш да отидеш?

В реанимацията	Премини на 328
В стаята за лечение на общи случаи	Премини на 288
В изолатора	Премини на 192

147*

Отваряш облицованата с дъб врата и попадаш в ослепително светъл коридор. За няколко секунди не можеш да помръднеш; опираш се на стената и чакаш очите ти да привикнат със светлината. Най-сетне успяваш да видиш, че си в къс коридор със стъклени стени, през които грее слънцето. През оградите се виждат ливади, храсталаци и разлистени дървета – цялата тази зеленина ти действа освежително. Коридорът свършва с разклонение и някаква фигура прибягва от дясно на ляво. Ахваш и се готвиш да извикаш, но си припомняш, че не всички тук са ти приятели. Не е лошо да не го забравяш, казваш си. Въпреки това фигурата изглежда позната, със синя туника… Ускоряваш ход и поглеждаш наляво, когато достигаш до Т-образното разклонение. Няма никого. Трябва да избереш – накъде ще тръгнеш?

Наляво	Премини на 304
Надясно	Премини на 237

148

Без да губиш време в размисъл, се втурваш към другия край на стаята и се нахвърляш на голямото петнисто земноводно. Удряш го с юмруци, но сякаш няма ефект, затова го сграбчваш и се опитваш да го блъснеш в пода. Жабата е изумително пасивна спрямо твоите опити да я убиеш, което те кара да се замислиш дали този твой ход е правилен .

Не стигаш до кой знае какво с тази стратегия; а на всичкото отгоре си останала и без дъх. Тогава се сещаш, че жабите понякога отделят токсини през кожата си. Поглеждаш дланите си и виждаш, че за омазани с лепкава слуз. Опитваш се да ги избършеш, но е късно. Гърлото ти се подува, а отвътре започваш да чувстваш ужасяващо изгаряне. Сполетява те страшна и болезнена смърт, а жабата стрелва навън език от време на време до гърчещото ти се от болка тяло.

149

Демонът стои пред теб и се извива на тънкото си змийско тяло. Люспите ѝ са в сиво-кафеникав цвят, а краищата им са като от бляскав кехлибар. Тялото и главата ѝ са на скелет, с изсъхнала кожеста плът, обвита около кокалите. Очите ѝ са огромни черни дупки, а от челюстта ѝ се подават зверски остри змийски зъби. Глас изпълва главата ти,

макар да не виждаш устата на Йезебет да мълви думи. Парализирана си от страх и след като демонът те оглежда преценяващо следва уверен и надменен смях.

*Имаш ли кодовата дума „**захапка**“?*

Да	Премини на 243
Не	Премини на 395

150

Поставяш дървената купа на масата и поемаш дълбоко въздух. Наистина стигна до това. Ако се справиш, може би все пак ще успееш да се прибереш. Усещаш тънка струйка пот да се плъзва по слепоочието ти и изваждаш снимката от торбата. Нямаш идея как се е озовала в моргата, но трябва да има някаква символика в нея. Все пак ти си екзекуторът. Спираш и оглеждаш лицето си, спокойно в съня ти и неведомо за всички предстоящи опасности. С решително движение я намачкваш и я натикваш в купата. Сега трябва да добавиш малко кръв. Ако знаеш рецептата за заклинанието, трябва да знаеш откъде да вземеш кръвта; ако не, ще трябва да целиш на сляпо и да се надяваш. От кой орган ще изстискаш няколко капки в купата?

Сърцето	Премини на 80
Матката	Премини на 320

151

Стоиш в средата на стаята за молитви, заобиколено от червеникаво-кафяви цветове. Сигурна си, че си на правилното място – МОЛИ Я ЗА СТАТИВ определено е анаграма на стая за молитви – но сега какво?

Фрустрацията ти се засилва и си на косъм от това да размяташ столовете тук и да се махнеш, но тогава забелязваш слабо движение. Веднага се обръщаш да го видиш, но какво има да се види? Само витраж. Горската сцена с елен, борсук и… разбира се, гарван. Вглеждаш се внимателно и отново виждаш движение. И отново. Осъзнаваш, че гарванът вече не е стъклена картина, а истинска жива птица. Стои безстрашно на килима пред теб и ти грачи някак си. Все едно иска да си говорите.

Ако знаеш как да си говориш с животни, трябва да знаеш тайната

дума. Обърни буквите в числа, използвайки принципа: А=1, Б=2, В=3… Я=30. След това ги събери и премини на съответния епизод.

Ако не знаеш думата, си обречена безцелно да обикаляш из болницата в търсене на изход, докато не умреш или *той* не те открие!

152

Не си глупачка. Първо завърташ кранчето, за да видиш каква вода ще потече и макар да очакваш да е ръждива и зловонна, струята е чиста и студена. Пиеш жадно и чак сега осъзнаваш колко дехидратирана си била. Водата те освежава и ти връща силите. Когато утоляваш жаждата си, избърсваш брадичката си и излизаш от стаята. Премини на 387.

153

Пристъпваш предпазливо напред в посоката на капенето. Трябва да е наблизо – миризмата направо изгаря ноздрите ти.

Вляво виждаш шкаф. Тъмно е, но успяваш да различиш порцеланов буркан с надпис „Пиявици“, надраскан на него. През пукнатина в бялата глазура тече силен оцет. Докато гледаш обърканa и отвратена, забелязваш с периферното си зрение по-бледа част от тъмносинята боя ниско долу на стената. Доближаваш се, приклякаш и свиваш очи, за да го огледаш по-добре. Дали това е каквото ти се струва? Да, надпис е. Трябва да завъртиш глава, за да го прочетеш.

Най-дълбокият сън ни освобождава
Да видим минало, бъдеще и тайни тънещи в забрава
Мастилените пръсти всяка болест лекуват
Но въпреки това, други като ерес ги тълкуват

Изправяш се, мръщейки се на думите. Какво ли значат? „Най-дълбокият сън“? Това смъртта ли е, или просто анестезия? Повтаряш си надписа, докато го наизустиш, а след това продължаваш нататък. Премини на 370.

154

Стоиш прилепена до стената и се вслушваш напрегнато – готова си да хукнеш, ако се приближат прекалено близо. Гласовете звучат като на две млади жени и допускаш, че са сестри. Изглежда се карат за нещо и звучат останали без дъх. Гласовете и стъпките стават по-шумни и

ясни.

- Колко пъти трябва да ти казвам? Гърлото се прерязва с ножа с бяла дръжка. *Само* така можеш да го очистиш!

- Ти просто не ме слушаш. Никога не слушаш! Всички знаят, че името му трябва да се изчегърта с ножа с черната дръжка!

С още пуфтене и цъкане, стъпки продължават, но скоро затихват и вече не ги чуваш. След двуминутно колебание, поглеждаш зад ъгъла. Там има дълго стълбище, което слиза надолу и вече не се вижда никого наоколо. Не виждаш и врати или коридори и нямаш идея къде са отишли жените – само знаеш, че са си отишли. Слизаш по стълбището и достигаш до заключена врата. Премини на 278.

155

Напускаш Лабораторията по Медицина на съня и продължаваш по коридора, докато не достигаш друга врата. Това е психиатричното отделение, макар и обозначено с другото си име – „Зала Напръстник“. Влизаш в отделението и попадаш в дълъг коридор, който води до плувен басейн. Надушваш миризмата на хлор и виждаш слънчевите зайчета, отразени по стените.

Можеш да изследваш зоната на басейна (премини на 12). Можеш да се върнеш до разклонението обратно до лабораторията и да тръгнеш по другия коридор (премини на 247).

156

Вървиш упорито през тунела цяла вечност, а той се вие кой знае накъде. Най-накрая стигаш до задънен край и започва да те хваща клаустрофобията, но поглеждаш нагоре и виждаш друг капак. Скачаш, хващаш дръжката и дръпваш. Отваря се лесно, а отгоре се размотава и въже. Ммм. Ето в такива моменти ти се иска да имаше разнебитена стълба!

На третия опит успяваш да се набереш горе. Оглеждаш се подозрително и се чудиш къде те е пратила тази вещица. Сумрачно е и виждаш защо - по стените, вратите и тавана са налепени хиляди и хиляди листове хартия. По прозорците също и това спира светлината. А по тези листове са изписани милиони думи. Приближаваш се, но не разпознаваш думи; всъщност, не разпознаваш дори писмеността. На моменти, с ъгълчето на окото си виждаш странни части от изречения:

„когато гъбите мигрират“, „подлизурски наклонности“ и „изглежда напълно погълнат“, но когато обърнеш глава да ги прочетеш, думите се трансформират обратно на чуждия език. Прах и мухъл се носи във въздуха и създава потискаща атмосфера. В края на отделението виждащ празно детско креватче и се досещаш къде си – родилното отделение. Премини на 119.

157

Запътваш се устремено към вратата. Време е да проучиш какво друго има тук. Даже не знаеше, че има мазе и определено не си слизала досега.

Направила си само няколко крачки, когато чуваш шум зад себе си. Завърташ се и се разкрещяваш неконтролируемо. Усещаш гореща течност да се стича по бедрата ти. Трупът стои изправен пред теб с намотан в краката му чаршаф. Люшва се към теб с протегнати ръце. Имаш възможност за бягство, но не можеш да помръднеш. Не можеш дори да дишаш, толкова огромен е страхът ти. Той те обгръща с ръце и те придърпва към себе си. Чуваш как сумти от усилието, но не знаеш как успява да го стори без дробове.

Започва да се храни с плътта ти – разкъсва големи парчета месо и ги гълта цели. Сигурна си, че чуваш да си промърморва отново и отново: „Благословена да е Байгуджинг за тази вечеря“.

158

Приклякаш до стола на Самаил, като внимаваш за ръката му – само да има късмета да те омаже с лайно!

- Здравейте, господине – заговаряш го с идеята, че малко учтивост тук може да е от полза. – Има ли нещо, което можете да ми кажете?

Очите на стареца дори не се помръдват или фокусират, но прошепва с усмивка:

- Не пропускай да посетиш стаята за психотерапия. Там ще научиш нещо от Джини.

След положеното усилие, лицето му се отпуска в безжизнено състояние, така че се изправяш и напускаш всекидневната (премини на 315).

159

Стигаш до ъгъла, където коридорът завива наляво, а точно пред теб е стълбище А. Можеш да слезеш надолу (премини на 323), но ако предпочиташ да останеш на този етаж и да продължиш по коридора, премини на 199.

160

На какво име ти напомня? Беше някакво френско, нали?

Мари	Премини на 187
Жана	Премини на 334
Ивет	Премини на 174

161

Оглеждаш се наоколо и се шмугваш под една количка. Точно навреме! Чуваш вратата отпред да се отваря с трясък и човекът да прибягва по коридора. Притискаш се към стената с мисълта, че ако дойде насам, неизбежно ще те забележи. Късметът не ти изневерява – човекът се връща наобратно. Чуваш в далечината врата да се отваря и затваря и си отдъхваш.

Който и да беше това, е влязъл в някоя от стаите близо до далечния изход. Изправяш се и внимателно продължаваш напред. Приближавайки разклонението, минаваш покрай стая отдясно, от която долитат тихи детски гласове.

Влизаш в стаята	Премини на 182
Продължаваш право напред	Премини на 273
Завиваш надясно по разклонението	Премини на 94

162

Точно преди да стигнеш до вратата на Интензивното отделение, чуваш звук, от който кръвта ти се смразява. Приглушено изщракване, след което вратата към операционните се отваря. Вцепеняваш се. Отново стъпки. Тези тежки, уверени стъпки, но към теб ли идват? Няма накъде да идеш, ако е така.

- Можеш да бягаш и може да се криеш, но като всички, сторили

това, смъртта си ще откриеш – долита тананикане отдалеч.

Не само, че се опитва да те докопа, но и ти се подиграва. Сълзи изпълват очите ти и се стичат по бузите ти, но после осъзнаваш, че стъпките се отдалечават, надолу по коридора към болничната част. Чуваш вратата в края му да се отваря и затваря и си отдъхваш. В безопасност си, поне засега.

Отправяш се бързо към разклонението. Вратата вдясно от теб, която води обратно към операционните, сега зее широко отворена. Ако решиш да се върнеш там, премини на 332. Ако решиш да тръгнеш наляво към преддверието на болницата, премини на 276.

163

Вървиш по коридора, подминаваш малкото стълбище, по което дойде от психиатричното отделение и след малко достигаш до врата. Малка табела встрани от нея те информира, че си пристигнала при Лабораторията по Нарушения на Съня, а пищния пъстър надпис над вратата гласи „Добре дошли в отделението на Попи“. Попи? Явно тук е намесено нечие чудато чувство за хумор. Отваряш вратата (премини на 223).

164

Склад е силно казано за това, което виждаш зад вратата – в най-добрия случай може да се нарече шкаф, при това празен. Раздразнена от цялостната ситуация, ритваш задната стена и за твое учудване тя се люшва навътре. В крайна сметка не е стена, а врата! Навътре е тъмно и нямаш представа какво има там. Искаш ли да изследваш мистериозното място (премини на 245) или просто да се махнеш от тук (премини на 99).

165

Напускаш златната зала и се връщаш обратно през облицования коридор към аптеката. Носиш странната си отвара и внимателно я слагаш на везната. Вече няма връщане назад. Време е да се изправиш срещу Йезебет. Притежаваш ли малък **калаен звънец**?

Да	Премини на 92
Не	Премини на 381

166

Отиваш до ъгъла, където коридорът завива. Можеш или да тръгнеш по него (премини на 61) или да изследваш отделението по съдова хирургия (премини на 177).

167

Вратата се отваря широко и разкрива старовремска аптека. По три от четирите стени има дъбови лавици, по които са наредени кафяви шишенца с тинктури, а под тях са разположени стотици малки чекмеджета, пълни с всякакви прахчета. В средата на стаята има тезгях с прецизна везна и хаванчета.

Стоиш зашеметена и се чудиш какви да са следващите ти действия, но преди да направиш каквото и да е, усещаш чуждо присъствие в стаята. Обръщаш се към него, изпълнена с ужас. Премини на 249.

168

Сграбчваш лъскавия черен амулет и замахваш към Йезебет. За момент лицето ѝ застива, лишено от емоции като маска. Започваш да се надяваш, че може би това е бил ключът. Но тогава тя се усмихва и разбираш, че всичко е загубено. Това беше последното ти хвърляне на заровете и се провали в него.

Странният трепет се разнася по тялото ти – все едно се преобличаш в нова премяна и се намествашспрямо нейните гънки. Най-накрая тя те овладява и поне вече спираш да мислиш за всички изтезания, на които Йезебет може да те подложи.

Просто изключваш.

169

Фигурата разочаровано поклаща глава, а клюнът на маската се удря в рамката на вратата. Взема натрошените нокти от морски орел от теб и захвърля блюдото на Петри далече по коридора. Поглеждаш къде ще падне и когато се извръщаш обратно, вратата вече се затваря.

- Не! Чакай! – изкрещяваш, но вече е твърде късно.

Загуби последният си шанс да се измъкнеш и сега е само въпрос на време *той* да те открие.

170

Мъжът те посреща на средата на помещението и се здрависва с теб. Нещо в него моментално те кара да се почувстваш спокойна и в безопасност, не си сигурна какво… Представя се като Корнелиус и те води към жената. Тя обаче изписква и задрапва в противоположната посока. Когато най-накрая се усмирява, сяда и обгръща краката си с ръце, опирайки чело на коленете си. Сега ясно виждаш, че горната част на черепа ѝ е била отстранена. Посочваш с треперещ пръст нагънатия открит мозък.

- Какво ѝ се е случило? – питаш и се чувстваш глупаво, защото е очевидно какво ѝ се е случило.

- Тя е номер 2. Познавам я от много отдавна, когато още я наричаха Джоанна и беше могъща, но щедра магьосница. Темпераментна беше само срещу тези, които бяха жестоки спрямо другите и пренебрегваха предупрежденията ѝ. Владееше умението да всява лудост, да контролира всяко от сетивата, но го използваше само върху тези, които си го заслужаваха. И тогава *той* ѝ го отне. Не знам как и тя не може да ми каже, но е било концентрирано в епифизата, дълбоко в мозъка, и както виждаш, той е успял да го изтръгне от там. Сега тя може само да създава хаос, когато е уплашена, затова стоя при нея. Пазя я.

Корнелиус се усмихва нежно на вещицата и разсеяно поглажда бялата си рошава брада. Ти го поглеждаш и осъзнаваш, че я обича. Значи все пак има доброта в това място. Преди да успееш да питаш каквото и да било друго, Джоанна започва да се клатушка напред-назад и да удря с юмрук назъбеният ръб на черепа си. Усещаш как сенките запълзяват и стаята се обагря в калейдоскоп от цветове. Корнелиус те изтласква към врата с рязко „Тръгвай!“. Затваряш вратата и чуваш как мълви нежни успокоителни думи на осакатената вещица.

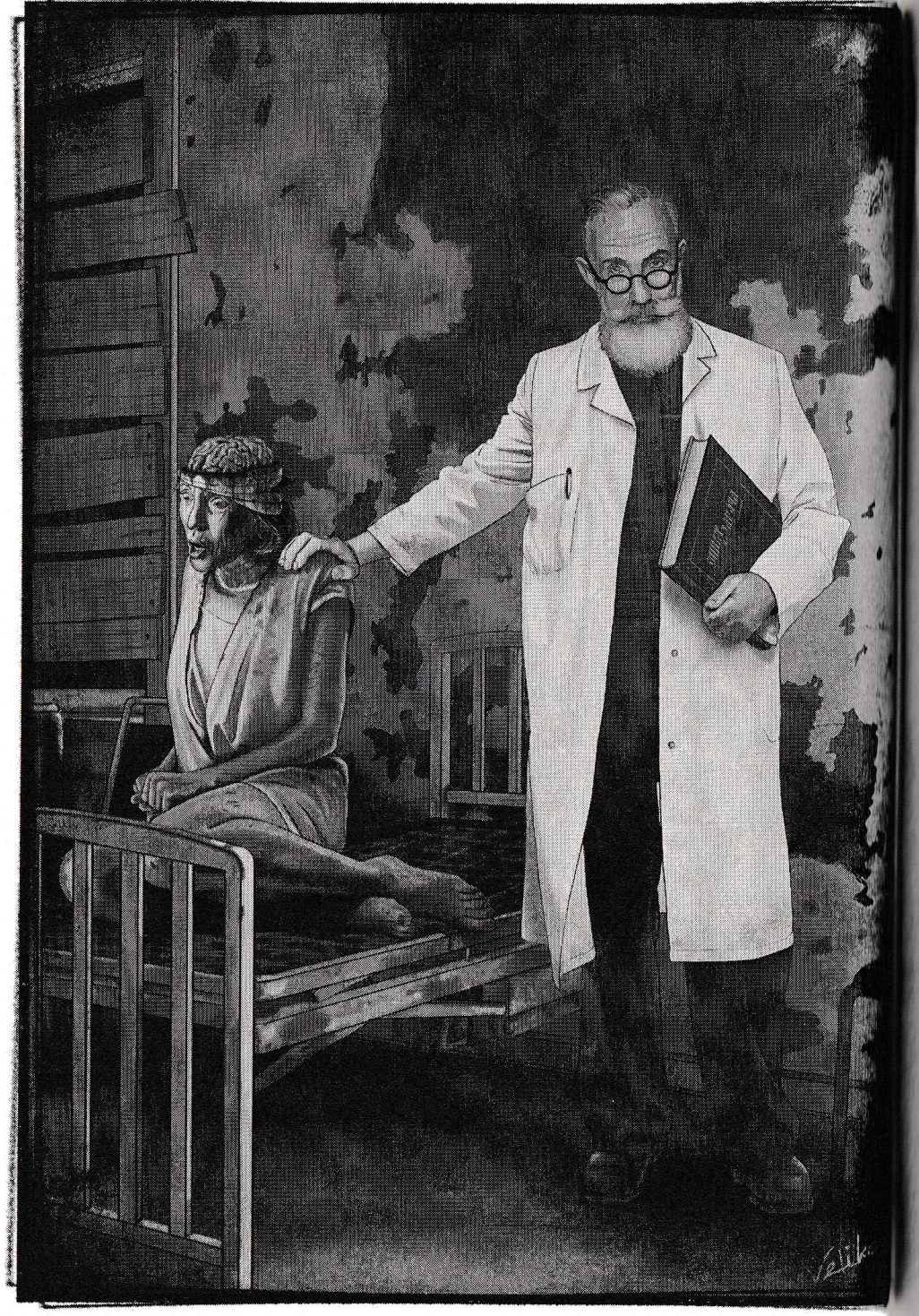

Можеш да посетиш стаята за молитви от другата страна на коридора, ако още не си била там (премини на 11). Ако предпочиташ, можеш просто да тръгнеш по коридора наляво (премини на 113), или надясно към операционните зали (премини на 338).

171

Напускаш родилното отделение и навлизаш в тъмен коридор; поредния тунел, този път обвит в плътен бръшлян. Краката ти потъват между лианите и не можеш да прогониш от главата си мисълта, че могат да се стегнат около глезените ти.

Напред коридорът завива остро наляво, но има и врата вдясно. Табелата гласи, че това е входът за неонатологичното[4] отделение. Стоиш на разклонението и се чудиш накъде да продължиш.

Продължаваш наляво по коридора	Премини на 7
Влизаш в отделението	Премини на 399

172

Напускаш отделението и сега виждаш, че се казва „Отделението на Незабравата“. Явно някой има доста извратено чувство за хумор, предвид че е гериатрично отделение[5]. Минаваш през малък коридор и достигаш до разклонение – друг коридор тръгва наляво. Можеш да тръгнеш по него, макар да не знаеш накъде отива (премини на 333) или да продължиш право напред (премини на 114).

173

Микроскопът е старинен, месингов. Надникваш през окуляра и нагласяш ъгъла на огледалото. Когато светлината попада на наблюдаваното поле, виждаш, макар и размазано, нещо да се движи. Завърташ винта за фокусиране нагоре-надолу. Насекомо ли е това? Приличат на крила… Картината се прояснява. О.

Надигаш се с празен поглед, сетне пак се навеждаш. Да, точно както си помисли – това е фея. Толкова мъничка, полупрозрачна, с цветни

4 Отделение, в което се грижат за недоносени бебета

5 Отделение за лекуване на възрастни хора

вълни, пулсиращи през хуманоидното ѝ тяло. Първоначално решаваш, че шава произволно, но после проумяваш, че това е някаква пантомима, умишлено пресилена. Застава на колена, привежда се и поема дълбоко дъх, преди да се изправи със скок. След това повтаря цялото нещо. Струва ти се, че от време на време се опитва да ти говори, но не чуваш нищо. Предполагаш, че просто е прекалено дребна.

Колкото и пленително да е всичко това, осъзнаваш, че вече си прекарала бая време зад огледалото – време е да се махаш!

Вземаш кутията под мишница, поемаш дълбоко въздух и натискаш с тяло повърхността на огледалото. Премини на 10.

174

Прошепваш „Ивет" и зачакваш. Нищо. Казваш го по-настойчиво. Нищо. Накланяш глава назад и го прогласяваш силно. Нищо. Взираш се в портрета, в очакване на нещо да се случи, но… нищо. Отказваш се и, чувствайки се леко глупаво, се насочваш към кръстопътя. Премини на 216.

175

Разглеждаш монитора и когато посягаш да вземеш проводниците, нещо полита към земята. Със светкавичен рефлекс го улавяш. Оказва се красива сребърна огърлица с овална нефритена брошка. Тя със сигурност ще е от значение за нещо. Прибираш я в джоба си и се насочваш към изхода. Премини на 8.

176

Бръкваш в чувала и започваш да вадиш чаршафите един по един и да ги захвърляш на пода. Изведнъж ръката ти напипва нещо – не е плат или плът, а дърво и конци. Дръпваш рязко предмета, който продължава да се гърчи, и го виждаш. Със свито ръце установяваш, че това е марионетка. Кукла. Гравираното ѝ лице е ядосано, с дълъг издаден нос и нарисувани в розово устни. Покрита е в кръв, все едно че току що е родена и после е била захвърлена…

Опитваш се инстинктивно да я захвърлиш, но конците ѝ се увиват здраво около китката ти. Панически размахваш ръка, за да се отървеш от нея, но не успяваш и тя започва да се катери нагоре към рамото ти. Малката ѝ дървена устичка е гневно озъбена. Куклата ръмжи и показва малките си остри зъбки. Опитваш се да я сграбчиш с другата си ръка, но впива зъби в пръстите ти и свирепо откъсва част от плътта. Болката

е главозамайваща, обаче за щастие конците скоро обгръщат врата ти и започват да стискат все по-силно – това няма да продължи още дълго.

177

Хващаш дръжката и точно се готвиш да я натиснеш, когато чуваш кашляне отвътре. Замръзваш на място. Кашлицата е последвана от свирукане на весела мелодийка, а след това и тежки стъпки, които проехтяват из отделението. Той е вътре! Отстъпваш на пръсти по коридора (премини на 61).

178

Бавно отваряш вратата, готова да залегнеш и да побегнеш, но поривът на вятъра замира и осъзнаваш къде си. От светлината и от бялото на униформите почти те заболява ретината – безброй редици от окачени изпрани и колосани униформи на медицински сестри. В далечния ъгъл до отворения прозорец забелязваш причината за шума – стотици бели шапки се люшкат от течението.

За момент чистотата и слънчевите лъчи ти дават усещането за гостоприемство, но после постоянното съмнение започва да се завръща. Платнени шапки? Сестрите не носят такива от… колко време? Век? Може би въпросът е не „къде си?", а „кога си?". Минаваш покрай редиците с рокли, а отвън се виждат само ливади и цветни лехи. Изглежда красиво, но не като вкъщи.

Решаваш да напуснеш стаята и пътьом забелязваш красива дървена купа, дъбова, ръчно изработена. Пъхваш я в торбата си и се връщаш към кръстопътя. Можеш да продължиш право напред по коридора (премини на 134) или да завиеш надясно към стълбището (премини на 206).

179

Приближаваш се и виждаш, че картичката рекламира събитие, свързано с Обществото на Химиците. На нея е отпечатан символът „Уроборос" и смътно си спомняш, че той е свързан с откриването на структурата на бензола, но нямаш и идея защо в Интензивното отделение биха я изложили на такова видно място

Въпреки че не знаеш с какво те привлича, откачаш картичката и я прибираш в джоба си. Докато си тук можеш да разгледаш графика на отсъствията (премини на 292), а ако ли не, е време да напуснеш отделението (премини на 311).

180

Бродиш между масите и от време на време ги разклащаш да видиш дали няма да изпадне нещо от боклука, но освен сриването на малко детрит, нищо друго не се случва. До далечната стена е тезгяхът на касата и забелязваш, че касата е отворена. Любопитството надделява, така че отиваш да хвърлиш едно око. Няма пари, но виждаш два предмета, напъхани в различни секции. Единият е фигурка, обсидианов амулет. Другият е гривна от сплетена змийска кожа. Нещо ти подсказва, че да вземеш и двата ще ти донесе нещастие, и се чувстваш длъжна да прибереш само един от тях. Отбележи избора си.

Ако още не си го направила, можеш да огледаш Бюрото за информация – премини на 239.

Ако предпочиташ да се запътиш към блатясалия коридор, премини на 70.

181

Независимо дали не притежаваш книгата или просто не ти се рискува да я загубиш, вещицата поклаща тъжно глава и това ти подсказва, че в такъв случай не може да ти помогне. Докато се катериш по стълбата чуваш да ти подвиква „Успех“, но гласът ѝ така трепери от неувереност и отчаяние, че се чудиш какво ли те чака. Така или иначе, няма къде другаде да отидеш, така че се връщаш в бетонения коридор и преминаваш през вратата насреща. Премини на 167.

182

Влизаш в стаята за игра и детските гласове моментално секват. За секунда решаваш, че си си въобразила и си сама, но след като се оглеждаш ги забелязваш. Сгушили са се на пода в ъгъла с части от конструктор в ръце и наполовина построен мост. Едното има гарваново черна коса, черни очи и черна кожа; другото е като негов негатив – същото, но снежно бяло. Изглеждат като фигури от шах и са се вторачили в теб. Не усещаш истинска заплаха от тях, но въпреки това те напрягат. Точно когато мислиш, че няма да продумат, те питат в унисон:

- Какви са медицинските представки за черно и бяло?

Замисляш се и казваш, че отговорът е:

Левко- и мелан-	Премини на 82
Лют- и хром-	Премини на 364

Ако не искаш да си играеш игрички с тях, излизаш преди нещо да се е случило (премини на 398).

183

С леко изщракване, капакът на ковчежето изскача. Вещицата изръкопляска и видимо си отдъхва. В ковчежето виждаш лист хартия, изглежда откъснат от тетрадка. Ръчният почерк е засукан и на места трудно четим. В началото решаваш, че е просто някаква рецепта, но впоследствие осъзнаваш, че е много повече. Това са съставките за унищожаване на демон.

Ще ти трябват:

Поставени във сребърна купа
Снимка на екзекутора
Кръв от органа на кукловода
Предсмъртното издихание
Ще анихилираш демона, ако гори с дим в цвят...

- Каква е последната дума? Какъв цвят? – питаш, размахвайки листа към Ерихто, но тя вече се е обърнала и се храни с трупа.

Игнорира всичките ти увещания и не ти остава избор, освен да се откажеш, да прибереш на сигурно в торбата си листа за справка в бъдеще и да напуснеш стаята. Премини на 227.

184

- Няма да ти сторя зло – обявяваш ти с треперещ глас. – Искам само да се прибера у дома. Можеш ли да ми помогнеш?

Съществото те поглежда отегчено, протяга крак и го прибира обратно под дупето си.

- Извини ме – казваш с по-малко треперещ глас.

Това *нещо* просто ще те игнорира? След напрегната пауза изглежда, че, да, просто ще те игнорира. Изпуфтяваш шумно и излизаш от стаята.

Сега можеш да отидеш до стаята за лечение на общи случаи (премини на 288) или до реанимацията (премини на 328), а ако вече ти е писнало от спешното отделение, можеш да го напуснеш и да се качиш по стълбището (премини на 357).

185

Покритите с коричка дупчици от захапката започват да пулсират и да сълзят с водниста течност, която се стича по пръстите ти.

Носиш ли гривна от сплетена змийска кожа?

Да	Премини на 326
Не	Премини на 139

186

Запътваш се към странния звук във втория отсек. Когато доближаваш, той се усилва и най-сетне виждаш – в едно от леглата има пациент. Чаршафите са изритани встрани и виждаш как тънките му крака се мятат хаотично. Носи болнична нощница и е интубиран – от тръбата идват и звуците. Няма коса и нямаш идея дали е мъж или жена и откога лежи там. Кожа и кости е.

Тогава то те забелязва. Взира се в теб и започва да дърпа тръбата. Понечваш да тръгнеш към него, все едно помагаш на нормален пациент, но осъзнаваш… Тръбата продължава и продължава да излиза. Гади му се и се дави, дърпайки я от гърлото си, но тя няма край.

Отстъпваш назад с ръка на устата си, а то се взира в теб. Определено няма как да помогнеш и ако не можеш да издържаш повече на тези звуци, можеш да напуснеш Интензивното отделение – премини на 311. Ако можеш да издържиш още малко и да провериш стаята в далечния край, премини на 23.

187

Прошепваш „Мари“ и зачакваш. Нищо. Казваш го по-настойчиво. Нищо. Накланяш глава назад и го прогласяваш силно. Нищо. Взираш се в портрета, в очакване на нещо да се случи и, точно преди да се откажеш, тъмният демон се размърдва и разкършва врата си, при което се чува характерния пукот.

Изведнъж виждаш връзката: мари = кошмари = лоши сънища! Разбира се! Междувременно демонът се взира в теб от платното и изглежда отегчен.

- Готова ли си? – пита с раздразнителен глас. Кимваш в знак на извинение. – Продължи право напред, нагоре по стълбите.

Стоиш там, взираш се и чакаш. Той повдига вежди и те поглежда с

невярващо изражение.

- Малоумна ли си? – За момент решаваш, че това е реторичен въпрос, но после осъзнаваш, че очаква отговор и поклащаш глава отрицателно. – Ами тогава, продължи право напред. Схвана ли?

Този път кимваш в знак на потвърждение. Демонът завърта очи и въздъхва. Картината отново се превръща в картина и ти продължаваш към кръстопътя. Премини на 216.

188

Спомняш си какво ти каза да направиш онази жена от магазина, ако се озовеш на място, което ти напомня за нейния роден град. Тя е наблюдавала разрастването на Айфеловата кула, тоест явно е от Париж, а навсякъде около теб има парижки гипс. Чувстваш се уверена, затова пъхваш пръст в една отворена торба и изчертаваш широк бял кръг на пода. Влизаш в центъра ми и произнасяш:

„Зъби и кости и огън керемидено-червен;
Застани в портала от кръг ограден;
Нишка към входа на прохода изпъни;
И благодарността си към Байгуджинг изрази.“

Стоиш си така, но нищо не се случва – сигурна си, че си произнесла името грешно – докато изведнъж стената пред теб започва да се свива като акордеон. Оказва се, че зад нея има нещо като шахта. Отиваш да я разгледаш. Вглеждаш се в дълбоката тъмна дупка и сякаш различаваш въжена стълба – това не е ли изпънатата нишка?

Ако искаш да я изпробваш – премини на 89.

Ако последното нещо, което искаш да направиш, е да влезеш в тъмна като в рог дупка, можеш да напуснеш отделението и да се качиш по стълбите (премини на 357) или, ако още не си го сторила, да отидеш до стаята за реанимация (премини на 328) или до изолатора (премини на 192).

189

Връщаш се обратно покрай вратата с червената сигнална лампа оставаща вляво от теб и столовете вдясно. Стигаш до разклонение. Можеш да завиеш наляво към детското отделение (премини на 115) или да продължиш напред към изхода (премини на 354).

190

Влизаш в огромното помещение, което някога беше отделението по урология, но сега изглежда е… оранжерия. Въздухът е изпълнен с опияняващ сладък аромат, а жуженето на хиляди пчели заглушава всички останали звуци. Аха. Значи *това* е имал предвид Гарвана.

Фигурата поставя твоя подарък върху почвата наблизо и ти с изумление наблюдаваш как цветето набъбва и се връща към живота. Моментално една пчела каца на него и започва да пие нектар. Фигурата те избутва не особено нежно към насекомото. Нямаш избор, освен да се подчиниш.

- Ти си дошла, за да научиш как да си тръгнеш – заявява пчелата с тънък високочестотен глас, триейки капка захаросана течност с предните си крака. Кимваш. – Когато си тръгнеш, ще се сблъскаш с по-големи опасности. Мога единствено да те предупредя да внимаваш с Йезебет, Демона на Измамите.

- Ами Кармайкъл? Нали той е човекът, който извършва всичките убийства?

- Той определено преследва всичките дванадесет сили и взема органи, за да ги получи – съгласява се пчелата, – но сам не би могъл да стори всичко това. Замисли се. Открива се следваща жертва; създава се свят, огледален на нейния; убиецът е изпратен в него да нагнети страх и да принуди жертвата да напусне нейния собствен свят и да влезе в този.

Кимваш отново и се сещаш колко беше уплашена, когато въвеждаше кода, за да избягаш. Пчелата те поглежда със съжаление.

- Един лунатик не може сам да постигне всичко това. Получава помощ.

Преглъщаш и се опитваш да кажеш нещо, но гърлото ти е пресъхнало. Пчелата продължава:

- Ще отворя изхода за теб, но трябва да го откриеш. Досега вероятно си установила, че органите са номерирани и са източник на определени сили. Червата, например, са източник на телепортация. Има символи, изрисувани из болницата, и трябва да отидеш до този, който носи същия номер, като червата.

Ако знаеш какво е числото, умножи го по 12 и отиди на съответния епизод. Ако нямаш идея за какво говори пчелата, не ти остава нищо, освен да навлечеш дълго лъскаво палто, чумна маска и да се грижиш за градината. Това не е твърде лоша съдба – поне тук ще си в безопасност.

191

Приближаваш предпазливо ъгъла – кучетата лаят като освирепели. Носиш ли пръстен с лунен камък?

Да	Премини на 335
Не	Премини на 44

192

Влизаш в изолатора и светваш настолната лампа, която осветява уютното безопасно помещение. Стените са бледо-кремави, има мек диван и единично легло с… ! Изпищяваш, напълно парализирана от страх. Колкото и да ти се иска, не можеш да затвориш очи, нито да спреш да гледаш ли гледаш втренчено.

Под чаршафите лежи сгърчена фигура, а на гърдите ѝ клечи някакво черно и зловещо създание. Взира се в теб с жълтите си очи и се повдига на бутовете си. Дали се готви да те нападне? Тази мисъл те вади от вцепенението. Ако искаш да опиташ да му поговориш, премини на 184, а ако искаш да нападнеш и удариш първа, премини на 267.

193

Стъпваш на пръсти на подлакътника на стола и се набираш сантиметър по сантиметър, докато най-после успяваш да погледнеш отгоре.

В отговор в теб също се взира лице. Изпищяваш, изпускаш се и падаш на пода, усуквайки глезена си.

Макар да си се привила и да разтриваш подутата става, все пак чуваш шумоленето на *нещото* около теб. Леко треперейки, ти се обръщаш към новодошлата. Не е никак приятна. Лицето ѝ е лилаво и подуто, а набъбналият ѝ език виси от устата. Вратът ѝ изглежда разтегнат и страховито натъртен.

- Не е красива гледка, нали – заявява тя. – През 1612 година имахме само варианта с късото въже. Отне ми 11 минути да се задуша до смърт. 11 минути се клатех пред онези присмиващи се лица пред мен. Искаше ми се да бях вещица и да ги прокълна за невежеството, но не бях. Така че висях и страдах. Ако можеха вместо това просто да ме изтъркалят надолу по хълма Пендъл в бъчва…

Ако мислиш че знаеш коя е тази жена, трябва да имаш въпрос, подготвен за нея. Какво ще попиташ?

Защо Кармайкъл иска мен?	Премини на 5
Къде е ножът атаме?	Премини на 77

194

Правилно! Червената лампичка се сменя на зелена и вратата се отключва. Тежка е и бая се напрягаш, за да я отвориш.

Влизаш в широк коридор, тъмен и неприветлив. По него има много врати с малки прозорчета на тях, преградени с метални решетки. Изглежда като затвор, но допускаш, че може всъщност да е психиатрично отделение. Разбира се, навремето идеята не е била пациентите да се почувстват по-добре, а просто да бъдат държани далеч от „нормалните“ хора.

Минаваш покрай няколко врати и стигаш до една доста солидна на вид вляво от теб. Приближавайки се чуваш вътре нещо да капе. Ако искаш да видиш какво се случва, премини на 107. Ако предпочиташ да продължиш по коридора, премини на 368.

195

Тоалетната е мръсна и едва функционираща. От онези, които би използвала само в крайна нужда и дори и тогава не би се допряла до чинията. Осъзнаваш, че въпреки изминалото време, нямаш нужда да ползваш тоалетна, вероятно защото не си пила нищо. Мивката е пред теб. Можеш да мушнеш глава под крана и да изпиеш няколко глътки (премини на 152) или директно да се върнеш към фоайето на мазето (премини на 387).

196

Страниците са дебели, добре пришити и изпълнени с изтънчен ръкописен шрифт. Прочиташ заглавия като „Заклинания за подсилване на поривите“ и „Ухания, поквяряващи сънища“. Осъзнаваш, че Книгата на сенките е персонална книга с вещерско знание. Нищо чудно, че не реагира радушно, когато я взе, но пък може би истинската ѝ собственичка си е отишла завинаги. Разлистваш набързо главите, докато не достигаш

до красиво илюстрована секция.

Озаглавена е: „Силите на Цветовете“

Синьо:	Спокойствие, сънища, вода
Червено:	Страст, кураж, огън
Оранжево:	Енергия, жизненост, доминация
Жълто:	Умствено прояснение, стимулация, въздух
Розово:	Любов, семейство, съчувствие
Лилаво:	Психически способности и гадаене
Индиго:	Интуиция, окултна мъдрост, лечение
Зелено:	Плодовитост, растеж, природа
Кафяво:	Животни, дом, земя
Бяло:	Пречистване, мир, справедливост
Черно:	Премахва негативното, прогонва зло
Сребристо:	Богинята, Луната, баланс
Златисто:	Богатство, сила, слънце

Решаваш да задържиш книгата и внимателно я пъхаш в торбата – може да ти е от полза. Отбележи си номера на този епизод, така че в бъдеще да можеш да си опресниш познанията за цветовете. Сега премини на 147, за да напуснеш най-сетне залата за лекции.

197

Можеш или да продължиш право напред към тежката метална врата, или да завиеш надясно. Решаваш да:

Продължиш напред	Премини на 322
Завиеш надясно	Премини на 136

198

На пода си в неизгодна позиция и той го знае. Усмихва се мазно и се втурва напред. Опитваш се да отскочиш, но те удря здраво в гърдите с юмрук. Изкарва ти въздуха и си зашеметена за секунда. И обърканa. Какво чака? Поглеждаш надолу и виждаш дръжката на ножа да стърчи измежду ребрата ти. О, значи не те е ударил с юмрук. Почти закована за пода, гледаш ритмичното потрепване на дръжката и осъзнаваш, че потрепва при всеки удар на сърцето ти. Това може да значи само едно. Движението му затихва, тъй като разрязаното ти сърце пръска кръв с всеки свой удар. Преди да умреш го чуваш да ти изсъсква:

- Крайно време беше. Господарката ще се зарадва да те види просната по гръб.

199

В преходния коридор се чувстваш на сигурно място. Няма врати и стаи, така че нищо не може да ти изскочи изненадващо. Преди да си изпитала прекалено задоволство обаче, кракът ти се подхлъзва и едва не падаш. Поглеждаш към пода и в сумрака виждаш, че това не е просто едно петно кръв. Тя е навсякъде! Обилни капки и следи от пръсти покриват пода – сякаш някой се е накиснал в нея, а след това е тършувал наоколо…

С разтуптяно сърце и забързана походка стигаш до разклонението, при което наляво можеш да стигнеш обратно при операционните зали, а надясно по принцип се стига до стаите за пациенти, но сега пътят е преграден от странна преграда.

Накъде искаш да се запътиш сега?

Наляво	Премини на 226
Надясно	Премини на 202

200

Плъзваш настрани най-голямото шишенце с лауданум и натискаш панела зад него. Цялата стена с лавиците се завърта с възнегодуващо скърцане и се отваря като огромна врата. Зад нея има облицован с махагон коридор, осветен от газови лампи по стените. В края му виждаш врата. Отгоре до долу е покрита с изкусни резби, а в средата ѝ са изписани следните два реда:

ялнхкс хтх шеяйпщ
щпмлхърх оншц жшльгнлх шохцпщ

Ако не знаеш как да дешифрираш кода, завърташ няколко пъти дръжката и накрая осъзнаваш, че няма да можеш да стигнеш до тайната стая на Йезебет. Справи се добре и стигна далеч, но не достатъчно, че да сложиш край на този кошмар.

201

Стаята в натрапчиво жълт цвят остава зад теб и се чудиш какво да правиш сега. Можеш да разгледаш банята, ако още не си го сторила (премини на 217) или да се насочиш към изхода на отделението (премини на 274).

202

Приближаваш се до странната преграда и изпитваш силна погнуса. Това да не е…? Вглеждаш се по-отблизо, за да потвърдиш това, от което се опасяваш. Кожа е; кожите на много хора, съшити една към друга и разпнати по цялата ширина на коридора, от пода до тавана. Различаваш пъпове, лунички, татуировки.

В горния десен край има символ. Напрягаш паметта си и най-сетне се сещаш. Това е трайкетра[6] – символ, изграден от три препокриващи се кръга. Какво пък е това?! Какво значение носи и какво да сториш сега?

Да разгледаш по-внимателно кожата	Премини на 350
Да разкъсаш кожата, за да преминеш	Премини на 209

203

Излизаш от мрака в тесен коридор, осветен от студена светлина. Флуоресцентните лампи трептят, но са ти достатъчно да видиш травмите по цялото ти тяло. Това не са просто синини – макар че и такива има доста – а дълбоки рани, които и сега продължават да кървят. Спуснали са се за кръвта ти! Хранили са се с теб!

Чувстваш се замаяна и се свличаш на пода. Чудиш се колко ли кръв са ти изсмукали. Затваряш очи и си казваш, че трябва да дремнеш за малко, за да възстановиш силите си и ще си ОК, но вътре в себе си знаеш истината. Комбинацията от шок и студенина означават, че няма да се събудиш от тази дрямка. Това е жалък край, но го погледни от добрата страна – можеше да е и по-лошо.

204

Продължаваш през коридора, докато не усещаш миризмата на цветя. На много цветя! Това би могло да се случи в някое от отделенията, но не и в рентгеновото. Оглеждаш се, но не намираш обяснение откъде би могъл да идва ароматът.

Вляво от теб има няколко стола и вестници. Това е миниатюрна чакалня и мирише на мухъл, но ако искаш, можеш да си починеш там (премини на 341). Вдясно от теб има затворена врата с червена лампа над нея. Включена е, което обикновено е предупреждение: „Опасност!

6 "С три ъгъла" (лат.) – келтски символ, символизиращ тройното божество, вечния цикъл и трите сфери, от които се състои Вселената

Рентгенът е задействан!“. Ако все пак искаш да видиш кой прави рентгенови снимки, премини на 75. Ако тези опции не те интригуват, можеш да продължиш право напред и да напуснеш отделението (премини на 208).

205

След няколко стъпки в тази посока трябва отново да избереш накъде да продължиш?

Наляво	Премини на 302
Надясно	Премини на 137

206

Няма врати или друго, което да те отклони от пътя – единствената ти опция е да се качиш по стълбището. Каменният под на коридора сега е заменен от килим в бордо, който покрива стъпалата като надиплен език. Изкачването е стръмно, а най-горе коридорът продължава право напред. Осветлението навлиза през капандури, които пропускат ярките слънчеви лъчи.

Вървиш по коридора и подминаваш две отворени врати вдясно. Обзаведени са еднакво – тясно легло, скрин, гардероб, мивка и бюро. Всичко в стаите ти изглежда вехто, но някак познато. Това трябва да са били жилищните помещения за сестрите.

Третата врата е затворена… Спираш се с ръка на дръжката. Нещо привлича погледа ти – странни по форма сенки на килима, които със сигурност не са хвърлени от нищо отгоре. Ако искаш да разучиш отблизо тези сенки, премини на 336, а ако искаш да провериш какво се крие зад затворената врата, премини на 359.

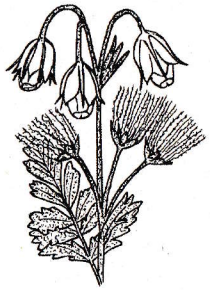

207

С излизането от стълбището изпитваш силно облекчение, но и се чувстваш глупаво. Не преигра ли малко, предвид ситуацията? Разтърсваш глава, опитвайки се да отхвърлиш тези мисли. Не е сега моментът да откачаш. Имаш си достатъчно проблеми и без да изпадаш в истерия.

Поемаш дълбоко въздух и се насочваш към Реанимацията (премини на 117).

208

Отваряш вратата и излизаш, но коридорът пред теб е тъмен като в рог. Дори светлината от рентгеновото отделение не може да проникне в този мастилен мрак. Изваждаш своето фенерче и щракваш копчето, но това не дава резултат. Натискаш го многократно, тупваш го няколко пъти в ръка, развиваш го, за да наместиш батериите и го завиваш наново, обаче ефект няма. Не знаеш, дали си го повредила, или просто батериите са свършили, но ще трябва да се справиш без него, колкото и да не ти се иска.

Преглъщаш нервно и започваш да се колебаеш за този маршрут. Все пак стисваш зъби и тръгваш напред. Вратата се тръшва зад теб и мракът става пълен. Вдигаш ръка пред лицето си, но не виждаш абсолютно нищо. Паниката бързо се надига и се опираш на стената – искаш да докоснеш нещо, за да се почувстваш по-уверена. Обаче този допир е далеч от успокоителен – грапава е, плесенясала и толкова студена, че ти измръзват костите. В главата ти изникват образите на пещери. В такава ли се намираш? Направила си само няколко стъпки, така че ако си променила решението си, можеш да се върнеш в рентгеновото отделение (премини на 43). Ако мислиш, че щом си стигнала толкова надалеч, ще преодолееш и това, премини на 352.

209

Намираш най-близкото място, на което кожите са сшити една към друга, и провираш пръсти. Малко те отвращава, но си издържала и на по-гнусни моменти покрай работата си, така че не се отказваш и провираш и двете си ръце. Сетне започваш да ги раздалечаваш и шевовете започват да се късат. Можеш да надзърнеш през отвора и изглежда нормално – дори виждаш хора в далечината. Нормални хора,

вършещи нормални неща.

В отчаяното си желание да стигнеш до тях, вкарваш ръцете си още по-навътре, но сега усещането е по-странно. Поглеждаш надолу и виждаш малки гънки там, където кожата ти докосва преградата – сраства се с нея. Ставаш част от нея!

С лудешка паника се хвърляш назад и изкрещяваш от болка, тъй като на места кожата ти се съдира. Пред очите ти виждаш как запълва дупката, която сама направи. Няма начин да преминеш. Потръпваш, обръщаш гръб на преградата и се замисляш накъде да продължиш:

Право напред?	Премини на 226
Наляво?	Премини на 125

210

Можеш да продължиш право напред по коридора, който по-нататък завива надясно, или да завиеш наляво и да се върнеш към кръстопътя. Накъде решаваш да тръгнеш?

Направо	Премини на 35
Наляво	Премини на 136

211

Първоначално решаваш, че вратата е заключена, но тя поддава леко и с малко повече напъване я издърпваш. Полъх студен вятър спира дъха ти и виждаш, благодарение на няколко мъждукащи флуоресцентни лампи в далечината, че тази врата води до прав, тесен, бетонен коридор без прозорци, който лека полека слиза надолу, ако очите не те лъжат.

Потръпваш в туниката си и се чудиш дали това е най-добрият ти ход. Решаваш ли се да тръгнеш по коридора и да видиш къде ще те отведе (премини на 310) или се връщаш в покрития с бръшлян коридор (премини на 7)?

212

Отваряш вратата към отделението и влизаш. Докато чакаш очите ти да привикнат с тъмата, нечия ръка те сграбчва за гърлото и те блъсва на пода и към вратата. Усещаш как нещо в гръбнака ти изпуква –

моментна болка, последвана от странна безчувственост. Когато мъжът те хваща под мишниците и те премята през рамото си, краката ти се лашкат безполезно. Подушваш миризмата на кръвта, пропита в дрехите му. Кръвта на Нанси.

- Наистина ли смяташе, че можеш да ми се измъкнеш с налучкване? Никой не налучква тук. Или знаеш, или умираш. Господарят ми много ще се зарадва да се докопа до дванадесетата. *Последната!* Наистина ще е много щастлив.

Отнася те и докато главата ти се блъска многократно в гърба му при всяка стъпка се чудиш: Коя ли част от тялото ти ще изтръгнат?

213

Слагаш и последния ключ в ключалката и затаяваш дъх. Премини на 15.

214

Без много да му мислиш, хукваш с цялата си бързина. Бягаш с максималната си скорост и леко буксуваш на завоя. Макар да я виждаш навреме, не можеш да се спреш засилката си – падаш в дълбока яма в средата на коридора. Премини на 73.

215

Бутваш вратата, но долната ѝ част опира в пода. Повдигаш я с всичка сила и когато се отделя достатъчно от него, опитваш да се вмъкнеш. Точно си се заклещила в пролуката и размишляваш дали тази маневра беше мъдро решение, когато виждаш пред себе си сянка да помръдва. Изпъшкваш и се опитваш да се дръпнеш наобратно, но туниката ти се закача. Висока фигура излиза иззад вратата и застава пред теб.

За секунда се взирате един в друг. То носи дълго лъскаво палто и маска с клюн като на докторите, лекували Чумата. В дясната си ръка държи бъбрек. Видът му е толкова озадачаващ, че за няколко секунди си прекалено обърканa, за да бъдеш и уплашена.

- Какво искаш? Зает съм – излайва то, а гласът му боботи през клюна.

- Искам да се измъкна от тук – изпелтечваш най-сетне.

То изпъшква нетърпеливо:

- А, де! – Протяга дясната си ръка, в очакване да сложиш нещо в нея.

– Нямам цял ден за губене. Този бъбрек няма сам да се трансплантира!

Гледаш объркано и обмисляш какво имаш в джобовете. Какво иска то? Преди да си измислила нещо, то здраво те избутва от вратата и я затваря със сила. Не ти остава нищо друго, освен да продължиш по коридора (премини на 2).

216

Ако искаш да завиеш надясно към затворена врата, премини на 374. Ако завиеш наляво, продължавайки по друг коридор, премини на 134, а ако искаш да продължиш право напред, където коридорът води до стълбище, премини на 206.

217

Заставаш на прага и за момент решаваш, че тук няма нищо. Това са просто стара калаена вана и дървена кофа. Нещо те кара все пак да влезеш малко по-навътре и тогава виждаш водата, изпълваща ваната и голата възрастна жена под повърхността ѝ. Очите и устата ѝ са широко отворени и когато докосваш водата се отдръпваш от студенината ѝ. Внезапно жената премества погледа си върху теб и се надига до седнало положение. Ледената вода те оплисква, а замръзналата ѝ ръка стисва здраво твоята.

- Да не би да реши, че съм се удавила? – пита тя. – Така ли стана?

Кимаш усилено, докато все още се опитваш да откопчиш пръстите ѝ от ръката си.

- Как бих могла да се удавя без дробове? – казва тя почти триумфално, все едно е спечелила някаква игра или облог.

Пуска те и обляга гръб на ваната. Взира се в теб с отегчени очи. Вече си посвикнала с това, затова задаваш явния въпрос.

- Кармайкъл ли ти взе дробовете?

Старицата изхърква, когато чува името, и кимва.

- Каква сила придоби от тях? – продължаваш по-скоро любопитна, отколкото уплашена.

- Владеех левитацията, а той ме нарече Номер 9. Хората започнаха да си измислят истории за вещици, летящи на метли, но това са пълни глупости. Представяш ли си колко е трудно да запазиш баланс на дръжка на метла? Безумие! Най-малкото, прекалено тънка е. Абсурд. Но можем да левитираме и предполагам някоя дърта глупава вещица е

допуснала да я видят, и ето откъде тръгват историите. И като се тръгне така, разчува се, че сме се съвкупявали със Сатаната и почват да ни горят. Или бесят. Или давят.

С последните си думи тя плясва раздразнено с ръце по повърхността на водата.

- Опитвам се да сложа край на всичко това – казваш ѝ. – Има ли нещо, с което мога да ти помогна?

Макар да поклаща отрицателно глава, тя те потупва по ръката с благодарност.

- Само помни, че ако готвиш някакви заклинания или отвари, купата или съдът, в който ги забъркваш, е също толкова важен, колкото самите съставки. Обикновено е специфичен за различните заклинания, но по правило рядко можеш да сбъркаш със среброто.

С това тя се плъзва обратно под водата, където продължава своето ледено бдение. Напускаш банята и сега можеш да отидеш до всекидневната за пациенти, ако още не си била там (премини на 112) или да напуснеш отделението (премини на 274).

218

Посягаш с трепереща ръка, с надеждата че има кой да ти помогне. Звънецът издава пронизителен фалшив вой, който замира отсечено. И тогава чуваш шепота. Чуват се гласове навсякъде около теб.

- Някой е тук. Някой е тук. Сега започва забавлението. Колко ли ще издържи? Ще дойде ли тук?

Издаваш сподавен писък и се стрелваш обратно по коридора. Премини на 311.

219

Пещта е в червено, както ѝ подхожда. Гланцово кървавочервено, което кара кръвта ти да закипи, само защото си тук. Няма реална горещина – пещите са студени. Има две, в двата края на стаята и вратите им са отворени. В тях виждаш купчини сив прах и се замисляш за ампутираните крайници и кой знае какво още, горено тук.

Изглежда в стаята няма нищо друго, но можеш да погледнеш дали не е останало нещо в пещите. В противен случай, можеш просто да си тръгнеш. Какво ще направиш?

Поглеждаш в лявата пещ — Премини на 38

Поглеждаш в дясната пещ — Премини на 103

Напускаш червената стая — Премини на 347

220

Трябва да завършиш заклинанието си, преди демонът да е измислил нещо ново. Вземаш отварата от тезгяха и се приготвяш да добавиш последната съставка — предсмъртното издихание. Ако знаеш как да го сториш, трябва да си получила закодиран термин. Обърни буквите в числа, използвайки принципа: А=1, Б=2, В=3… Я=30. След това ги събери и ги добави към номера на ***този*** епизод. Премини на епизода, отговарящ на номера, който си получила.

Ако не знаеш термина, не можеш да довършиш заклинанието и можеш да си сигурна, че Йезебет има предостатъчно оръжия в арсенала си, с които да те надвие. Приключението ти свършва тук.

221

Държиш свещта високо във въздуха и, леко паникьосана от засилващия се шум над главата си, прошепваш името на Хестия[7]. Нищо не се случва. Изричаш го отново, малко по-силно, но не прекалено, за всеки случай… Тогава се появява малко пламъче по фитила. Задържа се и става по-голямо и силно, огрявайки със свръхестествено ярка светлина пещерата.

Поглеждаш нагоре и ти пада ченето – по тавана на пещерата висят с главата надолу ред след ред големи птици. Имат сиви пера и големи опасни клюнове, омазани с кръв. Чудно, казваш си, докато ги гледаш как потрепват с крила и се кълват една друга. Изглеждат като че ли всеки момент ще се спуснат в атака и както и да го погледнеш, не изглежда добре за теб.

Внезапно се кротват и макар да се кълвят раздразнено от време на време, повечето от тях мушват глави под крилата си и заспиват. Осъзнаваш, че от свещта се носи ухание. Подушваш няколко пъти и установяваш, че е на сандалово дърво. Ароматът се издига, завихря се около теб и се понася към грабливите птици. За тях действа като стерично масло. Възползваш се от възможността да се забързаш и отдалечиш от тях. Благодарение на пламъка, виждаш изхода отпред и, без да губиш време, се насочваш към него. Премини на 389.

7 Гръцка богиня на домашното огнище. В римската митология се нарича Веста

222

Слизаш от последното стъпало и попадаш в нисък слой зеленикава мъгла. Поглеждайки нагоре виждаш дупката в отделението над теб – все пак се оказа, че стълбището не е безкрайно.

Оглеждаш се наоколо и установяваш, че си в лаборатория. Минаваш през такива всеки ден в залите, но досега просто не ти се е налагало да влизаш в тях. Пред теб има стандартни работни маси, но вместо високотехнологична апаратура, върху тях са разположени една върху друга редици буркани за проби. Разглеждаш обстойно един от тях, наполовина пълен с гъста, черна, вискозна течност. Прилича на суров нефт, но над повърхността стърчат дебели черни крака на паяк. Отдръпваш се с погнуса.

Изглежда повечето екземпляри са животни – ембриони на мишки, разполовен гръбначен стълб, дълъг само 6 сантиметра, език… Я чакай! Вземаш един от стъклените буркани, завърташ го бавно и усещаш как започва да ти се гади. На него има само едно етикетче, на което пише числото „3“. Езикът изглежда да е човешки!

Тогава зад теб се чува тихо драскане. Обръщаш се и виждаш на плочките на стената издълбан надпис:

освободи ме

Освободи ме? Кого да освободиш, се чудиш. Езика? Ако решиш да бръкнеш в буркана и внимателно да извадиш телесната част, премини на 13. Ако мислиш, че е по-сигурно да го строшиш в земята, премини на 33.

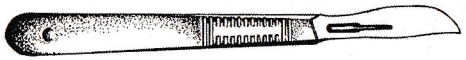

223

Продължаваш по централния коридор покрай множество единични спални. Има логика – ако изучаваш съня, няма да е лошо всъщност хората да могат да заспиват и каквото и да си говорим, някои от пациентите *хъркат* шумно. Сега е тихо. Стигаш до разклонение, на което си поставена пред избор – можеш да продължиш напред, или да завиеш наляво. Докато стоиш нерешително там, забелязваш издутина в края на легло в спалнята вдясно от теб. Изглежда като крак. Това е

твоята трета възможност. Какво ще сториш?

Продължаваш напред	Премини на 155
Завиваш наляво	Премини на 247
Влизаш в спалнята	Премини на 297

224

С плътно прилепен до стената гръб, сантиметър по сантиметър ти пристъпваш встрани от ямата. С всяка стъпка рискуваш да се подхлъзнеш и полетиш надолу, но най-сетне стигаш до другата страна. Поемаш си дълбоко въздух с облекчение, отваряш вратата и влизаш в детското отделение. Премини на 281.

225

Отваряш вратата на фризера. В него има малък увит труп, но въпреки това си сигурна, че изходът е тук. Нямаш друг избор, освен да се покатериш вътре. Вратата се затръшва зад теб и мракът е пълен. Пипнешком търсиш пътя си напред, извинявайки се на слабото забулено тяло, когато внезапно костеливи ръце обгръщат кръста ти, задържайки те в зловеща прегръдка. Гърчиш се и се мяташ с нарастващо отвращение, но то не те пуска. От усилието и паниката започваш да се потиш и тогава осъзнаваш, че температурата пада още повече. Ще минат часове преди хипотермията да те убие, но поне няма да си сама.

226

Притичваш през познатия коридор, когато изведнъж потъваш в непрогледен кошмар. Аварийното осветление се е повредило. Или е изключено… Стоиш там, вцепенена и въпреки това с учестено дишане. Единственият звук е циклично бумтене, което идва отдясно. Намираш се точно между две стаи. Искаш ли да влезеш в Неврохирургичното отделение вдясно (премини на 268) или в стаята за молитви вляво (премини на 11), или предпочиташ да продължиш по коридора (премини на 338).

227

Тази врата няма ключалка, така че напускаш психиатричното отделение без проблеми. Изкачваш се по малко стълбище и стигаш

коридор, който върви отляво надясно. Табела насреща ти гласи, че наляво е Гериатричното отделение[8], а Лабораторията по Медицина на съня е вдясно. Накъде ще се запътиш сега?

Наляво	Премини на 25
Надясно	Премини на 382

228

Пристъпваш в ограден вътрешен двор. Пред теб се простира градина с поклащащи се от вятъра дървета, които хвърлят шарена сянка върху павирана алея. Въпреки лая, мястото ти създава усещане за спокойствие.

Лаят се чува отдясно, иззад ъгъла. Ако искаш да се изправиш срещу хрътките, премини на 191.

Вляво гори лагерен огън и има фонтан, който кротко бълбука. Ако имаш медено котле, можеш да се възползваш от него. Премини на 293.

229

Поставяш сребърния бокал на масата и поемаш дълбоко въздух. Наистина стигна до това. Ако се справиш, може би все пак ще успееш да се прибереш. Усещаш тънка струйка пот да се плъзва по слепоочието ти и изваждаш снимката от торбата. Нямаш идея как се е озовала в моргата, но трябва да има някаква символика в нея. Все пак ти си екзекуторът. Спираш и оглеждаш лицето си, спокойно в съня ти и неведомо за всички предстоящи опасности. С решително движение я намачкваш и я натикваш в бокала. Сега трябва да добавиш малко кръв. Ако знаеш рецептата за заклинанието, трябва да знаеш откъде да вземеш кръвта; ако не, ще трябва да целиш на сляпо и да се надяваш. От кой орган ще изстискаш няколко капки в бокала?

Сърцето	Премини на 320
Матката	Премини на 165

230

Натискаш дръжката на вратата и я отваряш. Шмугваш се през отвора и отчаяно се извръщаш да я затвориш. Сянката надвисва все по-

8 Отделение за преглед и лекуване на възрастни хора.

наблизо. Вратата се затваря, но бавно, толкова бавно. Писък се надига от гърлото ти. Хайде!

И тогава изщраква, точно когато дръжката започва да трака. Сърцето ти спира за секунда, а сетне чуваш проклятия и удар с юмрук по вратата. Краката ти са омекнали и опряна на стената се свличаш на пода. Пулсът ти бумти в ушите. Постепенно успокояваш дишането си и се оглеждаш.

Намираш се в коридор, който добре познаваш, но не и такъв, какъвто е сега. Мъждивата нощна светлина не може да замаскира това колко е западнал и занемарен. Това не е нормално. Навсякъде по стената се виждат петна от влага и мухъл. Боята се люшци и под пръстите ти се е насъбрал плътен слой мръсотия. Подпираш се на стената и се надигаш, но дръпваш ръка, след като те полазва някакъв паяк. Какво става?!

Стоиш с гръб, опрян на вратата, през която току-що избяга. Вляво от теб има коридор, водещ до Интензивното отделение. Право напред коридорът води към преддверието на болницата.

Накъде ще поемеш сега?

Ако се насочиш наляво, премини на 127.

Ако предпочиташ да продължиш право напред, премини на 276.

231

Слагаш и последния ключ в ключалката и притаяваш дъх. Премини на 183.

232

Катраненочерен дим се издига към тавана и двете с Йезебет го наблюдавате вцепенени и мълчаливи цяла вечност. Започваш да се чудиш къде сбърка, когато пронизителен писък раздира помещението. Изражението на Йезебет се изкривява в уродлива гротеска, челюстта ѝ се разтваря и тя започва да дере с нокти съсухрените мускулни влакна по лицето си. Отстъпваш, все още с димящия бокал притиснат здраво към гърдите ти. Демонът се извива рязко надолу и започва да поглъща собствената си опашка. Превита в кръг, тя яде и яде, а устата ѝ се разтваря все повече с всяка следваща хапка. Ти единствено гледаш вторачено как демонът се самоизяжда постепенно, а с последния залък, пламъкът угасва. Премини на 400.

233

Хващаш дръжката и натискаш, но е заключено. В капан си. Моментално започваш да се паникьосваш и се оглеждаш наоколо за нещо – каквото и да е – с което да си проправиш път през вратата. Тогава забелязваш, обаче, че на една от лавиците встрани от теб има малко запечатано блюдо на Петри[9], сияещо с бледа розова светлина. Приближаваш се, хипнотизирана от цвета, и установяваш, че е етикирано *„Натрошени нокти от морски орел“*. Ако искаш да го вземеш, сложи го в джоба си.

Насочваш се към вратата, вече малко по-спокойна, и виждаш, че в ключалката има ключ. Плясваш се по челото заради истеричната си реакция и излизаш от стаята. В малкия коридор, в който попадаш, има врати към други лаборатории и офиси, но ти се насочваш направо през прохода към приземния етаж. Премини на 140.

234

Появяваш се в стая, която по нищо не наподобява отражението. Поскоро е като аристократичен кабинет в имение с фотьойли в Честърфийлд, пълен с книги, а във въздуха се носи неприятната миризма на изветряло уиски и пури. Това ли е скривалището на Кармайкъл?

Колкото и да е любопитно това, ти дойде за кутията, така че може би не е лоша идея да я вземеш и да изчезваш от тук. Навеждаш се към нея, но тогава усещаш изгаряща болка между лопатките – все едно че някой прави кръгче след кръгче по кожата ти с нагорещен нож. Надигаш се и се оглеждаш в огледалото, през което току-що премина. Все едно си жигосана – в средата на гърба ти има потъмняла овъглена спирала. Колебливо бутваш плътта и трепваш.

Не си съвсем наясно какво се случва тук, но май би било най-добре да се махнеш – искаш само преди това да огледаш набързо огледалната стая. Толкова много неща има в това тайно отражение, които не присъстват в истинския свят. Доколкото другата страна може да се нарече „истинска“…

Ако искаш да погледнеш през микроскопа, поставен на бюрото, премини на 173. Ако предпочиташ да огледаш кристалната гарафа на бюфета, премини на 295.

9 Плоско, кръгло и прозрачно блюдо с капак с по-голям размер, което се използва основно в биологията, медицината и химията.

235

Сигурна си, че това е отговорът – просто удвояваш предното число и прибавяш едно към него. Поглеждаш я очаквателно и тя ти отвръща с широка усмивка.

- Браво! – извиква и пляска с ръце. – Слушай внимателно сега. Няма да оцелееш, без да знаеш това. Най-силното оръжие е предсмъртното издихание. Трябва да имаш готовност да го уловиш.

Следва дълго мълчание. Взираш се невярващо в нея – сериозно ли? Да уловиш предсмъртно издихание? Задаваш очевидния въпрос:

- Как?

Перачката се намръщва и те поглежда, все едно не е срещала по-тъп човек от теб през живота си.

- Вдишваш го. Очевидно.

- И после задържам дъх? Колко дълго? – казваш фрустрирана. Тя поклаща глава.

- Не, той ще излезе в правилния момент. Очевидно.

Двете се гледате известно време. Накрая обмисляш случилото се до момента и решаваш просто да приемеш нещата такива, каквито са.

- Благодаря ти за съвета – казваш учтиво.

Перачката ти се усмихва отново и ти посочва далечния край на помещението.

- Сега вече изчезвай. Имам работа. Не мога цял ден да си говоря с теб.

С тези думи си „освободена“. Премини на 79.

236

След известно време достигаш до врата – изхода! Ако искаш да минеш през него и да напуснеш подобното на затвор отделение, премини на 227.

Вляво от теб пък има друга затворена врата. Чуваш някакъв шум от другата ѝ страна. Ако искаш да провериш какво се случва там, премини на 284.

237

Скоро стигаш до поредната врата. Табелата гласи „Добре дошли в отделение Здравец!“ и има простичка картинка на лилаво цвете с пет

венчелистчета. Красива е, но не ти дава много информация какво те чака вътре. Ако все пак решиш да влезеш, премини на 258. Ако не ти се навлиза в непозната територия, можеш да се върнеш и да продължиш в обратната посока (премини на 304).

238

Йезебет те оглежда от глава до пети. Какво ли търси? Накрая разпорва въздуха с рязък камшичен замах на опашката и те поглежда с бесен поглед. Изведнъж осъзнаваш. Естествено! Иска да поеме контрол над теб, но не може. Сега вече се чувстваш окрилена. Време е да отвърнеш на удара!

Премини на 220.

239

Поглеждаш зад тезгяха на Информацията, за да видиш дали там няма нещо полезно. По бюрото е плъзнал бръшлян, но измежду лианите виждаш свитък. Вземаш го и го разгъваш. Опитвайки да не дишаш, заради лъхащата миризма на мухъл от него, зачиташ:

Ако нож церемониален атаме ти желаеш
От съвет от Пендъловата жена се нуждаеш

Решаваш, че това може да ти е от полза, навиваш го и го затъкваш в десния си чорап под туниката. Премини на 55.

240

Приклякаш до стола на Натанаил и вонята на амоняк едва не те задушава. Бедничкият, помисляш си, тази сестра грижи ли се въобще за тях?

- Извинете, господине, можете ли да ми кажете нещо?

Натанаил посочва далечната стена с треперещ пръст. Обръщаш се да видиш, но тя е просто жълта. Не си сигурна какво има предвид, но когато се обръщаш пак към него, главата му е отпусната на гърдите. Надигаш се, готова да тръгнеш, но тогава той прошепва:

- Вид дърво е.

Изчакваш, но тези мъдри слова си остават единственото, което казва. Напускаш всекидневната. Премини на 315.

241

Изваждаш вярната си химикалка от джоба на туниката и дописваш липсващите Л и Б. Обръщаш страницата и погледът ти е привлечен от реклама. Това е Викториански мъж по всички правила, заедно с шапката с цилиндър и екстравагантните мустаци, но тялото му е морков. Изглежда това би трябвало да те примами да си купиш семена. Повдигаш вежди – колко чудато е това.

Точно се готвиш да оставиш вестника, когато човекът-морков помръдва. Слага си морковените ръце на кръста и изкрещява:

- Глуха ли си?

Чудиш се на кого говори и се оглеждаш наоколо, но осъзнаваш, че, разбира се, вика на теб. Отговаряш с въздишка:

- Не, чувам те. Радвам се да се запознаем.

- Така. Тогава, поздравления за завършването на кръстословицата. Не беше трудно, но важното е друго. Тук се случват много странности.

Това го отбелязва човек-морков, мислиш си вкисната, но все пак успяваш да кимнеш окуражително. Той продължава:

- Та, ако ти се наложи да откриеш определени късчета информация – как да дешифрираш кодове, например – просто се гмурни под вода.

Следва напрегната пауза, през която претегляш тази безценна информация.

- Трябва да се удавя?

- Боже опази, съвсем ли си си загубила ума? На чужд език ли ти говоря? Казах гмурни се, а не удави се. При това цялото тяло – не си мисли, че само да си топнеш главата под водата ще е достатъчно, защото няма да е. Сега, най-сетне, разбра ли?

Кимваш и вестникът на момента е обгърнат в златни пламъци. Изохкваш и скачаш на крака, отдалечавайки се от горящата маса. Скоро от него остават само черни хартиени късчета, които бавно се сипят по пода.

Сега можеш да се върнеш обратно (премини на 17) или да продължиш направо и да напуснеш рентгеновото отделение (премини на 208).

242

Сърцето ти се свива, тъй като надеждите ти мястото да изглежда нормално и най-сетне да се пробудиш от този кошмар се оказват напразни.

Истината е, че изглежда дори по-зле. Плочките на тавана са виснали от огънатата металната арматура, а в остатъците от мазилката по стените има дълги дълбоки резки. Би предположила, че това са следи от животински нокти, но няма как да е истина, нали? Поемаш дълбоко въздух и прибягваш до ъгъла, където коридорът завива.

Можеш или да тръгнеш по него (премини на 61) или да изследваш отделението по съдова хирургия (премини на 177).

243

Покритите с коричка дупчици от захапката започват да пулсират и да сълзят с водниста течност, която се стича по пръстите ти.

Носиш ли гривна от сплетена змийска кожа?

Да	Премини на 277
Не	Премини на 139

244

Отиваш в дясната половина на фоайето и се вглеждаш в издяланото лице. То те гледа с властно изражение. В основата на статуята е издълбано името „Матю Хопкинс“. Усещаш копнеж да докоснеш гладката мраморна буза. Ще разгледаш ли статуята от по-отблизо (премини на 269)? Можеш и да се насочиш към огледалото, ако още не си била при него (премини на 386) или да преминеш през двойната врата (премини на 97).

245

Озоваваш се в тесен коридор – ако разпериш ръце, можеш да докоснеш и двете стени – и е тъмно като в рог. Сякаш вървиш цяла вечност, когато най-сетне очите ти привикват с тъмнината или наистина става по-светло. След още няколко крачки си сигурна – по-светло е и започваш да виждаш заобикалящата те среда. Само че… изглежда, все едно си на таван. Как е възможно? Тръгна от мазето, не си се качвала по стълби, нито коридорът е бил наклонен, но в крайна сметка си тук. Скосен таван от двете ти страни и греди под краката ти. Ходиш внимателно, а при всяка крачка се чува шумно скърцане. Това те притеснява – всеки, разхождащ

се по долния етаж, ще може да те чуе!

Когато достигаш края на тавана и виждаш стълбище, се чувстваш облекчена. Макар да нямаш абсолютно никаква представа къде се намираш, можеш да продължиш – така и така си стигнала до тук. Слизаш и слизаш надолу, докато най-сетне стигаш до врата. Отваряш я и влизаш. Ами, помисляш си, това място ти изглежда познато. Премини на 99.

246

Това е работното ти място, а и знаеш добре, че дробът на тази жена не е откъснат с ръце. Нещо остро е използвано и би могло да е перфектно оръжие. Разтършуваш се из шкафовете и изнамираш скалпел. Не е кой знае какво, но е по-добре от нищо. Прибираш го внимателно в джоба си и се запътваш през санитарната част към изхода. Премини на 306.

247

Не след дълго напускаш Лабораторията по Медицина на съня и продължаваш по коридора. Той завива наляво, после надясно и те извежда във фоайе.

Премини на 108.

248

Вратата зад теб се затваря плавно и отново се намираш в коридора. Можеш да завиеш надясно, където е изходът на рентгеновото отделение, макар да нямаш идея накъде води. Столовете още са отсреща, така че ако още не си си почивала на тях, сега ти е шансът. Единствената друга възможност е да тръгнеш наляво в посоката, от която дойде.

Какво ще направиш сега?

Тръгваш надясно	Премини на 208
Почиваш си	Премини на 341
Тръгваш наляво	Премини на 17

249

Още преди да я видиш, някак знаеш — Йезебет е тук. Демонът стои пред теб и извива тънкото си змийско тяло. Люспите ѝ са в сиво-кафеникав цвят, а краищата им са като от бляскав кехлибар. Тялото и главата ѝ са на скелет, с изсъхнала кожеста плът, обвита около кокалите. Очите ѝ са огромни черни дупки, а от челюстта ѝ се подават зверски остри змийски зъби. Глас изпълва главата ти, макар да не виждаш устата на Йезебет да мълви думи. Парализирана си от страх и след като демонът те оглежда преценяващо следва уверен и надменен смях.

Минават няколко секунди, в които би могла да побегнеш или да атакуваш, но не можеш. Не разполагаш с нищо, с което да я унищожиш. Пропиля шанса си.

Йезебет осъзнава това и се усмихва. Устата ѝ се разширява и разтегля. Накрая долната ѝ челюст се разкача и тя забива зъби в черепа ти. Смразена, не можеш да сториш нищо, освен да чакаш да те погълне цяла, преглъщане след преглъщане.

250

Задаваш въпроса си и нервно хапеш долната си устна, докато Гарвана размишлява.

- Добре. Добре. Бъди все така съсредоточена и може и да се измъкнеш. Да. Да излезеш. Е, за тази цел, трябва да знаеш, че ще е ляво, когато излезеш да си дясна, ако завиеш наляво и после надясно. Да има ЗъБъ и на пчелите кажи. Клюнът да е доволен с цвете го дари.

Гарвана извърта рязко глава към теб, кимва остро и се отправя към тъмния ъгъл на стаята със странна комбинация между подскачане и пърхане с крила и… Там изчезва моментално.

Стоиш така зяпнала за малко, докато не осъзнаваш, че Гарвана няма да се върне. Това беше. Това беше помощта ти за измъкването от тук. Излизаш от стаята и се насочваш:

Наляво	Премини на 130
Надясно	Премини на 205

251

Изпиваш лайката, която има приятен отпускащ ефект, както от билките, така и от топлината. Когато приключваш, осъзнаваш, че

кучетата са спрели да лаят и изглежда в градината вече няма нищо интересно, така че се връщаш обратно вътре и продължаваш по коридора. Премини на 301.

252

След всичко, което видя дотук, очакваш най-лошото и си права. Отмяташ завесата и се изправяш пред изсъхналия труп на леглото. Краката са вдигнати на стремена, но коремът е разпорен. Чудотворният радостен момент е превърнат в гнусно извращение. Тя е посивяла на петна, а кухината ѝ трепти от безспирния парад на мухите. Въпреки гъмжилото от пируващи насекоми, коремът ѝ изглежда подозрително празен. Нямаш идея какво се е случило с бебето, след като се е родило, но си доста сигурна, че липсва и матката, а тази част вече ти *съвсем* ясна. Очите ѝ са мътни и устата ѝ е зинала, но въпреки това хващаш студената ѝ ръка и питаш:

- Можеш ли да ми помогнеш?

След дълга пауза тя бавно премигва и те поглежда.

- Аз съм Гретел, но вече толкова дълго съм номер 10. В онзи паметен ден загубих три неща. Иска ми се да си възвърна детето, утробата и силата, както възвърнах името си, но това никога няма да се случи.

Сълза се стича от очите ѝ и се търкулва по изпитата ѝ буза. Съчувстваш ѝ за загубата. Какво трябва да я питаш?

„Каква сила даваше утробата ти?“	Премини на 349
„Мога ли да ти помогна да откриеш бебето си?”	Премини на 100

253

Слизаш от стълбата и хубавичката се оглеждаш наоколо. Всичко изглежда спокойно. Има тяло на масата за аутопсии, но е покрито с бял чаршаф. Отделно от това е тихо като в гроб. Ще разглеждаш ли тялото на масата (премини на 319) или ще се запътиш към вратата (премини на 157)?

254

Завърташ се, готова да се изправиш срещу каквото трябва. Между операционната маса и черна дъска стои широкоплещест мъж на средна възраст с тъмни бакенбарди и мустак. Въпреки, че инстинктът ти

подсказва кой е това, виждаш '*Кармайкъл Йезебет*' надраскано на дъската с тебешир. За няколко секунди оставате вторачени един в друг, след което той, изненадващо, се усмихва.

- Моята последна вещица – обръща се към теб с умиление. – Толкова дълго чаках теб и твоята сила.

- Не съм вещица – заекваш, – аз съм медицинска сестра. Нямам сила. Искам само да се прибера у дома.

Думите ти нямат ефект – той само поклаща глава със задоволство.

- Точно. Моята медицинска сестра и нейните лековити ръце. Скоро ще бъдат *моите* ръце.

Пребледняваш, когато осъзнаваш за какво говори, но благодарение на мощна доза адреналин в кръвта си се окопитваш. „Не се и надявай“, помисляш си.

- Забрави, никога няма да отрежеш ръцете ми! – викваш и се обръщаш да побегнеш.

И тогава се сблъскваш с другия мъж; убиеца. Той мигновено сграбчва главата ти в ключ, така че лицето ти да е притиснато в пропитата му с кръв риза, която все още носи. Съпротивляваш се, но той просто е твърде силен. Свършва ти въздухът и усещаш как изпъва ръцете ти, след което те залива шокираща болка. Последното, което чуваш преди да изгубиш съзнание, е как Кармайкъл ти благодари за твоя дар и ти казва, че си Номер 0.

255

Колкото и да е странно, си доволна, че се връщаш в непрогледния пещерен коридор. Отнема ти време да привикнеш с липсата на зелената светлина, но успяваш да се върнеш през арката и да продължиш по пътя, по който беше поела. Скоро пътят ти е преграден от солидна скала и трябва да завиеш надясно. В почти постоянен допир до стената вървиш бавно напред. Премини на 373.

256

Вървиш през коридора и достигаш до остър завой надясно. По пътя минаваш покрай стълбище вляво, но при внимателния ти опит да отвориш вратата към него, установяваш, че тя е заключена. При това не ти остават много варианти – можеш да завиеш надясно, продължавайки по коридора към останалата част от болницата (премини на 135) или да

продължиш право напред през двойните врати към фоайето до входа (премини на 343).

257

Промушваш се странично през тясното пространство и се озоваваш в най-странната, но и най-уютната стая. Докъдето очите ти виждат, стените и таванът са облицовани със сив вълнен гоблен. Преплетените нишки с разнородни оттенъци, от цвят на мъхест камък до синкаво сиво, придават усещане за постоянна промяна. Под краката ти се простира килим с цвят на бронз. Потъваш в него и се оглеждаш. Дъхът ти се учестява, когато забелязваш трите фигури, намиращи се в три от ъглите на стаята. Ако искаш да напуснеш и да се върнеш към разклонението, премини на 197, а ако искаш да говориш с тези мълчаливи странници, премини на 69.

258

Влизаш в отделението и замръзваш на място. Очите ти се мъчат да се адаптират към мрака, но след около половин минута осъзнаваш защо е толкова тъмно тук. По стените, вратите и тавана са налепени хиляди и хиляди листове хартия. По прозорците също и това спира светлината. А по тези листове са изписани милиони думи. Приближаваш се, но не разпознаваш думи; всъщност, не разпознаваш дори писмеността. На моменти, с ъгълчето на окото си виждаш странни части от изречения: „когато гъбите мигрират“, „подлизурски наклонности“ и „изглежда напълно погълнат“, но когато обърнеш глава да ги прочетеш, думите се трансформират обратно на чуждия език. Прах и мухъл се носят във въздуха и допринасят за потискаща атмосфера. В края на отделението виждаш празно детско креватче и се досещаш къде си – родилното отделение. Убеждаваш се, че си права, по почти скритата врата вдясно от теб. След малко опипване наоколо откриваш табелата: „Родилна зала“. Ако искаш да влезеш, премини на 372. Ако ли не, продължаваш по коридора, който малко по-нататък завива рязко наляво (премини на 119).

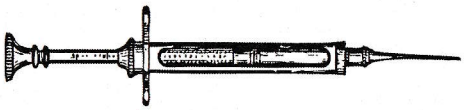

259

С напрегнато изражение опипваш всяко ъгълче на дупката. Внезапно усещаш дръпване, после остра болка и рязко измъкваш ръката си. Пръстът ти кърви от две резки – ухапана си. Ако не бъркаш, от плъх! С опасения, че ще хванеш бяс, проклинаш любопитството си и забързваш кръвта с кърпичка. Когато започва да се съсирва, вдигаш свитъка хартия. Премини на 367.

260

След минута ходене, блатото вече попресъхва и отново стъпваш по нормален под. Коридорът се разширява и преминава в чакалня със стъпала, асансьори и пейки, за да могат нуждаещите се да седнат и да си поотпочинат. Само че… тези тук не просто си почиват. Погледът ти преминава през сгърчените фигури от отсрещната страна на зоната. Кожата им изглежда гнила – надута, зеленееща и прорязана от зелени нишки.

Ако искаш да прекосиш бързо чакалнята и да продължиш през коридора, премини на 377.

Ако искаш да тръгнеш наобратно през блатото, премини на 42.

261

Внезапно ръцете ти се удрят в стена пред теб. Следваш контурите ѝ и осъзнаваш, че е невъзможно да продължиш наляво, така че тръгваш надясно. Въпреки всичко си много горда със своя напредък.

Премини на 373.

262

Помещението е огромно и ти напомня на Викторианска фабрика. Сигурно е било какофония, когато всички сушилни са работели, но сега се чува единствено тишина. Слънцето приятно грее през прозорците, но… не трябваше ли да е нощ? Какво се случва?

Мястото въобще не ти е познато, ужасява те фактът, че макар да стигна доста напред, сега се чувстваш дори по-далеч от дома. Изведнъж една от сушилните се отваря и от дълбините ѝ изпълзява тантуреста жена. Поне мислиш, че е жена; облеклото ѝ е типично за прислужница

от викторианската епоха, но в лицето прилича повече на жаба. Кимва ти отсечено и продължава да изтупва с ръка престилката. Когато най-сетне остава доволна от резултата, изпуфтява и слага ръце на кръста си.

- Ти кой номер си? – пита с дрезгавия глас на дългогодишен пушач. Свиваш рамене и поклащаш глава. – Е, изглежда поне още си цяла, доколкото виждам, така че се справяш по-добре от повечето.

Изглежда не ти мисли злото, затова решаваш да си поговориш с нея.

- Знаеш ли къде трябва да отида сега?

Тя гръмогласно се разсмива на това – клатушка се напред назад и пляска с ръце по бедрата си при всяко поклащане напред – докато смехът се превръща в кашлица. След известно време и с обезпокоително изчервено лице, тя отговаря:

- Не. – Отпива глътка вода от чешма наблизо и продължава. – Аз не, миличка, но знам, че номерата са важни. Ето например номер 3. В езичеството 3 е изразяване, комуникация, говор. Къде откри този номер?

Напрягаш мозъка си – случиха ти се толкова много неща за кратко време – но преди да отговориш, тя продължава.

- Номер 3 беше бедната вълшебница, чийто език беше изтръгнат. О да, помни ми думите, номерата са жизненоважни, ако възнамеряваш да оцелееш.

- Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш?

- Да, но само ако отговориш на гатанката ми.

Ако искаш да останеш и да играеш играта ѝ, премини на 318. Ако решиш да се отдалечиш към отсрещната страна на помещението, премини на 79.

263

Оглеждаш колебливо шишенцата – етерични масла и хлороформ – и се надяваш да не изпускат изпарения. Чудиш се дали тайната стая на Йезебет е наблизо? Точно тогава лавиците се накланят и плъзват пред очите ти. Неуспешно се опитваш се да се хванеш за нещо, за да не паднеш – когато се удряш в пода, вече си в безсъзнание.

Не разбираш нито какво се случва в този момент, нито как се озоваваш пак в началото, но може би следващия път няма да направиш същите грешки. Премини на 1.

264

Започваш да разглеждаш кутиите с маски за лице за еднократна употреба. Когато вдигаш и разклащаш третата от тях, усещаш, че вътре в нея нещо се премества. Обръщаш я наопаки на близкото легло и оттам изпада клюн на кайра. Не ти се иска много да го вземаш, но нещо толкова абсурдно трябва да играе някаква роля. Прибираш го в джоба си и се насочваш към изхода. Премини на 8.

265

Нервно отваряш вратата и надникваш. Стаята изглежда светла и чиста, но дали е безопасна? Дали направи правилния избор? Правиш крачка напред и вратата се затръшва зад теб. Няма връщане назад. Изглежда като традиционно Викторианско отделение с широко бюро в средата на стаята, което разделя срещуположните редици легла. Всичко си е на мястото, дори чаршафите са затъкнати под матраците по типичен за медицинските сестри тертип. Всъщност, липсват само пациенти и медицински сестри.

Решаваш да се разучиш далечния край на отделението. Виждаш табели за банята и всекидневната за пациенти. Накъде ще тръгнеш?

Към банята	Премини на 337
Към всекидневната за пациенти	Премини на 58

266

На пода си в неизгодна позиция и той го знае. Усмихва се мазно и се втурва напред. Опитваш се да отскочиш, но те удря здраво в гърдите с юмрук. Изкарва ти въздуха и си зашеметена за секунда. И обърканa. Какво чака? Поглеждаш надолу и виждаш дръжката на ножа да стърчи измежду ребрата ти. О, значи не те е ударил с юмрук. Почти закована за пода, гледаш ритмичното потрепване на дръжката и осъзнаваш, че потрепва при всеки удар на сърцето ти. Това може да значи само едно. Движението му затихва, тъй като разрязаното ти сърце пръска кръв с всеки свой удар. Преди да умреш, го чуваш да ти изсъсква:

- Крайно време беше. Господарката ми ще се зарадва да те види просната по гръб.

267

Грабваш твърдокоричен роман от близката секция и го запращаш към нещото. Последствията обаче са комични – въобще не уцелваш посоката, но за сметка на това уцелваш лампата, крушката се пръска и стаята потъва в мрак. Затаяваш дъх шокирана – какво направи! Чуваш нещото да се движи наоколо и сетне казва с плътен дрезгав глас:

- Слава богу. Направо ослепях от тази лампа!

Чуваш как се прозява екстравагантно. Въпреки мрака, вече не се чувстваш и наполовина толкова уплашена.

- Какво си ти? – питаш. – Някакъв демон ли? Сукубус?

То издава сякаш неодобрителен звук.

- Съществото, което разправяте, че ти взема душата докато спиш? Винаги оклеветен, винаги неразбран… – завършва то печално и започваш откровено да го съжаляваш.

- Ами *какво* правиш, в такъв случай?

- Хората винаги ще имате лоши сънища – такава ви е природата. Ние ви *отървяваме* от тях. *Спираме* страданието ви. Е, освен всичко те са и много вкусни; колкото по-страшен е сънят, толкова по-вкусен е, но не това е важното!

Колебаеш се какво да кажеш, но накрая избираш едно учтиво „благодаря“. Това изглежда най-безопасният вариант. Сукубусът се приятно изненадан.

- Моля. Наричаме се „мари“ и ако видиш портрет с някой от нас, кажи името и ще ти дадат добър съвет. И на нас ни омръзна да сме затворени тук.

Повтаряш си наименованието „мари“, благодариш отново и се обръщаш да напуснеш изолатора. Докато излизаш, светлината от залата се процежда в стаичката и виждаш как нещото преплита дългите си паякообразни крайници един около друг. Преди да затвориш вратата, прошепва:

- И ако видиш Ерихто, не се плаши. Тя ще ти помогне

Сега можеш да отидеш до стаята за лечение на общи случаи (премини на 288) или до реанимацията (премини на 328), а ако вече ти е писнало от спешното отделение, можеш да го напуснеш и да се качиш по стълбището (премини на 357).

268

Влизаш в стаята и замръзваш на място. В далечния ѝ край на голата рамка на легло се е свлякла възрастна жена. Висок слаб мъж се е привел над нея, положил е ръка на рамото ѝ с една ръка, а в другата държи голяма книга. Сякаш не са те забелязали още.

В този миг усещаш докосване по ръката. Поглеждаш надолу и стреснато се отдръпваш. Парцалената кукла прави същото. Живата ходеща парцалена кукла. Платнените ѝ ръце са огънати и притиснати към нарисуваната ѝ уста. След това подскача към санитарното помещение вляво. Спира се на вратата, кимва ти подстрекателно и посочва голямата машина вътре. След няколко секунди, в които се взирате една в друга, куклата се връща към теб и се притиска към крака ти, опитвайки се да те избута към машината. Учудващо силна е като за безжизнена играчка. Ти:

Отиваш да разгледаш машината? Премини на 339
Отиваш да говориш с мъжа? Премини на 170

269

Още преди пръстите ти да докосната фината скулптура, усещаш движение и се сепваш. Не си достатъчно бърза обаче и ръката на статуята хваща китката ти като в менгеме. Навежда се, така че да може да се взре в очите ти и казва:

- Няма ли край работата ми? Докога ще бъде с мен тази зараза; тези вещици?

Едва сега се сещаш кой е този мъж – генерал Матю Хопкинс, ловец на вещици. Опитваш се да му обясниш, че не си вещица, а медицинска сестра, но той само изсумтява с отвращение.

- Това оправдание съм го чувал сто пъти. Само лечителка? Никога! Ти си слугиня на Сатаната, затова трябва да умреш!

Сграбчва те за врата и те вдига във въздуха. Риташ с крака във въздуха панически, но все по-слабо и по-слабо. Бориш се за глътка въздух. Стигна по-далече от повечето, но, уви, изпитанието ти приключва тук.

270

Сега се чувстваш по-заслепена и отпреди и очите ти се напрягат от липсата на зелената светлина. Въпреки това, успяваш да се върнеш

през арката и да продължиш по пътя, по който беше поела. Скоро пътят ти е преграден от солидна скала и трябва да завиеш надясно. В почти постоянен допир до стената вървиш бавно напред. Премини на 373.

271

След секунди усещаш силни пръсти, които раздалечават ръцете ти и осъзнаваш, че все още имаш ръце. Поглеждаш нагоре към лицето на високия слаб мъж. Той се привежда над теб и те гледа с черните си очи. Брадата му, храсталак от бели къдрави косми, приличащи на синтетични, се четка в лицето ти.

- Още ли си в истерия? – пита любопитно той с отчетлив немски акцент.

Обмисляш въпроса и поклащаш глава.

– Хубаво – усмихва се облекчено той. – Мислех си, че ще се наложи и да те тресна с книгата.

Представя се като Корнелиус и те води към жената. Тя обаче изписква и задрапва в противоположната посока. Когато най-накрая се поусмирява, сяда и обгръща краката си с ръце, опирайки чело на коленете си. Сега ясно виждаш, че горната част на черепа ѝ е била отстранена. Посочваш с трепереш пръст нагънатия открит мозък.

- Какво ѝ се е случило? – питаш и се чувстваш глупаво, защото е очевидно какво ѝ се е случило.

- Тя е номер 2. Познавам я от много отдавна, когато още я наричаха Джоанна и беше могъща, но щедра магьосница. Темпераментна беше само срещу тези, които бяха високомерни към други и пренебрегваха предупрежденията ѝ. Владееше яростно умението да всява лудост, да контролира всяко от сетивата, но го използваше само върху тези, които си го заслужаваха. И тогава *той* ѝ го отне. Не знам как и тя не може да ми каже, но е било концентрирано в епифизата, дълбоко в мозъка, и както виждаш, той е успял да го изтръгне от там. Сега тя може само да създава хаос, когато е уплашена, затова стоя при нея. Пазя я.

Корнелиус се усмихва нежно на вещицата и разсеяно поглажда бялата си рошава брада.

- Всичко това с ръцете ми в машината беше просто халюцинация? Тя ли ми причини това? – пелтечиш ти, а Корнелиус кимва, но те моли да не виниш вещицата, а мъжа, който я съсипа.

- Защо някой не го спре, тогава? Прекалено силен ли е? – питаш.

Корнелиус въздъхва и поклаща глава.

- Не, не е прекалено силен. Просто трябва да е правилният човек на правилното място с правилния нож.

Ококорваш се и чуваш Джоанна да издава странни звуци – наполовина хленчене, наполовина ръмжене.

- Трябва да бъде намушкан?

- Не! Насилието никога не е начинът. Джоанна ме научи на това. Хората си мислят, че вещерството е само отвари, но са забравили колко могъщи могат да са думите. Заличи написаното име, така че никой никога да не може да го изрече отново и жизнените му сили ще бъдат изцедени от него. Заличи името!

Покрай разговора за ножове проверяваш в джоба си и откриваш ножа с бяла дръжка, който грабна от машината. Не всичко е било лудост, значи…

Преди да успееш да питаш каквото и да било друго, Джоанна започва да се клатушка напред-назад и да удря с юмрук назъбеният ръб на черепа си. Усещаш как сенките запълзяват и стаята се обагря в калейдоскоп от цветове. Корнелиус те изтласква към врата с рязко „Тръгвай!“. Затваряш вратата и чуваш как мълви нежни успокоителни думи на низвергнатата вещица.

Можеш да посетиш стаята за молитви от другата страна на коридора, ако още не си била там (премини на 11). Ако предпочиташ, можеш просто да тръгнеш по коридора наляво (премини на 113), или надясно към операционните зали (премини на 338).

272

Поемаш дълбоко въздух, затваряш очи и се гмурваш. Чуваш как кръвта ти пулсира в ушите и отваряш очи. Точно на теб има лице. В изблик на паника започваш да драпаш по стената на басейна, в опити да се надигнеш, но две ръце натискат рамената ти и можеш само да се мяткаш като риба на въдица.

Лицето се взира надолу към теб. Кожата му е бяла като алабастър, а очите – напълно черни. Гледа те с любопитство. Сетне се навежда напред и се потапя под вода. Дробовете ти ще се пръснат, започваш да виждаш бели петна. Лицето е само на сантиметри от твоето и ти проговаря:

- Отпред назад сестрата ще успее, буквите написани наопаки да проумее.

Думите му изсвистяват ясно в ушите ти и с голямо разплискване

на вода, лицето и ръцете изчезват. Изригваш нагоре, провисваш се през ръба и започваш задавено да плюеш и вдишваш. Сама си в стаята – каквото и да беше това, вече си е отишло. Изправяш се на омекналите си крака и навличаш туниката върху мокрото си треперещо тяло.

Колкото и да беше неприятно това, получи ценна информация. Когато намериш надпис, който мислиш, че трябва да се дешифрира, просто размени отзад напред буквите в азбуката, така че: А = Я, Б = Ю и т.н.

Напускаш помещението и се насочваш към изхода на отделението. Премини на 171.

273

Минавайки покрай вратите ги пробваш, но всички са заключени. Стигаш до последната вляво. Отвътре не се чува шум. Ако искаш да влезеш, премини на 305, но ако идеята не ти се струва добра, можеш да се върнеш към разклонението (премини на 9) или да напуснеш отделението през вратата пред теб (премини на 62).

274

Връщаш се в коридора и достигаш до разклонение – друг коридор тръгва наляво. Можеш да тръгнеш по него, макар да не знаеш накъде отива (премини на 333) или да продължиш право напред към Лабораторията по Медицина на съня (премини на 163).

275

Държиш свещта високо във въздуха и, леко паникьосана от засилващия се шум над главата си, прошепваш името на Гея. Нищо не се случва. Изричаш го отново, малко по-силно, но не прекалено, за всеки случай… Отново нищо.

Чакаш още малко и мяташ свещта обратно в торбата. Голяма файда имаше от цялото нещо, няма що. Продължаваш, с надеждата каквото и да е мърдащото нещо горе да си стои там. Премини на 317.

276

Ходиш внимателно, като от време на време се привеждаш внимателно, за да избегнеш огромните паяжини. Нито можеш да

проумееш какво се случва, нито пък имаш идея какво да направиш. Знаеш само, че те преследва убиец и че можеш да опиташ да намериш помощ от някого.

Стигаш до края на коридора и предпазливо отваряш двойната врата към преддверието. Очакваш да видиш как маниакът се хвърля към теб, но те посреща само упадък и тишина. Изглежда сякаш си единствената оцеляла. Накъде ще тръгнеш сега?

Наляво	Премини на 93
Надясно	Премини на 242

277

Битката в тялото ти е свирепа, но след минута, сълзенето и пулсирането спират, и раничките от захапката отново се затварят. Йезебет изглежда разгневена — планът ѝ да поеме контрол над теб е провален от гривната от сплетена змийска кожа. Сега вече се чувстваш окрилена. Време е да отвърнеш на удара!

Премини на 3.

278

В дисонанс с Викторианския стил, вратата е заключена с електронна ключалка с клавиатура, подобна на тази, чрез която се измъкна от операционните зали. Не знаеш кода, но на стената е закована страница в цвят сепия. Прочиташ:

Аз съм трицифрено число,
Втората цифра е с 5 повече от третата.
Първата цифра е с 8 по-малко от втората.

Ако можеш да определиш числото, премини на съответния епизод. Ако след всичко случило се мозъкът ти отказва да се справи с математическата задача, се свличаш на пода в ридания. Изглежда, че ще останеш затворена на това място задълго.

279

Втурваш се през стаята към мястото, на което беше вратата. С лудешки писъци се хвърляш към гоблена и използваш тежестта си да го свлечеш. Проработва. Тъканта се разкъсва и се свлича на пода. Но

зад нея има само бетон. Солиден, студен, сив бетон. И определено няма врата.

Чуваш кикот – този път и трите жени ти се присмиват. Дори и жабата изглежда леко развеселена. Връщаш се унила към едноокатa жена и кимваш с примирение. В крайна сметка вече нямаш избор, освен да чуеш нейното предложение. Премини на 361.

280

Газиш предпазливо през мътилката, отчасти с очакването някакво блатно същество да увие пипало около глезена ти и да те завлече надолу, но единствената атака към теб идва от разни насекоми, нароили се покрай застоялата вода. Усещаш как те хапят отзад по врата и ги размазваш с шамар.

Вляво от теб се намира врата, водеща до приземната част от операционните зали. На нея с още прясна боя е нарисуван символ – колело с осем спици. Символът те привлича и прекосяваш коридора до там с протегната ръка. Когато го докосваш, обаче, разбираш, че е начертан с кръв. Избърсваш пръсти в туниката си и проверяваш вратата. Заключена е отвътре, каквато е и стандартната практика за нощните смени. В такъв случай, сега накъде?

Вдясно от коридора има врата, която води до лабораториите. Никога не си ходила там – и защо би? – но ако искаш да разучиш мястото сега, премини на 34. В противен случай, ти остава да продължиш да газиш към края на коридора. Премини на 256.

281

Отдъхваш си, когато влизаш в розовия коридор. Като се изключиш постоянното свистене от течението, тук изглежда спокойно и няма дупки. Преминаваш покрай многобройни затворени врати и стигаш до разклонение. Можеш да тръгнеш наляво, при което ще напуснеш отделението, или да продължиш напред. Накъде ще отидеш?

Наляво	Премини на 94
Напред	Премини на 365

282

Чувстваш се силно уверена в действията си, докато поставяш зюмбюла в ръката му. Все пак, Гарвана каза „Да има „З“ и „Б“ и „клюнът да е доволен с цвете го дари“. Тази фигура трябва да е клюнът, а цветето със „З“ и „Б“ трябва да е зюмбюлът. Сега остава само да разбереш какво е имал предвид Гарвана с „и на пчелите кажи“…

Увереността ти се оказва оправдана – фигурата отстъпва назад и дългото ѝ палто се развява. Сетне прави жест с ръка, с който те подканва да влезеш. Премини на 190.

283

Първоначално чуваш хриптене, което бързо е последвано от тихи стъпки вляво от теб и изритване встрани на кофа. Оставаш неподвижна в стола, с отпусната на една страна глава, като се опитваш да дишаш бавно и равномерно. Не се чуват повече звуци – то просто стои и те наблюдава, каквото и да е. Тогава усещаш поставяне на предмет в скута ти и се чува тупване, последвано от бързи отдалечаващи се стъпки. Надигаш се и виждаш малко медено котле в краката си. Извикваш „Хей, почакай!“ но който и да е бил, вече е заминал. Надникваш вътре и виждаш сушени жълти цветя - лайка. ДОБРЕ тогава. Има ли полза от това? Няма как да знаеш, така че прибираш котлето и съдържанието му в торбата и напускаш влажната стая. Премини на 368.

284

Завърташ дръжката и бутваш вратата. Вътре е тъмно и изчакваш очите ти да привикнат към сумрака. Шумоленето продължава и продължава, сякаш това, което го издава, не е забелязало присъствието ти. Сега виждаш, че това е облицована килия – няма мебели, прозорци, нищо. Жестоко наказание за тези, попаднали в лапите на психозата и не особено облекчаващо за тяхното състояние. На пода в далечния край лежи тяло, а върху му се е покатерил някой.

- Здравейте – подвикваш и фигурата се обръща към теб.

Кръвта ти се смръзва, когато виждаш беззъбата уста на вещицата, цялата омазана в тъмна кръв. Използва пръстите си да къса плът и се храни с трупа. Изръмжава и тихо но враждебно започва да напява нещо. Черните ѝ очи с натежали клепачи се смръщват и животинските

ѝ нокти заописват символи във въздуха. Заклинание ли прави? Усещаш, че трябва да направиш нещо *веднага*, но какво? Можеш да я нападнеш, за да прекъснеш заклинанието, преди да го завърши (премини на 39) или да се опиташ да преговаряш с нея (премини на 348).

285

Отстъпваш крачка назад и дръжката на вратата опира в хълбока ти. Пресягаш се и с ловко движение отваряш вратата, мушваш се навън и я затръшваш. Детето пищи след теб, звучейки повече като нещо, изпълзяло от дълбоките адски бездни, отколкото като невинно младо момиче. Последното, което чуваш, е закана:

- Йезебет знае какво правиш и е готова за теб!

Това смразява кръвта ти, но поне се измъкна в коридора. Сега можеш или да продължиш наляво към изхода на отделението (премини на 62) или надясно, обратно към разклонението (премини на 9).

286

Шарпетие разглежда гатанката и казва:

- Забранено ми е да ти кажа отговора, макар че тази сякаш е най-лесната, която съм виждал и даже и дете ще я реши. Все пак, мога да ти подскажа малко: от дървото се правят бухалки за крикет.

След това сяда, мушва четирите си крака под тялото и заспива. Върни се на епизод 386 и опитай да се справиш с гатанката.

287

Той те гледа ядосано, затова ти питаш тихичко:

- Мога ли да помогна с нещо?

Очакваш да те замери с нещо, затова се изненадваш щом той само накланя глава настрани. След третия път разбираш, че с този си жест ти сочи нещо встрани, зад тезгяха. Приближаваш се и надникваш. Ах, сега разбираш.

Окован е за тезгяха с дебела ръждива верига. Затворник е в това място. Привежда се към теб и изсъсква:

- Не ѝ се доверявай и каквото и да правиш, не ходи в чакалнята.

Поглежда те с пронизващ поглед. Или налудничав? Сега какво?

Отиваш към жената — Премини на 363
Излизаш и продължаваш по коридора — Премини на 260

288

Обикаляш около количките и столовете и си мислиш за безбройните хора, лекувани тук. Повечето са били закърпени и пратени по домовете им, някои са били изпратени по отделенията и дори при теб за спешни операции.

В ъгъла има помещение за гипс, което ти напомня за отливките, които си правила там като част от обучението си. Стаята е малка, няма прозорци и всяка повърхност в нея е напрашена от бял парижки гипс. Дори още се усеща във въздуха и можеш да го вкусиш, тъй като го вдишваш в дробовете си с всяко поемане на въздух.

Не намираш нищо интересно, а кашлицата от раздразнението започва да се надига у теб, затова решаваш да се махнеш. Точно преди да стигнеш вратата, забелязваш нещо познато да виси от стойка за вливания. Стетоскоп. Грабваш го и го окачаш на рамената си – винаги може да потрябва.

Напускаш зоната за лечение. Сега можеш да отидеш до изолатора (премини на 192) или до реанимацията (премини на 328), а ако вече ти е писнало от спешното отделение, можеш да го напуснеш и да се качиш по стълбището (премини на 357).

289

Отиваш до младото момиче с червени сплетени коси и лунички. Тя седи на носилката и люлее краката си.

- Изглеждаш объркана. Дошла си да ми вземеш кръв ли? – пита детето.

Поклащаш глава и се опитваш да проумееш какво ти казва, но въобще не можеш да събереш мислите си. Сякаш мъгла се спуска над съзнанието ти. Можеш веднага да напуснеш (премини на 31) или да поговориш с детето и да видиш дали нещата ще станат по-ясни (премини на 396).

290

Вярваш, че с набирането на сили, той се е трансформирал и се е превърнал в демон. А единственото име на демон, което си чула на това място, е Йезебет.

Дереш и дереш думата, потръпвайки от скрибуцането на острието по дъската, докато нищо не остава от името. Изтощена, подпираш глава на дъската и си поемаш дълбоко въздух в настаналата тишина. И тогава…

- Глупави сте. Притежавате такива сили, вие вещиците, а сте толкова глупави.

Обръщаш се с недоумение – не! Не може да бъде. Но е вярно. Кармайкъл още си стои там, а убиецът му е завардил изхода. Няма откъде да се измъкнеш и се разтреперваш при мисълта какво мъчение са ти подготвили. Все още обаче не си изиграла последната си карта. С плашеща увереност, замахваш и пронизваш лявата си ръка. Отново и отново, докато не от нея не остава само раздробена на пихтия плът.

- Успех да получиш сили от това! – пищиш истерично.

Ако имаш късмет, лудостта ще забули съзнанието и възприятията ти от ужасиите, които те очакват.

291

Стоиш пред входа на Урологията и точно се готвиш да завъртиш дръжката, когато вратата внезапно се отваря. Пред теб стои фигура, облечена в дълго лъскаво палто и маска с клюн като на докторите, лекували Чумата. Ако си срещала тази особа преди, премини на 314. Ако се срещате за първи път, премини на 27.

292

Пресягаш се към оцветения в зелено график, но габърчето му пада, повличайки го със себе си на пода. Изпуфтяваш с досада, обаче преди да се наведеш да го вземеш забелязваш дупка в таблото, която е била покрита от графика. Поглеждаш и виждаш, че тя не е само в таблото, но и в стената. Ако искаш да доближиш око и да надникнеш, премини на 46. Ако имаш лошо предчувствие за това и предпочиташ просто да си тръгнеш, премини на 162.

293

Гребваш върху цветята малко от бистрата вода на фонтана и слагаш медното котле на огъня. То бързо се нагрява и водата започва да кърки. Какво ще направиш с получената смес?

Използваш я за компрес? Премини на 298

Пиеш я като чай? Премини на 251

294

Приклякаш до стола на Натанаил и вонята на амоняк едва не те задушава. Бедничкият, помисляш си, тази сестра грижи ли се въобще за тях?

- Извинете, господине, можете ли да ми кажете нещо?

Натанаил посочва далечната стена с треперещ пръст. Обръщаш се да видиш, но тя е просто жълта. Не си сигурна какво има предвид, но когато се обръщаш пак към него, главата му е отпусната на гърдите. Надигаш се, готова да тръгнеш, но тогава той прошепва:

- Вид дърво е.

Изчакваш, но тези мъдри слова си остават единственото, което казва. Напускаш всекидневната. Премини на 201.

295

Отиваш до полирания и богато орнаментиран бюфет, на който са поставени кристалната гарафа и подхождащи за нея чаши. Не може да се отрече, че те блазни да опиташ напитката, приличаща на бренди, но имаш достатъчно акъл, че да изпитваш съмнение във всичко тук.

Докато размишляваш върху този въпрос, виждаш отражението си на повърхността на лакираното дърво. Сега лицето ти е череп с огромни, празни черни дупки на мястото на очите ти и дълги закривени зъби, стърчащи от челюстта. Изпищяваш и отскачаш назад, опипвайки лицето си, за да се увериш, че всъщност не изглеждаш така. Какво беше това? Предсказание? Предупреждение? Кой знае, в този момент вече ти е все тая – писнало ти е – време е да се махаш!

Вземаш кутията под мишница, поемаш дълбоко въздух и натискаш с тяло повърхността на огледалото. Премини на 10.

296

Разклащаш малкия калаен звънец и деликатният му звук едва се чува в аптеката. Чувстваш се глупаво и го оставяш на тезгяха с тихо подрънкване. Чудиш се дали да не измучиш „Йезебет“ — може би ако просто изкрещиш името ѝ, това ще сработи – но тогава усещаш раздвижване на въздуха. Обръщаш се да посрещнеш присъствието.

Йезебет пристигна. Премини на 149.

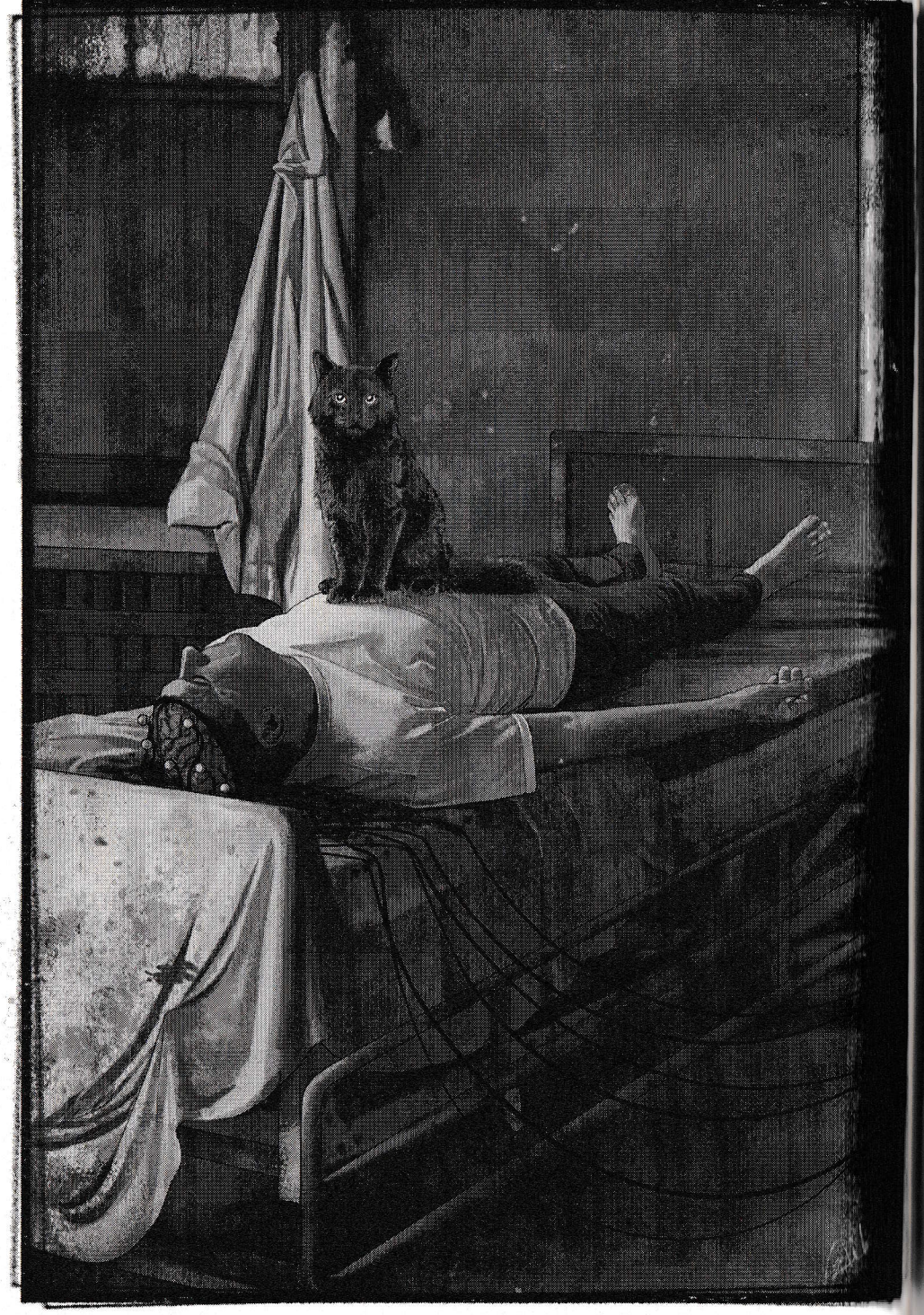

297

Инстинктивно ти се иска да поздравиш весело, но си припомняш, че това не е нормална болница. Онова, което съзираш на леглото, е вероятно най-уродливото нещо, което си виждала. Случващото се в долната част на леглото може да те заблуди, че всичко тук е нормално, но всъщност въобще не е. Скалпът на пациента е отрязан и свлечен върху лицето му, а черепът му е отстранен, така че мозъкът да остане оголен. Безброй ЕКГ електроди са забити направо в сивото вещество, но истински кошмарното идва от котката, която лежерно се е настанила на гърдите му и изглежда се опитва да изяде парченце от мозъка. Можеш да я замериш с нещо (премини на 59), да опиташ да ѝ отвлечеш вниманието другаде, за да огледаш мъртвеца (премини на 376) или отвратена да напуснеш стаята (премини на 126)?

298

Правиш компрес и го притискаш към шията си. Топлината отпуска мускулите, а ароматът на лайка е успокояващ. След петнадесет минути се чувстваш готова да продължиш. Осъзнаваш, че кучетата са спрели да лаят и изглежда в градината вече няма нищо интересно, така че се връщаш обратно вътре и продължаваш по коридора. Премини на 301.

299

Коридорът отново завива надясно и осъзнаваш, че си направила пълна обиколка и се намираш там, откъдето започна!

Отделението по съдова хирургия е точно пред теб и вратата е открехната – премини на 380, ако искаш да хвърлиш едно око там.

Можеш и вече да се запътиш към стълбище А и да слезеш надолу (премини на 323).

300

Внимателно се приближаваш, стъпка по стъпка, и се ослушваш за движение, но е тихо. Най-накрая поглеждаш иззад ъгъла и ахваш – точно пред теб има дупка. Дълбока, стръмна, от стена до стена. Ако се беше затичала, щеше да паднеш право в нея! Отдъхваш си и се замисляш какво да сториш. Можеш да се върнеш по коридора до разклонението в

рентгеновото отделение (премини на 56) или внимателно да преминеш по ръба на дупката и да продължиш към детското отделение (премини на 224).

301

Клаустрофобичното чувство се засилва с всяка крачка в този хартиен коридор, затова си облекчена, когато виждаш изходната врата пред теб. Вляво, обаче, има друга врата и през процеп в листовете виждаш трепкащи светлинки, отразени от водна повърхност. Влизаш в помещението – оказва се басейн за раждания. По стените, тавана и пода няма дърво или хартия. Вместо това те са боядисани в един и същ синьозелен цвят. Би могло да има успокояващ ефект, но поради високата влажност атмосферата е прекалено потискаща, за да се почувстваш комфортно. В единия край на помещението има няколко колички с подноси от неръждаема стомана, но с изключение на тях, то е празно.

Приближаваш се до басейна и потапяш пръсти във водата. Топла е и изглежда чиста. Изкушението да се вмъкнеш в тази гигантска вана е голямо, но дали това е най-разумното решение в тази ситуация? Ако решиш да загърбиш предпазливостта и да се топнеш в басейна, премини на 131. Ако мислиш, че е по-безопасно да останеш на твърда земя, но си измиеш лицето, премини на 24. Ако тези варианти не те блазнят, можеш просто да напуснеш помещението и отделението (премини на 171).

302

Смяташ, че Гарвана те упъти в тази посока, но не си особено сигурна, защото говореше бързо. След още няколко стъпки виждаш парче стъкло на пода и изпитваш непреодолима нужда да го вдигнеш. Сграбчваш го здраво в ръка и потръпваш, защото разрязва кожата ти, но си напълно неспособна да го пуснеш. Като странична наблюдателка, виждаш как вдигаш ръка и разрязваш челото под нивото на косата си. С другата си ръка хващаш кожата и започваш да съдираш лицето си надолу. Болката е неописуема, но не можеш да се възпреш. Все едно някой друг управлява тялото ти. Кръвта се стича обилно по теб. Захвърляш настрана кожата с формата на маска и се залавяш с гърдите си. Смъртта рано или късно ще дойде, но все пак ще имаш предостатъчно време да си помислиш какво се обърка.

303

Промъкваш се към хладилника с мигащата червена светлина, като крадешком поглеждаш назад, за да видиш дали Емпуза те наблюдава. Не си сигурна какъв е проблемът, но отваряш вратата на хладилника. Няма особена разлика от студенината, лъхаща отвътре и ледения въздух в пещерата, обаче веднага виждаш, че в този хладилник има и друго, освен кръвните банки – на единия от рафтовете стърчи дебела ароматна свещ. Ако искаш, можеш да я вземеш със себе си. След това напускаш кръвната банка. Премини на 270.

304

Вървиш по коридора, докато не стигаш до масивна врата. Достигнала си до рентгеновото отделение. Влизаш и минаваш покрай познати табели – ядрена медицина, CT скенер, ЯМР – които изглеждат странно до Викторианската архитектура и мебелировка.

Достигаш до разклонение вдясно, което води до детското отделение. Можеш и да продължиш право напред и да разгледаш останалата част от рентгеновото отделение. Накъде ще поемеш?

Надясно	Премини на 115
Напред	Премини на 204

305

Влизаш в малък кабинет с носилка от едната страна и бюро от другата. Някой седи на носилката.

Записала ли си кодовата дума *„двойник“* по време на приключението си?

Да	Премини на 90
Не	Премини на 289

306

Намираш се обратно в синия коридор и очите ти пак се мъчат да привикнат с мрака. Малко напред и вляво се намира входът на Реанимацията. Има прозорци и изглежда, че влиза лунна светлина. Още малко по-напред пък има стълбище към другите операционни зали на приземния етаж.

Иска ти се да се махнеш от тази потискаща тъмнина и можеш да си пробваш късмета на долния етаж – премини на 388. Ако искаш да влезеш в Реанимацията, премини на 117.

307

Разглеждаш шишенцата със сапун, знаейки как Листър е спасил безброй животи, използвайки антисептици за намаляване на инфекциите. Когато се вглеждаш в четвъртото шишенце, забелязваш малко късче картон да се подава иззад него. Стисваш го с нокти и го издърпваш. Оказва се сушен и пресован див зюмбюл. Въобще не ти хрумва с какво би могъл да ти е полезен, но все пак внимателно го поставяш в джоба си и се насочваш към изхода. Премини на 8.

308

Стаята е минималистично и модерно декорирана. В центъра има зъболекарски стол със стерилни високотехнологични инструменти, смукател и лампа.

Зад теб се чува леко покашляне. Врътваш се уплашена. Там стои жена, която те преценява с хладен поглед. Тя е олицетворение на професионалната хигиена. Зъболекарката, предполагаш.

- Седни – заповядва жената.

Полазват те тръпки. Не ти се сяда в ничий зъболекарски стол, но тя стои толкова близо до теб, че правиш каквото ти казва – дори и само да ти излезе от личното пространство. Жената цъка шумно с език и поклаща глава.

- Помисли! Ако вещицата, която попита, беше лъжец, другата би казала истината за вратата, но в отговор лъжецът би ти посочил грешната врата. Ако тази, която попита, е честната, другата би излъгала за вратата и би казала грешна врата, но отговорът би бил посочената. И в двата случая, ако попиташ за безопасната врата, ще ти се посочи *грешната* врата.

Отнема ти малко време да проследиш логиката ѝ, но най-сетне разбираш. Трябваше да минеш през другата врата. Подтикната от внезапен страх, опитваш да изскочиш от стола, но ръцете ти вече са здраво овързани от два дебели кожени каиша. Зъболекарката вдига машинката и те приближава, стисва челюстта ти и бутва главата ти назад. Въртиш се и се опъваш, но си в капан и няма да можеш да се измъкнеш. Свистенето се чува все по-отблизо и чуваш концентрирания шепот на зъболекарката в ухото си:

- Разбира се, няма да ползваме упойка…

309

- Е, най-сетне! Крайно време беше! – отвръща Шарпетие и се изправя на гърдите на пациента, след което разтриса цялото си тяло и скача от леглото с финес. Отърква се в краката ти и поглежда нагоре.

- Мога да ти помогна. Не и с убиването, макар да драскам много лошо, но пък съм понаучил това-онова за това място.

Приемаш, макар да не си убедена, че можеш да му се довериш. Въпреки това, ще е приятна компания.

Ако попаднеш на епизод със звездичка, извади 100 от номера му и отиди на съответния епизод да видиш какво може да те посъветва Шарпетие.

Насочвате се към вратата, изоставяйки горкия пациент на леглото.

- Ами той? – питаш.

Шарпетие те изглежда, все едно по-голям идиот не е виждал.

- Той е мъртъв. Няма да има нищо против да го оставя.

С объркано изражение излизаш след котката. Премини на 126.

310

Това изглежда е някакъв тунел за поддръжка. Над главата ти минават какви ли не PVC и облицовани във фолио тръби. Защо излиза в неонатологичното отделение можеш само да гадаеш, а в този ред на мисли – кой знае и къде ще те отведе!

Продължаваш да слизаш надолу по коридора и се сгушваш с ръце в безплоден опит да не изстинеш. Коридорът завива наляво и изглежда, че започва да се изкачва. Вървиш все напред, тъй като реално нямаш други опции, и изглежда, че си на прав път – в далечината виждаш по-ярки светлини. Стигаш до разклонение. Вляво има коридор към

друго отделение — не можеш да видиш табелата, но има синьо цвете над входа — а право напред коридорът води до обикновена бяла врата, обозначена с бокала на Хигея. Решаваш да се насочиш към тази врата (премини на 36).

311

Докато се връщаш наобратно по коридора, се чудиш накъде би могла да отидеш сега. Вече не става въпрос просто да намериш помощ, а да разбереш какво по дяволите се случва. Разбира се, ако оживееш достатъчно дълго, за да го сториш!

В този ред на мисли забавяш ход, когато приближаваш разклонението. Ами ако се е измъкнал? Ако те очаква? Надникваш през ъгъла вдясно от теб и сърцето ти спира. Вратата, която води обратно към операционните, е широко отворена. Първоначално се вцепеняваш, но с навлизането на адреналина в кръвта ти, започваш да осмисляш ситуацията. В частност, отделението, в което си работила с години, не е баш както си го спомняш.

Ако решиш да разследваш ситуацията и да се върнеш обратно към операционните зали, премини на 332. Ако искаш да завиеш наляво към преддверието на болницата, премини на 276.

312

Слагаш и последния ключ в ключалката и притаяваш дъх. Премини на 15.

313

Демонът стои пред теб и извива тънкото си змийско тяло. Люспите ѝ са в сиво-кафеникав цвят, а краищата им са като от бляскав кехлибар. Тялото и главата ѝ са на скелет, с изсъхнала кожеста плът, обвита около кокалите. Очите ѝ са огромни черни дупки, а от челюстта ѝ се подават зверски остри змийски зъби. Глас изпълва главата ти, макар да не виждаш устата на Йезебет да мълви думи. Парализирана си от страх и след като демонът те оглежда преценяващо следва уверен и надменен смях.

*Имаш ли кодовата дума „**захапка**“?*

Да	Премини на 185
Не	Премини на 238

314

Въпреки кожения клюн, отново чуваш ясно нетърпеливото пуфтене на фигурата, докато те гледа.

- О, не, пак ли ти! Е?

Също като преди протяга шепа към теб. Този път си готова, но кой предмет ще му дадеш?

Обсидианов амулет	Премини на 57
Сушен див зюмбюл	Премини на 282
Натрошени нокти от морски орел	Премини на 169

315

Стаята с натрапчиво жълт цвят остава зад теб и се чудиш какво да правиш сега. Можеш да разгледаш банята, ако още не си го сторила (премини на 337) или да се насочиш към изхода на отделението (премини на 172).

316

Приближаваш страхливо до чувала, който продължава да се гърчи и извива. Ще започнеш ли да вадиш чаршафи, докато не откриеш какво има вътре (премини на 176) или ще събориш обърнеш чувала и ще изтръскаш съдържанието му на пода (премини на 32)?

317

Бавно продължаваш да се промъкваш напред, като внимаваш всяка стъпка да е възможно най-безшумна. Въпреки това, шумът отгоре расте и става все по-заплашителен. Едва дишаш от напрежение, когато изведнъж настава чудовищна какофония и пещерата се изпълва със звуците на хиляди пляскащи крила. Втурваш се напред в опит да ги надбягаш, но моментално си заобиколена от вихрушка от пера и си надупчена от големи остри клюнове. Падаш на колене и опитваш да закриеш лицето и очите си. Точно когато изглежда, че болката ще продължи безкрайно, тя спира. Премини на 49.

318

Отвръщаш, че ще отговориш на гатанката ѝ и си леко притеснена от лукавото изражение на перачката. В какво се забърка? Тя изважда парче тебешир от джоба на престилката си и написва поредица от числа на пода.

- Трябва само да ми кажеш кое е следващото и ще ти кажа нещо полезно.

Числата са: 4, 7, 15, 29, 59, 117... Ако мислиш, че знаеш отговора, премини на съответния епизод. Ако не можеш да го измислиш, остава ти само да зарежеш перачката и нейната гатанка (премини на 79).

319

Издърпваш чаршафа и потръпваш при вида на трупа. Изглежда аутопсията е била прекъсната, защото ребрата са разтворени и гръдният кош е празен. Но къде са органите, чудиш се, оглеждайки безупречно чистата морга. Все тая. Покриваш го отново с чаршафа и се запътваш към вратата. Време е да проучиш какво друго има тук. Даже не знаеше, че има мазе и определено не си слизала в него досега.

Направила си едва няколко крачки, когато чуваш шум зад себе си. Завърташ се и се разкрещяваш неконтролируемо. Усещаш гореща течност да се стича по бедрата ти. Трупът стои изправен пред теб с намотан в краката му чаршаф. Люшва се към теб с протегнати ръце. Имаш възможност за бягство, но не можеш да помръднеш. Не можеш дори да дишаш, толкова огромен е страхът ти. Той те обгръща с ръце и те придърпва към себе си. Чуваш как сумти от усилието, но не знаеш как успява да го стори без дробове.

Започва да се храни с плътта ти – разкъсва големи парчета месо и ги гълта цели. Сигурна си, че чуваш да си промърморва отново и отново: „Благословена да е Байгуджинг за тази вечеря“.

320

Напускаш златната зала и се връщаш обратно през облицования коридор към аптеката. Носиш странната си отвара и внимателно я слагаш на везната. Вече няма връщане назад. Време е да се изправиш срещу Йезебет. Притежаваш ли малък калаен звънец?

Да	Премини на 296
Не	Премини на 51

321

Слагаш и последния ключ в ключалката и притаяваш дъх. Премини на 15.

322

Това е масивна врата от дебело желязо без някаква табела какво има зад нея. Встрани от рамката има трицифрен заключващ механизъм, а над него – дупка в тухлите. Ако искаш да пъхнеш ръка да потършуваш, премини на 116, а ако идеята ти се струва кошмарна, по-добре да се върнеш назад (премини на 210).

323

Стълбището е „U"-образно и се върти около асансьорната шахта. След първия завой надясно се сепваш и отстъпваш назад. Има скелет – човешки скелет – лежащ на стъпалата. Свит е във фетална поза. Запитваш се какво ли се е случило с човека, че да загине тук и така, но без да губиш време минаваш внимателно с рамото напред покрай белите му кости, като не му обръщаш гръб.

Влизаш в широк коридор и се намръщваш, защото нагазваш в гъста зелена вода и чорапите ти подгизват. Мястото е наводнено, поне докъдето ти стига погледът, а въздухът е наситен с тежка миризма на застояло.

Можеш да тръгнеш наляво към спешното отделение или надясно към входа на болницата и коридора към останалата ѝ част.

Наляво	Премини на 146
Надясно	Премини на 280

324

Когато отваряш капака, виждаш паянтова стълба, по която се спускаш надолу в плесенясала зала. Тъмна и тежка завеса се спуска от свод, който изглежда е единственият изход от мястото. Предпазливо я дръпваш и зяпваш шокирана разкрилата се гледка.

Предвид пещерите и бетона, през които премина току-що, не си очаквала точно сега да видиш най-благата и пищна гледка в живота

си. Стените са боядисани в цвят на тъмно индиго, както и столовете, канапето и чергите. Това е кабинет с огромно дъбово писалище в центъра, а на него седи вещица с топчесто лице и във видимо свежо настроение. Лицето ѝ е зачервено, което може да се дължи на припукващия огън в камина или полу-празната чаша вино, поставена на писалището. От нея струи наслада. Тя с разперени ръце се провиква „Добре дошла!" и те кани с жест към най-близкия стол. Сядаш, объркана от ситуацията. За щастие, тя говори достатъчно и за двете ви, макар думите ѝ да не те успокояват особено.

- Толкова си близо до опасността; направо не е за вярване, че не можеш да вкусиш заплахата. Грешни решения и грешни пътища. Приближаваш се все по-наблизо и си почти в ноктите ѝ. А когато те омотае в своята примка, няма да можеш да се освободиш. Не, не…

Нямаш идея за какво говори, но не звучи добре. Вещицата тупва решително с ръце по бедрата си, кимва към теб и продължава:

- Е, поне извади късмет пътищата ни да се пресекат. Седя тук и записвам всичките си знания с надеждата, че могат да спасят всички ни. Дойде времето да сторим това, за което съм се подготвяла. – Тя поглежда към теб с надежда: – Да си виждала случайно моята Книга на сенките?

Какво отговаряш?

Да, нося я	Премини на 342
Не, не съм я виждала	Премини на 181

325

Ровиш из торбата, докато не намираш малкото блюдо на Петри с тебеширения сивкавобял прах. Първоначално изглежда разочароващо, но както го държиш на дланта си, розовата луминесценция става по-ярка и по-ярка и накрая се принуждаваш да затвориш очи. Тогава чуваш плясъка на крила; по-шумен и по-шумен. Вдигаш ръце и запушваш ушите си. Сигурна си, че си обкръжена от ято птици, но изведнъж те изчезват. Тихо е. Отваряш очи. Отново седиш горе в коридора до ръба на дупката. Скачаш на крака и отстъпваш назад. Сега ти остава само да продължиш към детското отделение, така че отваряш вратата. Премини на 281.

326

Битката в тялото ти е свирепа, но след минута, сълзенето и пулсирането спират, и раничките от захапката отново се затварят. Йезебет изглежда разгневена — планът ѝ да поеме контрол над теб е възпрепятстван от гривната от сплетена змийска кожа. Сега вече се чувстваш окрилена. Време е да отвърнеш на удара!

Премини на 220.

327

Спомняш си ясно фразата: Бъди с трупа зад броя ребра. Не е голяма философия. 12 чифта ребра, тоест 24. Отваряш вратата и с изненада откриваш, че вътре вече има увито тяло. Да не би да си забравила уроците си по анатомия? Съмняваш се, затова решаваш да се шмугнеш вътре. Вратата се тръшва зад теб и настава пълен мрак. Вълна на клаустрофобия те облива, но се опитваш да се концентрираш и да достигнеш до далечния край на фризера. И после какво? – питаш се, но нямаш отговор.

Метафорично стискайки палци, най-сетне стигаш до края и буташ стената на фризера. Не се случва нищо. Очите ти се изпълват със сълзи и отчаяно бутваш отново, по-силно. Озарява те светлина, тъй като стената тихо се люшва и се отваря. Преди да се люшне наобратно, ти драпаш да се измъкнеш. В последната секунда усещаш движение и трупът те сграбчва за китката. Дърпаш се панически с надигаща се в теб истерия, но после осъзнаваш, че не се опитва да те завлачи обратно вътре; просто иска да ти даде нещо. Виждаш снимка в другата му ръка и спираш да се дърпаш.

- За мен ли е?

Той махва със снимката към теб в отговор и ти предпазливо я вземаш. Трупът отново се отпуска, без повече признаци на живот. Изправяш се и отворът в стената изчезва. Намираш се в голяма стая с индустриални сушилни. Премини на 262.

328

Навлизаш в зоната, която преди беше разделена на секции от завеси, а зад тях хора се бореха да спасяват животи. Тук драмата и емоциите винаги са били силни.

- И енергията – добавя глас от далечния ъгъл.

Първоначално виждаш само сянка, но усещаш силна миризма. Стомахът ти подава объркани сигнали, тъй като разпознава аромата на

печено месо, но не просто на печено месо; печена плът. Човешка плът. Тогава виждаш, че това не е просто сянка; това е овъглено човешко същество, което още дими, но въпреки това ходи. Ходи към теб! Трябва ли да се махнеш?

- Не се махай – казва то и разбираш, че ти чете… – Чете ти мислите? Да.

Спира се пред теб. Виждаш ясно опънатата и разкъсана кожа и тъмните празни кухини, в които някога са били очите. Гади ти се от вонята.

- Аз съм номер 7.

То прави движение, все едно дръпва косата си назад, за да ти покаже страничната част на главата си, но няма останала коса, която да дърпа; няма и скалп – нищо, което някога е било човешко.

- Кармайкъл взе ушите ми, защото се нуждаеше от моята сила. Забрави обаче, че едно нещо може да се свърши по много начини, а вещиците са изобретателни. И отмъстителни. Това не трябва да го забравя!

- Ако ти е взел ушите, как все още можеш да чуваш мисли? – питаш, като се чудиш може ли вечерта въобще да стане по-сюрреалистична.

То разперва ръце встрани, при което се чува ужасяващо спраскване – изпънатата плът се сцепва.

- Отговорът е около теб. Цветовете са по-могъщи, отколкото си допускала. Оранжевото стимулира енергията. Само трябва да знаеш как да я овладееш.

- Но значи ли това, че не можеш да напуснеш това място?

То кимва тъжно в знак на потвърждение, но после вдига глава и прави стъпка към теб.

- Ти обаче можеш. Трябва да се спасиш, а с това ще спасиш и мен и моите десет сестри. Той се крие отвъд това място и можеш да напуснеш единствено през моргата.

Поглеждаш смаяна и точно смяташ да питаш „Какво?“, когато то се протяга и слага пръст на устните ти, след което казва драматично:

- Бъди с трупа зад броя ребра. Сега ВЪРВИ.

С този последен вик то те избутва и изчезва. Оставаш сама, с намацани с изгоряла мас устни. Избърсваш ги и идва време да решиш на къде да продължиш. Можеш да отидеш до стаята за лечение на общи случаи (премини на 288) или до изолатора премини на 192), а ако вече ти е писнало от спешното отделение, можеш да го напуснеш и да се качиш по стълбището (премини на 357).

329

Главата ти потъва в пухестата възглавница и се унасяш в дълбок сън. Нямаш идея колко време е минало, но когато се събуждаш, се чувстваш чудотворно възстановена. Протягаш се и виждаш дух, кацнал до теб. Носи дрипави сиви дрехи и надава тихи вопли. Спира, когато забелязва, че го наблюдаваш, макар устата му продължава да зее. Протяга сива ръка към теб, все едно че иска нещо, но ти само се смръщваш и поклащаш глава обърканo. Какво иска от теб?

В отговор, духът се накланя назад и продължава да вие. В този момент невидима ръка те притиска към леглото, а възглавницата се измъква изпод главата ти и затиска лицето ти. Задушава те! Замахваш с торбата към духа – вземай каквото щеш, мислиш си – и за твое гигантско облекчение, възглавницата се маха. Поемаш си дълбоко въздух, но призракът още стои там, а торбата ти е недокосната. Пак е протегнал ръка.

- Какво искаш – питаш го раздразнена. Той обаче просто завърта глава настрани с депресирано изражение. – Аз ли трябва да ти избера?

При това твое предположение духът се оживява. Изглежда обнадежден. Подава още малко по-напред ръката си.

Избери предмет от торбата си и я дай на духа. Няма значение какъв е, призракът ще е доволен на всеки. Отбележи кой предмет губиш, изправи се и разучи другата част на отделението.

Към банята	Премини на 217
Към всекидневната	Премини на 112

330

Изричаш името и лаборантът трепва, а после ти изшътква.

- По-тихо – казва той. – Никога не знаеш кой слуша.

- Знам, че е убиец и взема части от тела – заявяваш.

- Не кои да е части, обаче. Специални. Защо мислиш, че взе червата? Всичко е свързано. Червата пренасят неща от едно място до друго и това е силата, която иска. Да мести от едно място на друго. Различните органи имат различни сили. Всичко на всичко са 12. Иска всичките 12… Казах твърде много.

С паническо клатене на главата той се обръща, след това се спира. С решително трескаво движение лаборантът бръква в джоба си и

изважда сребърен бокал, фина изработка. Бутва ти го в ръката с думите „Ще се нуждаеш от това повече от мен“ и забързано изчезва нагоре по стълбите.

Зашеметена, си повтаряш на ум неговите думи – общо 12. Значи ли това, че номерът на леглото горе означава, че вече се е сдобил с 5? Ами силата? Наистина ли? Със сигурност този Робърт Кармайкъл е просто един побъркан заблуден психопат. Нищо повече!

Обмисляш дали да не хукнеш след лабораторния техник да го доразпиташ, но сякаш вече няма смисъл. Вместо това прибираш бокала и продължаваш надолу по стълбите. Премини на 222.

331

Внимателно протягаш пръсти към огледалото. На пипане е нормално и точно започваш да се хокаш колко си лековерна, когато повърхността поддава и ръката ти минава през нея. Свиваш рамене, казваш си „Защо пък не!“ и прекрачваш вътре. Премини на 234.

332

Първото, което ти прави впечатление, е че обикновено излъскания до блясък под сега е покрит от тънък килим от плесен. По него няма следи от стъпки. Където и да си била малко по-рано, със сигурност не е било тук. Надяваш се, че това означава, че и *той* също не е тук.

Стените, които преди бяха бледо зелени, сега са в пруско синьо. Боята е избледняла и се лющи на места, но въпреки това се чувстваш като в дълбока бездна. Усещането за вода е подсилено от звука от постоянно капене, идващ от някъде напред по коридора. Миризмата е странна – отчетливо киселинна. Не си сигурна какво трябва да направиш. Това очевидно не е пътят обратно към твоя свят, но къде е той?

Разтърсваш се нетърпеливо и решаваш, че стоенето тук няма да ти е от полза. Трябва да разбереш нещо. Каквото и да е! Тръгваш по коридора и докато минаваш покрай операционните, намиращи се вдясно от теб, забелязваш, че едната от вратите е открехната и отвътре се процежда светлина. По-рано нямаше такава…

Ако искаш да видиш какво има вътре, премини на 22. Ако предпочиташ да разследваш киселинната миризма, премини на 153.

333

Скоро коридорът завива надясно, а малко след това завиваш наляво и пристигаш в обширно фоайе. Премини на 108.

334

Прошепваш „Жана“ и зачакваш. Нищо. Казваш го по-настойчиво. Нищо. Накланяш глава назад и го прогласяваш силно. Нищо. Взираш се в портрета, в очакване на нещо да се случи, но… нищо. Отказваш се и, чувствайки се леко глуповата, се насочваш към кръстопътя. Премини на 216.

335

Завиваш зад ъгъла и стъпваш на тревата. Миризмата на жасмин и свеж въздух е изкушаваща. Вдигаш очи към слънцето и виждаш, че облаците бързо са отминали.

Мястото е красиво, но забелязваш и надгробни камъни. Групичка от тях се намира под дърво. Забелязваш и жена, седнала на тревата и опряла гръб на чепатия ствол. Тя те привиква. Изглежда мила, но каква стойност въобще има това тук? А кучетата сега са зловещо замлъкнали. Ако решиш да отидеш и да поседнеш при нея, премини на 29.

Ако прецениш, че това е капан, бързо се връщаш в коридора (премини на 301).

336

Без съмнение, сянката на пода е много странна – трикрака заоблена форма. Поглеждаш нагоре с ръка над очите, но не можеш да видиш какво я хвърля. Поглеждаш отново надолу и тогава чуваш глас от празнотата наоколо:

- Трискелионът[10] може да символизира девицата, майката и вещицата.

Нервно се озърташ и извикваш:

- Кой е там?

Тишината продължава дълго, сетне гласът отговаря:

---

10 Древен келтски знак – три спирали излизащи от една точка. Символизира тристранната природа на човешката душа.

- Ще изпиташ страх от вещицата, но тя ще ти помогне.

Е, не изглежда като да си нападната и сякаш трябва да отвърнеш с нещо знаменателно, но не ти хрумва нищо, затова само благодариш. По близката стена прибягва паяк и изчезва в пукнатина на перваза. Той ли беше този, който…? Не, няма как да е бил той. Поклащаш глава и продължаваш до края на коридора. Там той завива рязко наляво. Премини на 81.

337

Стоиш на прага и за момент решаваш, че тук няма нищо. Това са просто стара калаена вана и дървена кофа. Нещо те кара все пак да влезеш малко по-навътре и тогава виждаш водата, изпълваща ваната и голата възрастна жена под повърхността ѝ. Очите и устата ѝ са широко отворени и, когато докосваш водата, се отдръпваш от студенината ѝ. Внезапно жената премества погледа си върху теб и се надига до седнало положение. Ледената вода те оплисква и замръзналата ѝ ръка стисва здраво твоята.

- Да не реши, че съм се удавила? – пита тя. – Така ли?

Кимаш усилено, докато все още се опитваш да откопчиш ръката си.

- Как бих могла да се удавя без дробове? – казва тя почти триумфално, все едно е спечелила някаква игра или облог.

Пуска те и обляга гръб на ваната. Взира се в теб с отегчени очи. Вече си посвикнала с това, затова задаваш явния въпрос.

- Кармайкъл ли ти взе дробовете?

Старицата изхърква, когато чува името, и кимва.

- Каква сила придоби от тях? – продължаваш по-скоро любопитна, отколкото уплашена.

- Владеех левитацията, а той ме нарече Номер 9. Хората започнаха да си измислят истории за вещици, летящи на метли, но това са пълни глупости. Представяш ли си колко е трудно да запазиш баланс на дръжка на метла? Безумие! Най-малкото, прекалено тънка е. Абсурд. Но можем да левитираме и предполагам някоя дърта глупава вещица е допуснала да я видят. Ето откъде тръгват историите. И като се тръгне така, разчува се, че сме се съвкупявали със Сатаната и почват да ни горят. Или бесят. Или давят.

С последните си думи тя удря раздразнено с ръце по повърхността на водата.

- Опитвам се да сложа край на всичко това – казваш ѝ. – Има ли нещо, с което да ти помогна?

Макар да поклаща отрицателно глава, тя те потупва по ръката за добротата ти.

- Само помни, че ако готвиш някакви заклинания или отвари, купата или съдът, в който ги забъркваш, е също толкова важен, колкото самите съставки. Обикновено е специфичен за различните заклинания, но по правило рядко можеш да сбъркаш със среброто.

С това тя се плъзва обратно под водата, където продължа своето ледено бдение. Напускаш банята и сега можеш да отидеш до всекидневната за пациенти, ако още не си била там (премини на 58) или да напуснеш отделението (премини на 172).

338

Стигаш обратно до ъгъла, където коридорът завива отново наляво и се връщаш там, откъдето тръгна. Право пред теб е стълбище Б. Виждаш даже и отдалече пентаграма, изрисуван на вратата. Не може да е добър знак.

Противно на здравия разум, лека-полека се приближаваш и хващаш дръжката, но за твоя изненада, вратата не помръдва. Вдясно от теб е вратата към Урологията, но честно казано вече ти е писнало. Връщаш се обратно към другото стълбище и се запътваш към приземния етаж. Премини на 323.

339

Влизаш в санитарното помещение, изпълнено почти изцяло от голяма старомодна машина за смилане на отпадъци. Не искаш и да си представящ колко картонени бутилки с урина и колко купи с повръщано са унищожени в нея. Капакът е отворен и надникваш вътре. Изглежда като огромен блендер с жестоки остриета и… чакай, какво е това?

Парцалената кукла започва да подскача нагоре-надолу въодушевена – явно това е се искала да откриеш. Има нещо. Има нещо заклещено под едно от остриетата от далечната страна. Ако искаш да се пресегнеш да го вземеш, премини на 16. Ако мислиш, че това ще е най-лошата идея в историята на лошите идеи, можеш бързо да напуснеш стаята и да отидеш да говориш с мъжа и жената (премини на 170).

340

Толкова е отпускащо, че дълго се носиш и бълбукаш из водата. Струва ти се на няколко пъти, че чуваш гласове, опитващи се да ти привлекат вниманието, но щом се заслушваш, не чуваш нищо. Толкова си уморена, че решаваш, че просто си въобразяваш.

След половин час киснене, неохотно излизаш от басейна и навличаш туниката върху мокрото си тяло. Струваше си – трябваше ти малко отдих, за да възвърнеш сили и да преминеш през това изпитание. С леко треперене напускаш помещението и се насочваш към изхода на отделението (премини на 171).

341

Сядаш и си отдъхваш. Напрежението напуска мускулите ти. Хрумва ти, че това може да се окаже грешка – ами ако заспиш и някой те докопа? Мисълта обаче избледнява. Оглеждаш се и започваш да мислиш за всички пациенти, седели на тези пластмасови столове (пластмасови? във Викторианска болница?), в очакване на потенциално ужасяващи новини. Погледът ти се спира на стар вестник. Датата е 9-ти ноември, 1888 година, а акцентът на страницата е кръстословица. Не си сигурна, но кръстословиците май са се появили доста по-късно. Е, какво да се прави. Вглеждаш се в едната оставаща дума. Номер 10, хоризонтално. С 3 букви. Ясно делима част от орган.

Хммм. ____/ __О__/ ____
Отговорът ти е:

Йон?	Премини на 353
Лоб?	Премини на 241
Фок?	Премини на 91

342

Изваждаш тежкия том от торбата и го подаваш на вещицата, която плясва с ръце и хлъцва. Тя взема книгата в цвят бордо, която отново започва да вибрира развълнувано. Изглежда се радва, че отново е при своя автор. Вещицата я притиска към гърдите си и ти се усмихва просълзена. Благодари ти, поставя я на писалището и се изправя. Профучава до отсрещната стена, измърморва някакви думи, които не чуваш добре и ти махва да отидеш при нея.

- Тръгни през този проход. Само така ще оцелееш сега и не мога да ти помогна с друго.

Тя те избутва решително и залиташ напред. Вдигаш ръце и извикваш, в очакване на неприятна синина при сблъсъка със стената, но стената вече я няма. Намираш се в кръгъл тунел с цвят индиго – все едно си в огромна вена – а вещицата с топчестото лице и кабинета ѝ са изчезнали. Няма какво да сториш, освен да продължиш по змиевидния тунел, накъдето и да води. Премини на 156.

343

Влизаш във фоайето и забързано се насочваш към изхода. Чувстваш се почти развеселена, макар да нямаш представа какво ще направиш, след като се измъкнеш от тази воняща помия. Въпреки това, ти остават само няколко крачки и толкова! Хващаш по една дръжка с всяка от ръцете си, театрално отваряш двойната врата и…

Образът пред погледа ти се свива и избелява. Клатушкаш се и се бориш да не припаднеш. Чувстваш се, все едно са те шибнали в стомаха. Тухлена стена! Няма изход; само тухлена стена. Сриваш се на колене и очите ти се насълзяват.

След няколко минути се изправяш. Какво друго можеш да сториш, в крайна сметка? Обръщаш се и си поемаш дълбоко въздух. Опитваш се да се успокоиш. Вдясно от теб са кафетерията и Информацията и макар цялата зона да изглежда изоставена, наоколо е страшна мръсотия и пластмасовите маси са отрупани с боклук.

Ако искаш да разузнаеш какво е положението в кафетерията, поемайки риска да се сблъскаш с нещо, заровено из купчините, премини на 180.

Ако искаш да огледаш Информацията, премини на 239.

344

Изскачаш драматично зад ъгъла – още малко и ще извикаш „Та-дам!“, обявявайки присъствието си. Постигаш търсения ефект – двете млади жени на стълбището се спират и те оглеждат. Носят униформи – дълги тъмносини рокли с памучни престилка и бели шапки; кожата им има леко сивкав оттенък. Чак сега започваш да обмисляш какво да кажеш, но смисълът е спорен – двете жени се изпаряват пред очите ти, макар да извикваш „Чакайте“! Не ти остава друго, освен да слезеш по стълбите, където достигаш до затворена врата. Премини на 278.

345

С тежко избумтяване, масивната врата се отключва и се налага сериозно да я напънеш, за да се отвори. Влизаш в широк коридор, тъмен и неприветлив. По него има много врати с малки прозорчета на тях, преградени с метални решетки. Изглежда като затвор, но допускаш, че може всъщност да е психиатрично отделение. Разбира се, по това време идеята не е била пациентите да се почувстват по-добре, а просто да бъдат държани далеч от „нормалните“ хора.

Вървиш по коридора покрай множество отворени врати и виждаш останки от метални рамки на легла в хладни депресиращи стаи. Най-накрая стигаш до разклонение. Право напред по коридора просто са наредени още такива стаи, затова решаваш, че е по-добре да завиеш наляво. И там не откриваш нищо интересно и след известно време достигаш до изход. Ако искаш да минеш през него и да напуснеш клиниката, премини на 227.

Вляво от теб пък има затворена врата. Чуваш някакъв шум от другата ѝ страна. Ако искаш да провериш какво се случва там, премини на 284.

346

Стъпките се приближават все повече и изведнъж фигурата изскача от една от вратите на отделението. Ахваш, което я кара и тя да ахне и да спре. За част от секундата се взирате една в друга – двойнички – след което тя влиза в най-близката стая, от твоя гледна точка последната вляво. С разтуптяно сърце се опитваш да си обясниш случилото се, но не се сещаш за възможно обяснение.

*Запиши си кодовата дума: „**двойник**“.*

Внимателно продължаваш напред, тъй като любопитството ти надделява. Приближавайки разклонението, минаваш покрай стая отдясно, от която долитат тихи детски гласове.

Влизаш в стаята вдясно	Премини на 182
Отиваш към последната стая вляво	Премини на 273
Завиваш надясно по разклонението	Премини на 94

347

Изпитваш облекчение, когато вратата към червената стая се затваря зад теб, но и знаеш, че е време да спреш да отлагаш неизбежното и да се изправиш пред страховете си. Насочваш се към вратата право пред теб – моргата.

Премини на 6.

348

- Спри, моля те! – извикваш. – Трябва да сложа край на всичко това, за да се прибера вкъщи! Можеш ли да ми помогнеш?

Вещицата спира мърморенето и махането с пръсти и те поглежда с наклонена глава.

- Знаеш ли *кого* трябва да унищожиш? – пита тя, макар че трудно я разбираш, заради увредената ѝ уста.

- Мисля, че Робърт Кармайкъл, но често чувам и за Йезебет. Объркана съм. Различни хора ли са, или две имена за един и същи човек?

Вещицата се ухилва с оголените си венци. Трепваш, но вече не се страхуваш от нея.

- Зависи с кого говориш. Ако питаш Кармайкъл, той би казал, че *той е* Йезебет. Че като ми взе зъбите и силата да възкресявам мъртвите се е възнесъл в царството на демоните. – Тя се изкикотва, клатейки глава, а ти чакаш да продължи. – Но ако питаш Йезебет, тя ще ти каже, че Кармайкъл е нейна играчка. Той просто вярва в това, което Йезебет иска.

- Значи, трябва да убия Йезебет.

Вещицата изсъсква към теб и хвърля кървав парцал в ъгъла на стаята. Отстъпваш назад, чудейки се с какво я разгневи.

- Не можеш да убиеш демон, глупачке! Унищожаваш го. Трябва

да унищожиш Йезебет. Но не забравяй и Кармайкъл. Може да е просто човек, но и хората могат да са опасни зверове. Трябва да го убиеш, преди да те разкъса на парчета.

Чудесно, помисляш си. Мислеше си, че едно убийство минава границите, но се оказва, че трябва да извършиш две! И сега какво?

Още преди да започнеш да умуваш следващия си въпрос, вещицата се примъква към теб. Със зеленясалата си кожа и смрадта на разложение, тя е най-лошият ти кошмар наяве, но успяваш да устоиш и да не я изблъскаш, когато сграбчва крака ти заговорнически.

- Искаш ли да знаеш как да унищожиш Йезебет? – прошепва тя.

Кимваш, макар че унищожаването на демони е последното нещо, с което искаш да се захващаш. Вещицата внезапно се изправя, по-стройна и висока, отколкото си считала, че е възможно.

- Тогава, трябва да докажеш, че си достойна! – извиква.

Ако искаш да се подложиш на теста ѝ и да откриеш как да унищожиш демона, премини на 68. Ако мислиш, че си научила достатъчно и искаш само да напуснеш тази стая и скверните ѝ обитатели, премини на 227.

349

- Точно като Кармайкъл! – изкрещява тя и агресивно забива юмрук в леглото. Мухите се разлетяват, раздразнени от удара и забръмчават около главата ти. – Всичко, от което се интересувате, е силата. Или се страхувате от нея и ни избивате, или я искате и ни убивате. Е този път няма да стане!

Опитваш се да ѝ отвърнеш и да я увериш, че не си такава; че искаш да помогнеш; че просто искаш да си отидеш вкъщи. Но мухите са навсякъде, бръмчат в ушите ти, пречат на зрението ти и ти се навират в устата. Махаш отчаяно и се въртиш, и в целият хаос не забелязваш нишките от китките, колената и главата си. Мухите най-сетне утихват и чак тогава осъзнаваш колко са натежали крайниците ти. Опитваш се да завъртиш глава към тях, но тя само се клатурка извън твоя контрол. Все пак успяваш да надзърнеш – един кратък поглед към дървените ти полирани ръце.

Да разстроиш Гретел, кукловода, беше грешка. Отсега нататък ще те държи изкъсо – ти си нейната нова марионетка.

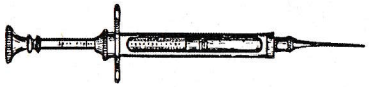

350

Почти завряна до кожата, виждаш ясно пори и фоликули в стотици разновидности, но татуировките са това, което наистина те трогва. Замисляш се за хората, които са изтърпели татуирането, без да осъзнават, че ще завършат на такова ужасяващо изложбено платно. Виждаш няколко детелини, червен предупредителен банер с надпис „Пазете се от лисици и Байгуджинг“, нежна фея с ефирни крила и надпис с готически ръкописен шрифт, гласящ: *Mein Haut ist mein Grimoire*.

След като приключваш с огледа на разпнатата кожа, все още нямаш идея какво се случва, така че обръщаш гръб на преградата и се замисляш накъде да продължиш:

Право напред?	Премини на 226
Наляво?	Премини на 125

351

Натискаш дръжката на вратата и дръпваш, но е здраво заключена. Сянката му надвисва над теб и ти се обръщаш с писък. Вдигаш ръце пред себе си, но той е твърде силен, а ножът му – твърде остър. Милостивият мрак те поглъща и всичко приключва бързо.

352

За кратко обмисляш дали няма да е по-безопасно да пълзиш на ръце и колене, но преценяваш, че идеята е много лоша и я отхвърляш. Вместо това тръгваш бавно, опипвайки наоколо за препятствия и внимателно проверяваш всяка крачка, в случай че подът липсва.

Минава цяла вечност и сигурно не си се отдалечила много, когато чуваш тихо бръмчене и виждаш мистериозна зелена светлина вляво. Не си сигурна дали очите не ти играят номера вследствие от липсата на усещания, но ако искаш да разучиш светлината и бръмчането, премини на 64. Ако предпочиташ да продължиш и да не рискуваш да се загубиш тук, премини на 261.

353

Изваждаш вярната си химикалка от джоба на туниката и дописваш липсващите Й и Н. Обръщаш страницата и погледът ти е привлечен

от реклама. Това е Викториански мъж по всички правила, заедно с шапката с цилиндър и екстравагантните мустаци, но тялото му е морков. Изглежда това би трябвало да те примами да си купиш семена. Повдигаш вежди – колко чудато е това. Всичко останало във вестника е само реклами, некролози и местни истории. Осъзнаваш, че просто протакаш неизбежното и с въздишка оставяш вестника, който на момента е обгърнат в златни пламъци. Изохкваш и скачаш на крака, отдалечавайки се от горящата маса. Скоро от вестника остават само черни хартиени снежинки, които бавно се сипят по пода.

Сега можеш да се върнеш наобратно (премини на 17) или да продължиш направо и да напуснеш рентгеновото отделение (премини на 208).

354

Бутваш вратата и излизаш от рентгеновото отделение. Коридорът вече не изглежда толкова светъл и виждаш тъмни облаци да се насъбират в небето. Песимистично си помисляш, че това вероятно не вещае добри поличби.

Така или иначе, нямаш избор, освен да подминеш остъкления коридор вдясно и да стигнеш до поредната врата. Табелата гласи *„Добре дошли в отделение Здравец!“* и има простичка картинка на лилаво цвете с пет венчелистчета. Това не ти дава много информация какво те чака вътре, но решаваш да влезеш. Премини на **258**.

355

Приближаваш лицето си до съда, затваряш очи, отваряш уста и се надяваш „магията да се случи“. С басов провлачен вой, предсмъртното издихание на Кармайкъл излиза и се разстила като плътна мъгла над останалите съставки. Първоначално нищо не се случва, но след миг се появява искра и горещ плътен пламък. Концентрираш волята си с всички сили върху желанието си от огъня да се появи дим с нужния цвят. Какъв цвят искаш да бъде?

Бял	Премини на 124
Черен	Премини на 232

356

Приклякаш до стола на Данаил и наблюдаваш как деликатната нишка от слюнка се люшка при всяко негово хъркащо дихание!

- Здравейте, господине – заговаряш го с идеята, че малко учтивост тук може да е от полза. – Има ли нещо, което можете да ми кажете?

Старецът повдига глава, поглежда право в теб и всмуква слюнката, която сега се намотава около устните му. Отвратителна гледка е, но се опитваш да не го показваш.

- О, да, знаеш ли… – Паузата продължава сякаш цяла вечност, преди да продължи. – Жълтият цвят стимулира дейността на мозъка.

След това отново се отпуска, очевидно изтощил менталните си ресурси. Изправяш се и напускаш всекидневната. Премини на 315.

357

Ако за първи път се качваш по стълбището, те шокира гледката на превития човешки скелет, сгушен на средата му. Ако вече си го срещала, го подминаваш, без да ти мигне окото. На този етап вече си толкова прегоряла, че се чудиш дали въобще нещо може да те шокира отново.

Отговорът на горното идва бързо – когато завиваш в края на стълбището, едва не се спъваш в черен мъхест пашкул, гърчещ се на площадката. Отскачаш назад и падаш няколко стъпала надолу, преди да успееш да се спреш. Гледаш ужасена как се изправя. Дали ще избухне?

- Пази се от генерала, търсач на вещици – избумтява боботещ глас и думите ехтят из цялото стълбището. – Работата му тук продължава!

С тези думи пашкулът пльоква надолу, след това запълпля по стената и влиза в почти незабележим вентилационен отвор на тавана. Единствената останала следа от срещата ти с него са няколко черни ивици.

След като се поуспокояваш и пулсът ти се нормализира, напускаш стълбището. Коридорите на първия етаж изглеждат точно както като преди, само че сега няма просто да се мотаеш безцелно. Трябва да се измъкнеш от тук. Ако вече си открила информация кой може да ти помогне с това, трябва да можеш да посочиш точното място. И така, накъде ще тръгнеш?

Обратно към операционните зали	Премини на 366
Стаята за молитви	Премини на 151
Отделението по съдова хирургия	Премини на 212

358

На влизане мина покрай малък кухненски бокс. Наливаш чаша с вода оттам и я поднасяш към пресъхналата ѝ уста. Поради липсващата челюст ѝ е трудно да пие. Тя се закашля, сетне се усмихва благодарно и отбелязва, че много отдавна никой не е бил мил с нея.

- Кой ти стори това? – питаш.

- Доктор Робърт Кармайкъл. Трябва да си го чувала. Неговите злодеяния несъмнено са прочути далеч отвъд пределите на този свят.

Поклащаш глава и чакаш тя да продължи.

- Той е чудовище до дъното на душата си и е такова от цяла вечност. Търси части от тела. Специални са, важни са за него. Избил е много, много жени, за да се добере до тях.

Гласът ѝ се губи; изглежда уморена.

- Какво имаш предвид? Взема трофеи? Сериен убиец ли е? Той ли уби приятелката ми?

Тя поклаща глава, сякаш самото ти присъствие я уморява. Вече мислиш, че е заспала, когато клепачите ѝ се повдигат и се взира право в теб.

- Моля те, спри го. Сега вече трябва да умра. Твърде много време мина.

Тя се вглъбява в себе си и въпреки, че питаш „Как? Как мога да го спра?“, не получаваш отговор. Макар да научи нещо тук, има още много въпроси, чакащи отговори. Напускаш отделението, в което някога костите бяха лекувани, а не вадени и захвърляни настрани.

Премини на 30.

359

Вратата се отваря с лекота и виждаш, че стаята е идентична на предните, но не изглежда толкова изоставена. Под леглото има стар кожен куфар, а на бюрото – захабена тетрадка. Разлистваш страниците и виждаш ситен прегледен почерк с черно мастило, с който са описани детайлите по подготовката и изпълнението на клизми със сапунен разтвор. Разкошно! Определено това е жилище на медицинска сестра, решаваш, макар да има и врата в ъгъла на стаята вляво от теб. Това е странно…

Какво искаш да направиш сега?

Да претърсиш чекмеджетата на бюрото	Премини на 144
Да отидеш до малката врата	Премини на 66
Да отвориш куфара	Премини на 383

360

Той може да си въобразява, че е всемогъщ и демоничен, но ти вярваш, че е просто човек, попаднал под демоничен контрол. Ако си права, името му е такова, каквото винаги е било. Започваш да драскаш „Кармайкъл“ и потръпваш от скрибуцането на ножа по дъската. Тогава обаче чуваш по-пронизителен звук. С крайчеца на окото виждаш Кармайкъл да се гърчи в агония. Жизнените сили са го напуснали и се е сринал безпомощно. След заличаването на последната буква от името му, ти се обръщаш към посърналата фигура на пода. Все още е жив, макар и едва. Чуваш предсмъртно хъхрене в гърлото му. Какво ще сториш сега?

Незабавно напускаш залата за лекции	Премини на 394
Вземаш ножа и го обезглавяваш	Премини на 72
Надвесваш се над него, в очакване на смъртта му	Премини на 133

361

Едноокатa жена изглежда командва – може би това е предимството да имаш око – и казва:

- Двете врати водят до смърт и безопасност. Една от сестрите може да отговори на един твой въпрос, но знай, че едната ще те излъже, а другата ще каже истината. Коя казва истината – не знам. Сега си задай въпроса.

Бързо премисляш ситуацията и казваш на една от слепите жени:

- Ако питам другата сестра коя врата води до спасението, какво ще ми каже?

Вещицата погалва избуялите космалаци на лицето си и ти посочва вратата право пред теб. Е, получи си отговора, но през коя врата *ще* преминеш?

Вратата право пред теб	Премини на 78
Вратата вдясно от теб	Премини на 265

362

Когато вратата се затваря зад теб изпитваш леко облекчение, че гризачите не могат да те изненадат и да се излеят навън. Това е може би единствения лъч надежда за теб сред тези черни облаци…

Сега, обаче, трябва да решиш дали да продължиш по коридора надясно (премини на 299) или наляво (премини на 159). Алтернативно, можеш да изследваш ортопедичното отделение насреща, ако още не си го сторила (премини на 65).

363

Тя е красиво миньонче.

- Сигурно си объркана – заговаря те с отчетлив френски акцент.

Държи плюшена играчка. Наоколо се продават много такива, за децата в педиатрията. Тя люлее в ръцете си плюшена лисица и гали пухкавата ѝ опашка. Съгласяваш се – наистина си объркана. Усмивката ѝ става по-нежна и тя ти кимва със симпатия.

- Когато бях малка, обожавах да гледам през прозореца как расте Айфеловата кула. По това време я строяха. Ако откриеш стая с връзка към моя роден град, можеш да отвориш таен проход, който ще ти помогне да напуснеш това място. Нарисувай кръг, влез в него и кажи:

„Зъби и кости и огън керемидено-червен;
Застани в портала от кръг ограден;
Нишка към входа на прохода изпъни;
И благодарността си към Байгуджинг изрази.“

Повтаряш думите, като се запъваш на името Байгуджинг. Тя произнася отделните срички бавно: Бай-гууу-джинг, за да се увери, че можеш да го кажеш правилно.

- Сега трябва да си вървиш – казва накрая тя.

- Но коя си ти? И ти ли си в капан тук? На *колко* си? – изстрелваш въпросите си един след друг.

В отговор тя само се усмихва и поклаща леко глава. Обръща се, прикляка и заговаря на лисицата. Изглежда разговорът е приключил.

Ако в даден момент решиш, че се намираш в локация, обвързана с Айфеловата кула и искаш да задействаш тайния проход, премини 100 епизода назад.

Ядосаният мъж с цъкане на езика се е прибрал в склада, така че в

магазина вече няма нищо друго интересно за теб. Решаваш да излезеш и да продължиш по коридора.

Премини на 260.

364

- Това *не е* правилният отговор – казват те с презрителен глас.

Продължават бдението си над цветните блокчета и макар да опиташ да ги придумаш да си поговорите, осъзнаваш, че нямат намерение повече да се занимават с теб. Не ти остава друго, освен да напуснеш стаята. Премини на 398.

365

Преминаваш покрай врата вляво, когато изненадващо чуваш детски гласове отвътре. Ако искаш да провериш дали ще можеш да си поговориш с децата, премини на 182. Ако преценяш, че звучат прекалено зловещо, можеш да продължиш напред (премини на 120).

366

Отваряш вратата към операционните зали и преминаваш през нея.

Докато чакаш очите ти да привикнат с тъмата, нечия ръка те сграбчва за гърлото и те блъсва на пода и към вратата. Усещаш как нещо в гръбнака ти изпуква – моментна болка, последвана от странна безчувственост. Когато мъжът те хваща под мишниците и те премята през рамото си, краката ти се лашкат безполезно. Подушваш миризмата на кръвта, пропита в дрехите му. Кръвта на Нанси.

- Наистина ли смяташе, че можеш да ми се измъкнеш с налучкване? Никой не налучква тук. Или знаеш, или умираш. Господарят ми много ще се зарадва да се докопа до дванадесетата. *Последната!* Наистина ще е много щастлив.

Отнася те и докато главата ти се блъска многократно в гърба му при всяка стъпка се чудиш: Коя ли част от тялото ти ще изтръгнат?

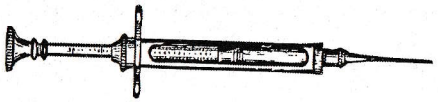

367

Разгъваш хартията и виждаш три изречения на нея – това изглежда е подсказка за заключващия механизъм.

Първото число е броя на кости в ухото
Второто са камерите на сърцето
Третото е броя на царствата на организмите.

Ако знаеш отговора, трябва да набереш правилната комбинация и да преминеш на епизода със съответстващия трицифрен номер. Ако не знаеш отговора, не можеш да отключиш вратата. Трябва просто да се върнеш до разклонението (премини на 210).

368

Продължаваш по коридора и минаваш покрай няколко отворени врати, през които виждаш останки от металните рамки на легла в студени, депресиращи стаи. Най-накрая стигаш до разклонение, при което единият коридор продължава право напред, а другият завива остро вдясно.

Накъде искаш да се насочиш сега?

Право напред	Премини на 122
Надясно	Премини на 236

369

Приближаваш до двойните врати на отделението и виждаш цветния надпис отгоре „Добре дошли в Отделението на Незабравата". Ами… странен избор като за гериатрично отделение, но така или иначе, изглежда чистичко и добре поддържано, във Викториански стил. Преминаваш покрай няколко офиса и складови помещения, но скоро стигаш до основната част на отделението. В средата на стаята има широко бюро, което разделя срещуположните редици легла. Всичко си е на мястото, дори чаршафите са затъкнати под матраците по типичен за медицинските сестри тертип.

За миг се изкушаваш да се свиеш в едно от леглата и да поспиш, но можеш и неуморно да продължиш и да разучиш далечния край на отделението. Виждаш табели за банята и всекидневната за пациенти.

Накъде ще тръгнеш?

Към легло, за да поспиш	Премини на 329
Към банята	Премини на 217
Към всекидневната	Премини на 112

370

Малко напред и вляво се намира входът на Реанимацията. Има прозорци и изглежда, че влиза лунна светлина. Още малко по-напред пък има стълбище към другите операционни зали на приземния етаж.

Иска ти се да се махнеш от тази потискаща тъмнина и можеш да си пробваш късмета на долния етаж – премини на 388. Ако искаш да влезеш в Реанимацията, премини на 117.

371

Сграбчваш синия змийски амулет и замахваш към лицето на Йезебет. В тъмните ѝ очи съзираш да пробягва мимолетен страх и преди да си размислила, захвърляш амулета на пода и го стъпкваш. Демонът изпищява – крясък на гняв и страдание – така че продължаваш да тъпчеш скъпоценните камъни.

Задъхана поглеждаш нагоре и се вцепеняваш, виждайки че Йезебет все още е там. Премини на 14.

372

Отнема ти известно време да откъснеш налепените страници и да отвориш вратата. Въпреки този „тапет", малко светлина се процежда в помещението, но това само ти позволява да видиш по-ясно ужаса пред себе си. По стените има кървави дири, събиращи се в локви на пода. Изглежда все едно нещо се е опитало да поразчисти, но само е размазало обилната пурпурна течност из помещението. Чува се тихо бръмчене на насекоми, но не ги виждаш.

В дясната част на стаята има завеси, спуснати около легло. От другата страна има открехната врата, а на рамката ѝ е подпрян моп. Можеш или да дръпнеш завесите вдясно (премини на 252), или да отидеш наляво към открехнатата врата (премини на 53).

373

Бавно напредваш, влачейки се покрай стената. Тогава чуваш нещо. Първоначално мислиш, че е от течението и се надяваш това да означава, че приближаваш изход. Скоро, обаче, звукът става по-различим. Тихо пърхане с крила и от време на време – драскане на нокти. Преглъщаш и се взираш безуспешно в мрака. „Какво ли е това там горе?“, чудиш се. Ако имаш свещ, можеш да я запалиш и да видиш, но пък светлината може да обезпокои или събуди каквото и да е това. Временно разколебана, претегляш плюсовете и минусите. Какво ще направиш?

Палиш свещ	Премини на 88
Промъкваш се в тъмното	Премини на 317

374

Тръгваш по тесен коридор, осъзнавайки, че мръсотията и разрухата отпреди вече ги няма. Тук всичко изглежда чисто, макар и старомодно. Поглеждаш нагоре и забелязваш, че на тавана няма лампи. Но нямаш време да мислиш за това. Стигаш до вратата и внимателно завърташ дръжката. Тя се отваря. Внезапно духва силен вятър и се чува странно неземно пляскане… Ако искаш да влезеш в стаята, премини на 178, а ако ли не, трябва да се върнеш на кръстопътя, където можеш да продължиш напред (премини на 134) или да завиеш надясно към стълбището (премини на 206).

375

Направила си само една стъпка, когато усещаш отчетливо парене по бедрото. Спираш се и дръпваш торбата от тялото си. Част от памука вече е потъмнял и пуши, дори туниката ти е почернена от това.

- Дяволите го взели! – измърморваш и се разравяш из торбата да откриеш причинителя.

Намираш го на дъното ѝ. Блюдото на Петри е димящо и полуразтопено, а розовите нокти от морски орел са се овъглили на прах. Захвърляш го, но не чуваш да пада. Това не е нормално! Изчакваш очите ти да привикнат с мрака, вторачваш се в пода леко приведена напред, ахваш и се отдръпваш назад.

Пред теб е огромна дълбока яма. Още стъпка и щеше да паднеш право в нея! След като спира да ти се вие свят, се оттегляш обратно в детското отделение и се насочваш към разклонението. Премини на 9.

376

Грабваш най-близкия електрод на ЕКГ апарата и започваш да го размотаваш по пода. Котката веднага застава нащрек. Сработи, казваш си, когато се надига в готовност за скок и се заклаща. Постепенно се премествашкъм другата част на стаята и котката слиза от леглото. И тогава:

- Цял ден ли ще си играеш с това? Или ще закачиш електрода, поне да свалим някакви измервания? Не ме разбирай погрешно – не отказвам асистенция, но ще трябва да свършиш някаква работа!

Сега котката си седи на задника и се взира в теб с неподправено презрение. Ти стоиш с ЕКГ електрода, виснал в ръцете ти. Няма какво да кажеш…

- Проста си във всеки един смисъл на думата – заявява котката и скача обратно на леглото, за да намести електрода на правилната позиция.

Спира се за момент, поглежда назад към теб и изкрещява:

- Разкарай се!

Така и правиш. Премини на 126.

377

За щастие подминаваш телата безпрепятствено, но има нещо друго относно това място – просто усещаш, че има нещо нередно. Забързваш се, дори се затичваш и – бам! Блъсваш се в… нищото? Едва не се нокаутира и сега си замаяна. Когато протягаш ръка, обаче, пръстите ти докосват нещо плътно и невидимо. Опипваш формата и с болка осъзнаваш какво е – стъклен куб, в чиято вътрешност се намираш. В капан си.

Панически почваш да риташ и блъскаш с юмруци по стените и заради това не чуваш съскащия звук. Последната ти мисъл преди въглеродния окис да достигне критични нива е, че всичко се върти. Свличаш се и умираш, още преди да стигнеш до пода. Кубът изчезва също толкова необяснимо, както се и появи, а сетне малки странни създания със злорад смях довличат тялото ти до най-близката свободна пейка.

378

Скачаш напред с вдигнат нож, готова да му прережеш гръкляна и в този момент… Той изчезва. Изпускаш ножа шокирана и той изтраква на дъсчения под. Последвалата тишина е прекъсната от подхилване зад теб. Сега той стои на последния ред от галерията и гледа надолу към теб.

Телепортация, разбира се. Но защо направо не приложи тази сила върху теб? Очите ти се спират на изпуснатия нож и в мига, в който осъзнаваш, че те е пазил, през тялото ти минава странна тръпка. Сякаш губиш контрол, сякаш някой друг те управлява. Само гледаш безпомощно как отиваш на операционната маса, вземаш сатъра и го стоварваш на китката си. Кокалът се разтрошава и кръвта бликва от ампутирания крайник. Светът почва да се върти. Вече знаеш, че направи фатална грешка, но вече е твърде късно да я поправиш.

379

Поставяш златния бокал на масата и поемаш дълбоко въздух. Наистина стигна до това. Ако се справиш, може би все пак ще успееш да се прибереш. Усещаш тънка струйка пот да се плъзва по слепоочието ти и изваждаш снимката от торбата. Нямаш идея как се е озовала в моргата, но трябва да има някаква символика в нея. Все пак ти си екзекуторът. Спираш и оглеждаш лицето си, спокойно в съня ти и неведомо за всички предстоящи опасности. С решително движение я намачкваш и я натикваш в бокала. Сега трябва да добавиш малко кръв. Ако знаеш рецептата за заклинанието, трябва да знаеш откъде да вземеш кръвта; ако не, ще трябва да целиш на сляпо и да се надяваш. От кой орган ще изстискаш няколко капки в бокала?

Сърцето	Премини на 80
Матката	Премини на 320

380

Секунда преди да влезеш, поглеждаш през тясната пролука между вратата и рамката и виждаш бледа кървава стъпка на пода. Това е той! Убиецът сигурно е вътре! Задържаш дъха си и с отчаяно се опитваш да не издаваш и звук, докато се измъкваш към стълбище А. Премини на 323.

381

В опит да потушиш нарастващата паника, отчаяно се опитваш да измислиш как да призовеш Йезебет. Назоваваш името ѝ, но няма ефект. Започваш да дърпаш чекмеджета. Нищо не се случва. Обръщаш наопаки торбата си, изсипваш съдържанието на пода ѝ и докато тършуваш из него, търсейки нещо полезно, вратата на аптеката се отваря. Поглеждаш нагоре с учестено дишане и много, много уплашена. Това е убиецът. Все още е облечен в черно. Все още носи ножа и по всичко личи, че все още възнамерява да те убие. Пристъпва към теб.

Ако без да искаш си се надишала с прах в крематориума и имаш кодовата дума „***пепел***“, премини на 87. Ако си се разминала с това, премини на 198.

382

Да се намираш в този коридор е облекчение – широк и проветрив е, с капандури, през които навлиза слънчева светлина и сгрява костите ти след сумрака на психиатричното отделение. Скоро достигаш до врата. Малка табела встрани от нея те информира, че си пристигнала при Лабораторията по Медицина на съня, а яркият цветен надпис над вратата гласи „Добре дошли в отделението на Попи“. Попи? Явно тук е намесено нечие чудато чувство за хумор. Отваряш вратата. Премини на 223.

383

Издърпваш куфара изпод леглото и откопчваш двете заключалки, за да го отвориш. Наградена си с миризмата на молци и стара вълна. Ммм. Не може да се определи като впечатляващо откритие, решаваш, но упорито ровиш в куфара да видиш дали няма да откриеш нещо.

Ох! Стрелваш ръката си назад, но на китката ти вече се заформя капка кръв – какво пък беше това? След по-предпазливо търсене откриваш виновника: стъклена подкожна спринцовка със стоманена игла, пълна с нещо! Вдигаш кафяво шишенце с надпис „лауданум“. О, страхотно! Започва да ти се вие свят, щом опиатът тръгва по кръвоносната ти система, но дозата е прекалено малка, за да ти създаде сериозни проблеми. Отказваш се да търсиш повече и вместо това се насочваш към малката врата. Премини на 66.

384

Сграбчваш синия змийски амулет и замахваш към лицето на Йезебет. В тъмните ѝ очи съзираш да пробягва мимолетен страх и преди да си размислила, захвърляш амулета на пода и го стъпкваш. Демонът изпищява – крясък на гняв и страдание – така че продължаваш да тъпчеш скъпоценните камъни.

Задъхана поглеждаш нагоре и се вцепеняваш, виждайки че Йезебет все още е там. Премини на 14.

385

Приклякаш до стола на Данаил и наблюдаваш как деликатната нишка от слюнка се люшка при всяко негово хъркащо дихание!

- Здравейте, господине – заговаряш го с идеята, че малко учтивост тук може да е от полза. – Има ли нещо, което можете да ми кажете?

Старецът повдига глава, поглежда право в теб и всмуква слюнката, която сега се намотава около устните му. Отвратителна гледка е, но се опитваш да не го показваш.

- О, да, знаеш ли… – Паузата продължава цяла безкрайност, преди да продължи. – Жълтият цвят е добър за стимулиране на мозъка.

След това отново се отпуска, очевидно изтощил менталните си ресурси. Изправяш се и напускаш всекидневната (премини на 201).

386*

Стоиш пред огледалото, за кратко шокирана от окаяния си вид. Под очите ти има лилави сенки, а кожата ти е бледа, с восъчен оттенък. Струва ти се, че докато се оглеждаш, зрението ти започва да се размазва, но щом правиш крачка назад виждаш, че самото огледало е започнало да помътнява. След като цялата повърхност се запотява, по нея започват да се изписват букви, все едно някой драска с пръст по него. Това е гатанка.

Първата ми е във ВЕЩИЦА , но не и в НОЩНИЦА
Втората ми е в МЪЛВА, но не и в САМОДИВА
Третата ми е в КРИЯ, но не и в МАГИЯ
Четвъртата ми е в ПРОКОБА, но не и в ПОРАЗИЯ
Последната ми е в ЛУНА, но не и в ПЪЛНОЛУНИЕ

В цялост имам сок, който болката лекува
И с името ми е онова, неизменно за този що тъгува

Ако мислиш, че знаеш отговора, превърни думата в число, използвайки принципа за всяка буква: А=1, Б=2, В=3… Я=30. Събери числата на всички букви и отиди на съответния епизод. Ако не знаеш отговора, мъглата лека полека се изпарява, а с това изчезва и гатанката. Можеш или да разгледаш статуята в дясната половина на фоайето (премини на 244), или да минеш през двойната врата (премини на 97).

387

Отново си в малкото сумрачно фоайе. Оглеждаш се и преценяваш възможностите пред себе си. Накъде тръгваш сега?

Склада	Премини на 164
Пещта	Премини на 219
Моргата	Премини на 6

388

Бутваш вратата и се озоваваш в тясно стълбище без прозорци. То е само за персонала за зареждане и разнасяне нагоре-надолу на оборудване и каквото друго е необходимо. Усмихваш се на осенилия те спомен – с това качване и слизане човек може да поддържа добра форма!

На третото стъпало, аварийното осветление изгасва и настава пълна непрогледна тъмница. Сграбчваш парапета и се опитваш да успокоиш ритъма на сърцето си. Познаваш това място. Често си се шегувала, че можеш да се ориентираш из него и с вързани очи. След като спираш да чуваш ударите на сърцето си, се заслушваш. Нищо. Всичко е наред. Нали? Вдигаш ръка от парапета и:

Продължаваш надолу – премини на 71
Се връщаш и излизаш от стълбището – премини на 207

389

Излизаш от мрака в тесен коридор, осветен от студена светлина. Флуоресцентните лампи трептят, но все пак успяваш да видиш, че е

доста дълъг и няма нито врати, нито разклонения – само десен завой в края му. С бърза крачка се отправяш натам, като обръщаш глава назад от време на време да провериш дали нещо не те е последвало от пещерата. Освен електрическото жужене на лампите, всичко е тихо.

Завиваш по коридора и се озоваваш срещу врата. Докато ходиш към нея, подът леко поддава и скачаш настрани, уплашена, че земята под краката ти ще пропадне. Но когато се вглеждаш внимателно виждаш, че това е капак в пода. Накъде искаш да тръгнеш сега?

Напред през вратата	Премини на 167
Надолу през капака	Премини на 324

390

На пода си в неизгодна позиция и той го знае. Усмихва се мазно и се втурва напред. Опитваш се да отскочиш, но се препъваш. Падаш на сантиметри от него, напълно наясно, че не можеш да му се измъкнеш. Той вдига острието и тогава се изкашляш. Получава се от нищото, без предупреждение, но кашляш и облак от сив прах излита от устата ти. Обгръща го изцяло и той мигновено започва да дере врата си. Прахът се просмуква в устата му и започва да го задушава – изгорените вещици най-сетне получават своето отмъщение. След няколко минути, той лежи мъртъв пред теб с лице, застинало в противна гримаса.

Преди да успееш да обмислиш случилото се, усещаш друго присъствие в стаята. Йезебет пристигна. Премини на 149.

391

Бутваш вратата и излизаш от рентгеновото отделение. С решителна крачка подминаваш остъкления коридор вдясно и стигаш до поредната врата. Табелата гласи „Добре дошли в отделение Здравец!“ и има простичка картинка на лилаво цвете с пет венчелистчета. Това не ти дава много информация какво те чака вътре, но решаваш въпреки това да влезеш. Премини на 258.

392

Когато достигаш до средата на коридора, нещо привлича вниманието ти! На стената има черна влакнеста маса с размерите на диня, която подозрително много прилича на пашкул. Виждаш как се гърчи. Представяш си визуално как избухва в рояк от хиляди паяци,

така че умната, като си избираш следващото действие.

Вдясно е вратата към главното хирургично отделение. Чуваш тихо, но френетично цвърчене отвътре, но ако все пак искаш да влезеш, премини на 45. Вляво е разположено ортопедичното отделение (премини на 65), а можеш и да продължиш по коридора (премини на 299).

393

Емпуза ръкопляска развълнувано с ръце, сетне подгъва крак и се накланя напред.

- Ами, всичко започна заради майката на Кармайкъл – започва тя и ти кимваш насърчително. – Тя беше жестока властна жена. Унижаваше го, гавреше се с него и го ругаеше. Не е чудно, че когато порасна, бе изпълнен с омраза към жените и желание те да страдат. Мислеше си, че когато стане доктор, ще си спечели уважение, но това не се случи. Винаги оставаше с усещането, че медицинските сестри и акушерките го поправят или му казват, че е сбъркал. И тогава започна да ги избива – просто за да облекчи тези свои усещания – но след като жената, за която се ожени не успя да забременее, той реши, че му се подиграват. Всички тези жени забременяваха и натриваха в лицето му своята плодовитост, а той не можеше да постигне това със собствената си съпруга. Това беше преломният момент, когато започна да вади органи, според него за да проумее мистериите на женствеността. – Емпуза млъква, клати глава, после се съсредоточава отново и продължава: - Йезебет го е наблюдавала през цялото време. Такава лудост я привлича, така че просто е изчаквала. Не ѝ се е наложило да чака дълго. Кармайкъл беше подхванал неистово клане. Напълно беше загубил контрол в своята ярост. Мислеше си, че това го прави могъщ и страховит, но беше обратното. Йезебет получи контрол върху него. Тогава тя го облада и той изпълняваше заповедите ѝ оттам насетне. – Емпуза се отпуска и се взира в ръцете си, отпуснати в скута. – Тъжна история, но може би ще се погрижиш да има щастлив край.

Тя поглежда с надежда към теб и се чувстваш задължена да кимнеш и да обещаеш, че ще дадеш най-доброто от себе си. Емпуза ти хвърля пестелива усмивка, но се отпуска в стола си. Изглежда аудиенцията ти е приключила. Обръщаш се да си тръгнеш, но се замисляш дали преди това да не проучиш първо наоколо?

Заминаваш, без да се бавиш	Премини на 255
Оглеждаш хладилниците	Премини на 303

394

На средата на пътя си нагоре по стръмните тесни стълби забелязваш нещо под дървената пейка вляво. Колкото и да ти се иска да се отдалечиш от сгърчения труп на Кармайкъл нюхът ти подсказва друго. Приклякаш и бъркаш под пейките. Напипваш тежка кутия и я издърпваш. В нея има нещо, но е заключена.

Имаш ли месингов ключ? Ако имаш, отгърни на епизода с номера на гравираното върху му число. Ако нямаш ключ, няма никакъв начин да отвориш кутията, така че я ръгваш ядно обратно и напускаш залата за лекции.

Премини на 147.

395

Йезебет те оглежда от глава до пети. Какво ли търси? Накрая разпорва въздуха с рязък камшичен замах на опашката и те поглежда с бесен поглед. Изведнъж осъзнаваш. Естествено! Иска да поеме контрол над теб, но не може. Сега вече се чувстваш окрилена. Време е да отвърнеш на удара!

Премини на 3.

396

Пристъпваш напред и приклякаш пред момичето, но дори и при тези си действия не знаеш какво да кажеш и дори коя си!

- Не се тревожи – казваш и протягаш ръка да хванеш нейната. – Аз ще се погрижа за теб.

Забавното е, че очите ѝ са черни и изцъклени и ако се вгледаш внимателно, можеш да видиш как езичето ѝ се стрелва от устата… Като се замислиш, ръката ѝ също не се усеща като ръка. Мускулеста и люспеста…

Светкавично, то се намотава около ръката ти. Потресаващо силен захват, от който не можеш да се измъкнеш. Омотава се около рамото ти, после около гърдите и когато усещаш как стиска, осъзнаваш, че нямаш шанс. Издишаш и то те стяга още повече – с малко, но достатъчно. Сега вече не можеш да си поемеш въздух.

Последното, което виждаш, е отделящата се челюст на змията – ще се превърнеш във вкусно угощение за влечугото.

397

Спираловидното стълбище е направено от ковано желязо и стъпалата му са тесни и високи. Държиш се здраво за парапета, докато слизаш – кръг след кръг, все по-надълбоко и по-надълбоко – колко надолу води това нещо? Стъпките ти кънтят силно, ала след малко осъзнаваш, че не е само ехото. Някой те следва!

Извръщаш се светкавично, като се хлъзваш и едва не падаш. Фигурата, само четири стъпала по-назад, е облечена с лабораторна престилка, но има синьо-сива кожа. Изглежда занемарен, все едно не е спал от дни. За няколко секунди само се взирате един в друг. Той не се приближава, но по жестикулирането му изглежда сякаш няма идея какво точно да каже. Най-сетне посочва с ръка към лицето си и казва: „Аргирия“. Има силно изразен йоркширски акцент.

- Моля? – питаш в отговор, чудейки се дали това е името му.

- Аргирия – повтаря създанието. – Той ни кара да експериментираме със сребърни разтвори. Кара ни да ги пием. От тях кожата ни придобива този цвят. Все повтаря, че тайната била в среброто.

- Той? – питаш и после ти хрумва нещо. Ако мислиш, че знаеш за кого говори, можеш да кажеш името и това може да подтикне лаборанта да ти каже нещо повече. Но кое име да кажеш?

Сър Джоузеф Листър	Премини на 76
Д-р Робърт Кармайкъл	Премини на 330
Г-н Рамзус Йенсън	Премини на 110

398

Връщаш се в розовия коридор и трябва да решиш накъде да потеглиш. Можеш да продължиш направо, докато не стигнеш до последната стая вляво, ако още не си го направила (премини на 273) или да отидеш до разклонението и да тръгнеш по коридора към изхода на отделението (премини на 94).

399

Въпреки че в тази голяма стая няма растителност, смарагдено зеленото те кара да се чувстваш като в буйна гора. Покрай стените са наредени инкубатори, но мониторите и машините са безшумни. Промъкваш се напред бавно, но щом зърваш малкото телце в най-

близката кошара отскачаш назад. Едва ли можеш да сториш нещо за бебето, обаче чувстваш, че не е правилно и да го оставиш така. Приближаваш и със смесица на облекчение и гняв установяваш, че това всъщност не е бебе; просто кукла е. Кой би направил такова нещо?

Когато пулсът ти се нормализира, изучаваш стаята. Освен инкубаторите, тук няма кой знае какво друго, но има друга врата вляво. Можеш просто да излезеш и да се върнеш в бръшлянения коридор (премини на 7). Ако предпочиташ да видиш какво се крие зад другата врата, премини на 211. Ако искаш да видиш дали има кукли във всички инкубатори, премини на 128.

400

Цяла вечност седиш взряна в пода, в мястото, на което Йезебет изчезна. Не можеш да помръднеш, не можеш дори да мислиш. Дали наистина това е краят? Замайването ти се засилва и се свличаш на земята, благодарна за безсъзнанието, в което изпадаш.

Събуждаш се стреснато и заради мрака първоначално не можеш да се ориентираш. Къде се намираш? С разтуптяно сърце опипваш напосоки около себе си. Лежиш изпъната на здрави и леко лепкави кожени кресла. А, вярно. Очите ти привикват с тъмнината в малката стая за отдих и въздъхваш облекчено. Дали си спала дълго? Не ти ли се е случвало това вече? Какво става?

Пипнешком намираш пътя си до вратата в тъмното и я отваряш. Познатият коридор е осветен от слаба притрепваща светлина. Предпазливо отиваш до другата стая за отдих. Не чуваш нищо – този път няма капене, но пък знаеш ли… Надникваш страхливо в стаята и тишината е нарушена от пронизителен писък. Замръзваш и тогава чуваш… смях? Поглеждаш към източника на звука и виждаш Нанси, свила ръце пред гърдите си. Смее се истерично. Когато успява да си поеме дъх ти казва:

- Явно съм задрямала. Направо ми изкара акъла.

„Жива е“, е единствената ти мисъл. Сън ли беше всичко това? Всичко, случило се с Кармайкъл и Йезебет е било просто налудничав кошмар? Нанси си бърбори нещо, изглежда не ти е обърнала много внимание.

- Казвам ти – продължава тя, – въобще не се чувствам добре. Гърлото ми е адски възпалено, все едно съм глътнала нещо остро. Май ме хваща грипа.

Тогава чак забелязва състоянието ти.

Не знаеш какво има предвид, затова я поглеждаш озадачено и Нанси посочва туниката ти. Поглеждаш надолу и виждаш, че си покрита с фини черни сажди. За кратко се взираш невярващо, но после изтичваш до банята. Чуваш Нанси отзад да пита дали си добре, но не можеш да откъснеш поглед от огледалото. Черният спираловиден знак е още на гърба ти, макар вече да не е пресен чувствителен – изглежда все едно е там от години.

Губиш представа за времето, докато опитваш да осмислиш всичко, но накрая ти идва в повече и успяваш само да свиеш рамене и да приемеш случилото се.

Избърсваш се с непокътнатите си, за щастие, ръце и се усмихваш на себе си просълзена – вече си у дома!

КРАЙ

ДНЕВНИК

КОДОВИ ДУМИ:

ПРЕДМЕТИ:

БЕЛЕЖКИ: